

ÚTON HAZAFELÉ

A „NÉVTELEN” SZELLEM TANÍTÁSA

ESZTER MÉDIUM

ÚTJÁN

I. KÖTET

Szerkesztette: Vay Valéria

KIADJA

**Magyar Szellemkutatók Társasága
Cleveland, Ohio, USA**

TARTALOMJEGYZÉK

(*)

GONDOLATOK AZ IDŐRŐL.....	3
AZ IGE „TÖRTÉNELME”	5
A BŰN TÖVISEI	21
A JÓRÓL, A ROSSZRÓL ÉS A FEJLŐDÉSRŐL	25
KRISZTUS FÖLDREJÖVETELE.....	33
ÚJ VILÁGOT KELL TEREMTENÜNK.....	48
NÉZVÉN NÉZNEK, DE NEM LÁTNAK, HALLVÁN HALLANAK UGYAN, DE NEM ÉRTENEK.....	64
A CÉLJAVESZTETT EMBERLELKEK ÉS AZ ÚJ VILÁG	75
ISTEN KÖZELSÉGE FELÉ	78
AZ ISTENBEN VALÓ HIT ALAPVETŐ LÉTSZÜKSÉGLET	83
ISTEN A SZERETET	94
A BOLDOGSÁG MEGVALÓSÍTÁSÁNAK ESZKÖZEI.....	108
A SZERETET AJÁNDÉKAI.....	115
A LÁTSZATOS ÉS AZ IGAZ JÓ KÖZÖTTI KÜLÖNBSÉGTEVÉS.....	122
AZ ÍRÓÓRÁKRÓL.....	125
AZ ÉLET: MOZGÁS.....	126
AZ IGAZSÁG HARCOSAI.....	128
A FÖLDI ÉLET: ISKOLA	130
A FÖLDI ÉLET: KÜZDELEM.....	132
A BOLDOGSÁG-KERESÉS.....	133
A HAZAFELÉ VEZETŐ ÚT.....	135
MI AZ OKA AZ EMBERISÉG SZENVEDÉSEINEK?..	136
A MEGVÁLTÓ SZÜLETÉSÉT JELZŐ FÉNYSZIKRA	142
AZ ÓRÁLLÓKRA SZÜKSÉG VAN	144

GONDOLATOK AZ IDŐRŐL(*)

Kedves Vezetőnknek, a Névtelen Szellemnek, Eszter életének utolsó húsz évében adott tanításaival való foglalataskodásom, a magam életének Eszterhez és életművéhez való kapcsolata számomra - öreg ember számára - az idő fogalmát sokoldalúan világítja meg. Szeretnék ennek a fogalomnak nyomatékosan hangsúlyt adni. Miért? - A magam személyével kapcsolatos tapasztalataim szerint is: az idő az a kincse az embernek, amivel a legkevésbé tud gazdálkodni. Itt első renden a simán gördülő életszakaszokra gondolok, amikor bizonyos feltételek kialakulására vár, hogy életének szíve szerinti középpontjában lévő feladatait teljesíthesse. Ámde ez a feladat része egy sokkal szélesebb körű, nagyobb ívű elgondolásnak. Ebben a vonatkozásban olyan feladata van, mint egy fogaskeréknek, vagy egy láncszemnek. Ennek a kicsi alkatrésznek nem szabad függővé válnia a mellékkörülményektől, megbízhatóan kell működnie, mert a Nagy Műnek időben készen kell állania. Nem lehet tehát halogatni annak a részfeladatnak teljesítését, amiért valaki felelős, mert a fel nem használt, az elmúlott idő, pótolhatatlan. Kedves Vezetőnk tanításában nagy hangsúly van azon, hogy a valódi boldogságot, az örökéletet, itt a Földön kell megalapozni, itt, ahol a legkérelmezhetlenebb úr: az idő. Az illékony idő méhében rejtőznek helyzetek, állapotok, kapcsolatok, felismerések és ezek egymáshoz való viszonyának megszámlálhatatlan variációja van. Ha ezek a változatok nem léphetnek színpadra a maguk természetének megfelelő pillanatban, akkor visszavonhatatlanul elmúlnak.

Krisztus ide: a Földre jött, az Időben élők megváltásáért hozta felmérhetetlen jelentőségű áldozatát, mert az emberi léleknek itt, az időben, a változások világában kell teljesítenie azokat a feltételeket, amelyekkel számára - minden élő lélek számára - a legfontosabb: az Örökkévalóság boldogsága elérhetővé válik, mert hiszen: „Ott idő többé nem léssen...” Szükséges tehát, hogy az ember megtanuljon helyesen gondolkodni, mérlegelni és helyesen cselekedni, mert csak az valósul meg az örökkévalóban is, amit az adott időben helyes cselekedettel rögzít meg. Mivel az emberi lélek - kedves Vezetőnk a Névtelen Szellem tanítása és meghatározása szerint - a Föld legkésőbbben érő gyümölcse, így

rendkívül fontos számára a szellemi igazságok mezején való munkálkodás, amely nem engedi a lélek belső világának igazságot kereső vágyát és az így e téren ráosztott feladatok teljesítését, a test hétköznapijai, vagy bizonyos képzelt előfeltételek hiánya által félresodortatni. Ha tehát nem helyezi élete minden napjának élére ezt, mint egyetlen igaz, szomjoltó tényezőt: akkor pazarol. Mert a változások világában megjelent ajándék felhasználását, az idő hordozza. A homokóra pedig leperreg, és ha arany szemcse nem kerül, akkor a por időtlen időkre tér vissza a porhoz. Ami elmúlt azt már semmi jajszó vissza nem hozza. Aki a Névtelen Szellem tanításait olvassa, vegye eszébe és szívébe, hogy se múlt, se a jövő nincsen a kezében. Csak a „ma” választhat irányt és utat, ma kell a ráosztott munkát elvégeznie. Az idő a tegnapot már kivette kezéből, a holnap pedig még nem a tiéd, ember! Az ember szeresse tehát azt az igazságot, amit tegnap hallott és ma is hall, mert így válhat a kedvvel végzett munka eredménye a holnap táplálékává. Azért ki-ki könyörögjön annak a világosságnak időben történő helyes felhasználásáért, ami részére adatott. Imádkozzék lelke legmélyéről úgy, ahogyan az Úr Jézus tanított mindnyájunkat!

„A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!”

Agárd/Budapest/Cleveland
1998. január 26.

Vay Valéria

AZ IGE „TÖRTÉNELME” (*)

Isten örökkévaló Isten, akiben van a kezdet és a vég egybefoglalva, egybehangolva, és így nincs sem kezdet, sem vég, hanem Te vagy, örök Isten, önmagadban, oszthatatlan egy, ki voltál, vagy és mindörökké leszel, dicsőség legyen Teneked. Minden élőtől jövő, Tehozzád vágyó, magasztaló érzésekkel Hozzád emelkedve kérünk, légy irgalmas, kegyelmes, az elsötétült földi világ lakóihoz, hogy lássák, érezzék, s önmagukban megérteni igyekezzenek azt, hogy rajtad kívül nincs senki és semmi a nagy teremtettségben, aki valamit is cselekedhet, aki valamit is létrehozhat. Mert Tebenned van a kezdet, Tebenned van a vég, és ez egyben az örök jelen, amely az örökkévalóságot mutatja. Minden élő, aki érez és gondolkodik, erre az örökkévalóságra az életnek erre a folytonosságára vágyik. Ezért könyörög, ezért cselekszik, gondolkodik, hogy hogyan lehet az örökkévalósághoz valamilyen módon hozzájutnia, hogy éljen. Dicsőség legyen Neked, Te örök valóság Ura, dicséret, dicsőség, hálaadás. A múlandó ember és az örökkévaló lényeg részéről, amely egyben van kifejezve azzal a szóval: Ember. Ember, akit Te teremtettél, akit Te hívtál életre az idők kezdetétől az idők végezetéig, és Te adtad neki az életet, a tudást, Te adtad neki a világosságot, amellyel kereshet, kutathat a titok után, amelyben él, amelyben mozog, s amelyben mindent megtalálhat, de el is veszíthet, amikor Teveled szembekerül, amikor Téged megtagad, amikor Téged félre akar állítani az életből, mert ő akar az élet ura lenni. Embertestvéreim! Az Úr nagy titok. De csak az emberek előtt titok, akik a sötétségbe hullott csillagokhoz hasonló fényjelenségek voltak. Az emberek, akik testbezártan, mintegy fogságban, élik le a múlandó napjaikat, gondolkodnak, éreznek, keresnek, kutatnak a végtelenben, hogy megtalálják a végtelennek az eredetét és végét.

Mert evvel a végtelennel akarnak ők hadakozni, ezt a végtelent akarják legyűrni, hogy ők léphessenek annak állapotába, mert ebben a tévhitben vannak, voltak és lesznek mindaddig, amíg meg nem világosítod nekik magadat, amíg fel nem fedezhetnek, amely felfedezésben meglátják megérik és megtudják, hogy az ő erőfeszítéseik mind hiábavalókká válnak. A megsemmisülésbe, a

semmibe hullanak alá akkor, amikor ebben az igyekezetben, ebben a nagy harcban kihívják maguk ellen az ítéletet. Az ítéletet, amely ítélet öbennük, magukban van, az ő saját természetükben, az ő saját énjükben, az ő saját jelenükben, amelynek nem urai és nem is lesznek. Mert nem lehetnek uraivá soha a végtelenségben sem. Hiába kergetik, hiába keresik. Hiába, az agy legkisebb kis szikrájának egyetlen egye sem világítja be nekik azt a valóságot, azt az igazságot, ami őket az élet uraivá tehetné. Az Isten örökkévalóságának, az Isten végtelen szeretetének önmagából kisugárzó soha meg nem szűnő könyörületének nagy bizonyossága az, hogy mindazokat a teremtményeket, akik voltak, és akik majd lesznek, Ő a maga akaratából hívta életre, az Ő saját elgondolásából, szeretetéből adott nekik életet, és az önmagához hasonló képességeket adta, hogy azokkal együtt éljenek boldogságban, hatalomban, hogy egybetartozón mind jobban benépesítse velük a mindenségnek nevezett semmit. Mert hisz a semmiben van a mindenség, mert a semmiben minden lehetséges, ameddig az Isten kegyelme, az Isten gondolatának szikrája meg nem világítja: addig semmi. Ha az Isten kegyelme és szeretete, akarata megvilágítja az Ő világoosságával, akkor létrejön a mindenség, létrejön a nyüzsgő világok sokasága.

És ezeken a világokon élő lelkekben lévő élet az Övéből való, amely ugyanazzal az akarattal, ugyanazzal a gondolattal kívánja szintén a teremtést, mert teremteni akar, olyat, ami még nem volt, azt kívánja valóvá tenni az ő akaratával, elgondolásával. S ez a valamivé tenni akarás azt, ami nincs és ami nem volt, ez hajtja, űzi a teremtményeknek beláthatatlan és elképzelhetetlen sokaságát, hogy hasonlót cselekedjenek. Olyant, amelyet aki őket az étellel felruházta cselekedett, ahhoz hasonlót cselekedjenek, és az Ő cselekedeteikkel boldoggá tudjanak lenni. Mert ez a boldogság a hatalomnak a megteremtését is jelenti. Az őssakarát, amit magával hozott, az ősvágy, amit megvalósított; ezt hozza magával minden megteremtett, látható és láthatatlan egyéniségben, akik önmagukból, önmaguk akaratával olyan valamit akarnak előhozni, ami belőlük származik, amit ők gondolnak ki, amit ők akarnak, ami felett ők uralkodhatnak. Ez az isteni természet, ez az isteni akarat benne él mindenben, minden emberi lélekben, és minden

látható és láthatatlan, legmagasabb és legalacsonyabb létezőben. Létezni, élni akarni, és az Ő teremtményei felett uralkodni. Ez a gondolat és ez a vágy ez kiegészíteni, kielégíteni kívánja önmagát abban, mit Ő cselekszik, abban, amit Ő akar, amit óhajt, amit kíván. Ez nem elvetni való, mint ahogyan az emberi lélek az első pillanatban gondolja. Az ember előtt, az igazi istenhitben élő ember előtt ez egészen természetes. Mert hiszen ez a teremtés pillanatában az emberi lélek éltető, mozgató, világosító szikra ereje, és ez a szikra az az isteni lényeg, amit önállósággal, saját akarattal törekvésekkel ajándékozott meg az Úr.

Úgy mondom, ajándékozott, mert hiszen ez a természete, és ez a természet mindvégig megmarad, vele marad, mindaddig, ameddig a legfőbb akarat, a legfőbb cselekvési szándék, a legfőbb szertetetet vissza nem vonja, s ha ezt visszavonja, minden megszűnt, semmivé válik, mert ez ami visszavonatik, az isteni lényeg: nélküle az egyéni világ megszűnt létezni. Ti nagyon jól ismeritek testvéreim a teremtés allegóriáját. Formába öntve Mózes által és a többi ihletett szellemek által, mely azért adatott az embereknek a legkezdetből fogva legvégig, hogy tájékozódni tudjanak ebben a rengetegben: az életrengetegben, amelyet világnak és világoknak neveznek azok az utókorban létező embercsoportok, akik éppen úgy az életnek kezdetén, mint ahogyan az életnek majdan a végén ismét azzá válnak, amik voltak: azaz semmivé. Mert az isteni szikra nélkül, az isteni élet nélkül nincs élet. Az élet megszűnik, mint ahogyan a halál is megmutatja, hogy ha a testi ember meghal, nincs tovább. De ami a testi embert éltette, az az élet az tovább folytatódik. Annak további útja van a körforgásban egészen addig, ameddig vissza nem tér oda, ahonnan elindult. Azonban a bukás által elveszítette azokat az értékeket, amelyeket a teremtés pillanatában az isteni szikra belesugárzott, mert hiszen csak ez a valóság. A világok, a formák, mind véges dolgok. A testek, a külsők, az mind semmivé válik. Csak az a szikra, az örök istenségnek az élet szikrája, az az egyetlen érték, ami megmarad. És ez a szikra, ez az isteni szikra mindenképpen vissza kell térjen oda, ahonnan elindult életútjára. Vagyis azzá kell lennie, amire az isteni akarat, az isteni gondolat megteremtette.

Tehát ez az én az, aki él, akinek céljai vannak, akinek rendeltetése van a mindenségben, ez az isteni gondolat az, amely fentartja az összemberiséget, az összes lelki csoportokat, szellemi egyedeket, ez Isten önmagából adott szikrácskája. Ez úr marad mindvégig. Mindvégig, ameddig az Isten az Ő akaratával vissza nem parancsolja őt olyan helyzetekbe, olyan állapotokba, amit Ő a Teremtő, az Úr abban a pillanatban megteremt részére, hogy azokat ott hogyan és miképpen, mit kell neki betöltenie. Nagyon messze megyek el a ti gondolataitoktól, a ti emberi érzéseitektől és tudásotoktól, de szükséges, hogy a nagy mindenségnek az eredetéhez visszavezesselek titeket, vagyis a teremtéshez, az ősteremtéshez. Tehát a kezdet Istennél van, Istenből van, az Isten akaratából. Tehát: Akinek akaratát és képessége van arra, hogy az akaratát érvényesíthesse: az egyedül az öröktől fogva való, örökkévaló Istenség, és azok, akiket Ő a maga akaratából megteremtett, azok az Ő teremtményei, azok az Ő gyermekei. Tehát ők azok, akik élnek, gondolkoznak és munkálkodnak, cselekszenek, és nem a hamu, a por, a semmi, hanem az az isteni szikra, az aki cselekszik bennük, mert úgy lettek elbocsátva: menjetek, sokasodjatok erősödjétek, világosodjatok és teremtsétek. Népesítsétek be a semmit, a vadont. És ezek az isteni szikrák eltévedtek, minden tudásuk, minden jóra való törekvésük ellenére. Az önmaguk világában megszédülve nem ahhoz a parancsolathoz, nem ahhoz az irányhoz mérték az ő további cselekedeteiket, amit ők a Teremtőtől kaptak, mintegy beléjük rajzolva, beléjük festve, hogy mit és hogyan kell cselekedniük, hogy Hozzá hasonlóképpen cselekedhessenek, és hasonló eredményeket érthessenek el. Ők azonban elfordultak ettől az irányvonalától, és a saját elgondolásuk szerint cselekedtek, amely elgondolások nem voltak időszerűek, még nem voltak azon a fokon, hogy azon el lehessen indulni, ámde a teremtoi vágy izgatta az ő elképzelésüket, tehát teremtettek. Igen ám, de nem a szerint a törvény szerint, amit beléjük oltott az isteni szikra.

Az Istentől való eltávolodásuk abban állt, hogy levették szemüket az örökkévaló Isten cselekedeteinek szemléléséről, elkapták őket a saját tudásuk, a saját megszerzett ismeretük, és amíg tökéletlen és hibás eredményeik megszédítették őket, a saját érzéseik

és gondolataik szerint kezdtek el cselekedni, hogy ők is hatalomra jussanak, hogy ők is ebben a hatalomban örökkévaló úrként cselekedhessenek az ő saját akaratuk szerint. Nem lemásolni, hanem önmagukból kihozni akarták azt a tökéletességet, ami felett még nem rendelkezhettek. Ezt nevezik bukásnak. Mert az eredmény nem az lett, amit vártak. A többit már ismeritek. A szeretet kihűlt, a bölcsesség elsötétedett, mert az értelem nem abból az igaz világosságból táplálkozott, amely világosságot ők elhagytak. Ettől a világosságtól elfordultak, és az ő saját világosságuk szerint úgy hitték, úgy gondolták, hogy az jobb. És miért jobb? Azért tűnt fel nekik jobbnak, mert afelett ők uralkodhattak. Nem kellett nekik szót fogadniuk, nem kellett nekik megalázkodniuk, nem kellett nekik elismerni, hogy ők még nem tudnak tökéleteset létrehozni. Tehát ez a gögnök egy bizonyos alaphangulatát hozta létre a lelkükben, és egyik a másik után halványodott el minden tudásuk és minden, ami - tudásuk és szeretetük elhalványulásával az ő teremtető atyjuk iránt - megtörtént, abban a fokban fakult el a szeretet, az odatartozás, az engedelmisség érzése, azonban megnőtt a saját uralmuk tudata, hogy tudniillik akarhat: ő akarhat. Parancsolhat. Saját elgondolása szerint cselekedhet, azonban ez a cselekedet nem hozta meg azokat az eredményeket, amelyekre ők áhítottak, amikben hittek és bíztak, hogy ez az ő elgondolásuk szerint sikerül, megvalósul. Azután már csak erőlködtek és minden erőlködésnél jobban elhalványult lelkükben az örökkévaló Istentől való félelem.

Nem helyes az a fogalom, hogy félelem. Hanem a szeretetben áthatott függés érzése fakul el a lelkünkben. És ők maguk képzelték önmagukat az örökkévaló Isten helyébe. Abba a tévedésbe estek, hogy amit ők akarnak, azt mind úgy, sőt még jobban fogják létrehozni, mint ahogyan azt ők kezdetben látták, tanulták és próbálgatták is. Az volt az első bukás. S mivel ez a tendencia megerősödött a lélekben, még tovább folytatták, és mindig tökéletlenebbet hoztak létre, mint ahogyan azt még a függés idején tették, amikor még az örökkévaló Isten szavára hallgattak, és pontról-pontra meg akarták tanulni, hogy hogyan jobb és hogyan helyesebb. Ahogyan ezt az irányt elvesztették azonképpen mindig tökéletlenebb lett az eredmény, amit létre tudtak hozni az életben.

Jóllehet tudásuk nagyon messzeható, nagy és dicsőséges volt, örömük határtalan, ami előtt létrehozták mindazokat, amelyeket elgondoltak, és ami felett ők uralkodni tudtak. Így azonban olyan robbanásokat idéztek elő - mert már elvesztették a helyes ítélőképességüket -, amely robbanásokkal a saját világaikat is felrobbantották. Szétszóródtak más világokra, amelyeket szintén a hasonlóan tévedésbe esett szellemcsoportok létesítettek, így szóródtak szét. Nem egyszerre, hanem fokról-fokra. Lassan az időt nem ismerő végtelenben, mert hiszen idő nem volt, halál nem volt. Azonban, amikor létrehozták a halált, vagyis az élet lehetetlenségét és lehetlenné tételeit tovább egy alakban, akkor már az idők számításba vétettek és sok idő lejárt. Lejártak az idők és leforogtak, mígnem egy ilyen, úgyszólván csupasz helyen találták magukat megtöltve azt saját létrehozott eredményeikkel, csúszó-mászókkal, mérges vadállatokkal, mérges növényekkel, tűzokádó hegyekkel és minden ilyen ellentéttel megtöltött formákkal.

Amikor egy-egy ilyen világ újra és újra megszűnt, mindig magukhoz tértek és könyörögtek, hogy hogyan mehetnének vissza abba az állapotba, ahonnan kijöttek, mert hiszen emlékeztek rájuk. Emlékeztetett minden vágy, amely bennük az életükben folyton sarkallta őket a továbbkeresésre, és mivel a jobbat megteremteni nem tudták, a láthatatlanhoz fordultak. A láthatatlan hatalomhoz és akkor megismerték, hogy az a láthatatlan hatalom, aki meghallgatja a könyörgéseket az az istenség. Megtanultak előtte meghajolni, és ha valami jót cselekedtek és az áldás őket megkeverte, akkor megtanultak hálásak lenni az iránt a láthatatlan hatalom iránt és lassan kezdték beismerni, hogy ők maguknak - azzal a teremtett világgal, amit saját maguknak teremtettek - milyen lehetetlen boldogtalanító állapotot hoztak létre. Mindig jobban és jobban meggyőződtek arról, hogy ők nem urai önmaguknak, hanem felettük van egy nagyobb hatalom, s ez a nagyobb hatalom az istenség. Megtanultak meghajolni. Megtanultak engedelmessékedni. Megtanulták azt, hogy ha ők ennek a láthatatlan hatalomnak a kedvezését elfogadták, akkor ezért hálásnak kell lenniük. Amikor hálásak voltak, akkor minden ment előre, mint ahogyan annak lennie kell, amikor ellenálltak ennek a láthatatlan hatalomnak, akkor azonban mindig rosszul jártak. Mindig szenvedniük

kellett, s mivel az a bizonyos belső világosság, az az isteni szikra, megmozdult bennük, megtanultak engedelmelkedni ennek az istenségnek. És így a különböző istenek, akiket ők annak tartottak, megtanították őket az alázatosságra. Eljutottunk ahhoz az időhöz, amikor megfáradtak, belefáradtak a szenvedésekbe a csalódásokba, a bűnökbe, amelyekkel megrontották mindig mindenféle állapotukat, mindenféle világukat tönkretették. Akkor Isten elküldött egy szellemcsoportot, akik nem veszítették el lelkük világosságát, hanem a földi testben is visszaemlékeztek arra az igaz Istenre, és annak dicsőséget és hálát adtak, és ez az Isten jelt adott magáról, hogy visszavezesse őket boldog állapotukba.

Vetkőzzék le ellenálló természetüket, és tanuljanak meg engedelmelkedni, és az engedelmességgel együtt tanulják meg a jó és igaz cselekedeteket. Tanulják meg, hogy csak az van egyes egyedül, az a hatalom, az a nagy Hatalom, akit ők már kezdtek semmibe venni, és azáltal, hogy semmibe vették mindig rosszabb és rosszabb állapotot teremtettek meg maguknak. Már féltek a sok szenvedéstől és rettegéstől, s azok következményeitől. Tehát már keresték az Isten fogalmát és bálványokat formáltak maguknak, hogy az a láthatatlan hatalom majd a bálványoknak testében meg fogja eleveníteni önmagát, és meghallgatja őket és talán-talán megint áldás jön és ők újból boldogok lesznek. Kétség és remény között hányódva így jutunk el addig, amíg a zsidók történelme mintegy létrehozza azokat a kiváltságos lelkeket, akik ezekbe a vad tévelygésekben küzdő embercsoportokba bele lesznek állítva és ez a nagy Hatalom láthatóan segíti őket. Kezdték ezekben meglátni annak a nagy Hatalomnak az áldását, és mindazokat a különleges cselekedeteket, amelyeket ő cselekedett. És elkezdtek benne hinni. Így az emberiség lassan megtanult alázatosnak lenni. Eljutunk így a Bibliáig. Amikor a Biblia ezekről szól, akkor ezekről a kiválasztott lelkekről beszél, akik megértik az Isten szavát, és lélekben is és aszerint is cselekszenek, akik személyében sok csalódás, szenvedés, gyötrelem után megjelennek Isten különböző választott szellemei, akiket küldött, ezek győzedelmelkednek azok felett, akik nagyon messze estek el az igazságtól. Tehát emezek elkezdtek félni azoktól, akikkel van az Isten, mert a sok

szenvedés már megtanította az emberiséget arra, hogy vannak kiválasztottak az Isten személye előtt, akikre adja az Ő áldását és az Ővele való együtthaladást, vagyis lépésről-lépésre igazgatja őket az úton. Elkezdtek tehát félni attól az igaz Istentől, Aki ezekben az emberekben megnyilatkozott. Így jutunk el a kiválasztott zsidók nemzetségéhez, akik mindig a kicsinyek, a letiportak közül emelkednek ki. Az igaz Isten velük van, segíti őket azon a módon, amely mód azok előtt, akik nem hittek, mint egy csodatett áll. Végül azonban mégis hinni kezdték, hogy vannak ennek az Istennek kiválasztott emberei, akikkel együtt van, és akiket segít és akik előtte kedves dolgot cselekszenek.

És ezek az emberek nem rosszak a többihez sem, hanem igazságosak. Elkezdtek félni tehát az igazságtól. Az Isten, az isteni hatalom az az igazság szelleme, az az igazságnak vezetője. Megjegyzik, hogy mikor miben segítheti ez a Hatalom azokat az embereket, akik ahhoz az ismeretlen hatalomhoz imádkoznak. Ez az Isten, az az ismeretlen Hatalom - akit emezek nem ismernek - kezdett az emberi fogalmakban helyet foglalni és látják, hogy ezeknek a törvényük nem olyan, mint az övék, mert ez igazságos. Az igazságosság félelmetessé vált előttük, és ők maguk is kezdték ezt az igazságot érezni és cselekedni. Elkezdtek érdeklődni, hogy hogyan kell cselekedniük, hogy ez az ismeretlen Hatalom őket se üldözze és hagyja békén, őket is segítse. És amikor csakugyan szót fogadtak ennek az ismeretlen Hatalomnak, akkor ugyanazokban az áldásokban részesültek, mint amazok, akiket ők eddig nem ismertek. Így jönnek létre a különböző csodálatos események, amelyek után azok az igazságok világítódnak meg az emberek előtt, amik addig ismeretlenek voltak, és akik hittek ennek a Hatalomnak ugyancsak részesültek azokban az áldásokban. Miért kellett az emberiségnek olyan messze aláhullania, hogy csak az önmaguk tévedései és hibáinak következményei: a szenvedések kényszeríthették őket, hogy keressenek, kutassanak olyan után, ami őket ezekből a csalódásokból kivezetheti és meggyógyíthatja és békét nyújt. Addig üldöztetések voltak, szenvedések, gyötrelmek, amelyeket nem tudtak semmiféle névvel elneveztetni, hogy miért van mindez?

Hozzáfolyamodtak a bálványokhoz, de azok holt valamik voltak, nem tudtak segíteni. Tehát a hit által megkeresett igaz Isten volt az, aki segített. S amikor érezték a lelkek, akik önként vállalták a szenvedéseket, a gyötrelmeket, azért hogy az igaz Isten és a tévedező embercsoportok szolgálatára állhassanak - mert az igaz Isten úgy kívánja, hogy megvilágítsák, tanítsák a tévelygőket - akkor érzük el a próféták korát. A prófétáknak sokat kellett szenvedniük. Mert még azok lelkében is, akik hittek, akik már elismerték az igaz Istent, de mégsem tudtak és nem is akartak az igaz Isten törvényeihez hozzáalkalmazkodni, mert nem tudtak neki engedelmeskedni, mivel bennük nagyobb volt a hatalmi vágy, az uralkodni vágyás - hiszen éppen az uralkodási vágy tette az emberiséget nagyon alacsonyrendűvé, ez tette a közöttük való életet szenvedtetővé. Ezt senki nem akarta vállalni, hiszen az maga a pokol. Az maga a borzalom. A tévelygő emberek közé odamenni, ott élni, szenvedni, gyötrődni végül is gyötrelmes halállal kimúlni, nem kívánatos, félelmetes, rettenetes az ilyen életnek a vállalása. Az isteni Akarat azonban biztatással és szeretettel mégis azt kívánta, hogy áldozatot hozzanak. Tehát a próféták is áldozatot hoztak. De megüzentetett, hogy eljön az igazi. Jön az igazi, aki a teljes igazságot, a teljes világosságot hozza, mert hiszen már a világ fundamentumának felvetetése idején megígéri az igaz Isten, hogy elküldi a Szabadítót, Aki kivezeti őket a gyötrelmek világából, azaz a bűnök által megteremtett minden rosszal, minden szenvedtetővel együttjáró életből, amely az anyától születettekre vár. Tehát eljön az igazi, aki majd kivezeti őket a gyötrelmek világából.

Oda vezeti vissza őket, ahonnan kiestek, nem akkor, a világ megteremtése idején - hanem akkor, amikor az emberiségnek még nem volt hová menekülnie, mert sem lelkileg sem értelmileg nem volt annyira fejlett, hogy megérthette volna az igaz Isten szavát: az Igét. Tehát az Isten hiába akarta, hiába ígérte, hogy kivezeti őket, meg kellett arra érnie az emberiségnek, hogy megértse az Isten akaratát, hogy a megfáradtak és a megterhelt lelkek felébredjenek annak tudatára, hogy az Isten szeretet. Hogy az Isten nem a büntető Isten, hanem a szerető Isten, Aki ki akarja vezetni az Ő eltévedt gyermekeit arra a világosságra, amikor sohase

nyugszik le a Nap, ahol soha nem jönnek ártalmak, soha nem jönnek ellenségek, nem jönnek semmiféle szenvedések. Mert az az a világ, ahonnan leestek, ahonnan lehullottak, de ahová vissza kell nekik térniük és nemcsak abba az állapotba, hanem abba a törvénybe is, amelyet elhoz majd az igaz Istennek nevében. Tehát erre is meg kellett érnie az emberiségnek. Ennek is teret kellett hagyni, hogy valamiképpen beleérjen az emberi tudatba a tökéletesség, amely tökéletességre az isteni szeretet felépítette azt. Hogy megértsék ezek a messze hullott lelkek, csoportok az Ő szeretetét, a kegyelem ajándékát. Ez az idő hosszú-hosszú évezredekig tartott, ameddig az emberiség megérett arra, hogy el tudja fogadni a kegyelem ajándékát. Meg tudja érteni a szeretet ajándékát. El tudja hinni, hogy az Isten szeretet, és akit Ő szeret, azt megajándékozta azzal a kegyelemmel, hogy visszatérhet abba az állapotba, ahonnan kihullott. Elérkezett a megígért idő és a Messiás, akire a hívő zsidó nép várt, kinek a nevében sok idő elmúlt, és a Messiás, akire a hívő zsidó nép várt, elérkezett. Várták ennek az időnek eljövetelét, és amikor már-már azt hitték, hogy besötétedett felettük a világ, amikor már azt gondolták, teljesen el kell pusztulniuk, akkor jött el a Szabadító.

A Szabadító, Aki által nemcsak a zsidó nép - akik hittek benne, hanem az egész emberiség, akik vannak, akik jönnek ebbe a világba és elfogadják az Ő szabadítását, mind kegyelembe lesznek véve, és mindenki eljut abba a boldogság-világba, ahonnan ki lett zárva, ahová visszamehetett volna, de nem tehetette, mert hiszen a bűnei annyira megfertőzték és annyira tönkretették, hogy oda semmiképpen nem is juthatott el. Testvéreim, az ígélet, az Isten ígérete, amely sok-sok évezrednek ennek előtte megtörtént, akkor érkezett el, hogy a leghívebben szerető, a magát legjobban megalázó istenfia, a tökéletes gyermek vállalja ezt a nagy küldetést, a maga szenvedéseivel, lelki és testi gyötrelmeivel együtt. És lesz áll a Földre emberi testbe, hogy az emberi testben kiépítve a szellemi világot, terjessze a szellemi világosságot. Megmutassa az igaz Istent az embereknek, akik nagyon messze eltávoztak lelkileg attól az igaz Istentől... És Ő előre tudja azt, hogy mi vár rá. Előre tudja, hogy nagy áldozatot kell neki bemutatnia mindazért, hogy ez a szellemcsoport aki megtért, aki elismeri, hogy bűnös és

tökéletlen és a tökéletlenség útján jár és minden tökéletlenség újabb szenvedést, újabb csalódást, gyötrelmet hoz az életbe, mert mást nem is hozhat, ezek fogadják el Őt. Az általa járt utat mutatja: vegyék fel az Ő példáját és térjenek arra az útra, amelyen Ő közeledett a világhoz. Alázzák meg magukat, mint ahogyan Ő megalázta magát a hatalmas Istennek, és a hatalmas, a mindennek felett rendelkezőnek hatalmából, erejéből, dicsőségéből kilépve, felveszi a szenvedések ruháját az emberi testet, hogy megmentse azokat, akik szenvednek, hisznek, keresnek. És magukat megaláztatva ők is hajlandók arra, hogy ugyanúgy, a saját maguk megtagadásával végig járják az életet, még akkor is, ha szenvedniük kell.

Mert az egészen bizonyos, hogy szenvedni kell az elvakult csoportoktól. Mindazt, amit az elvakult emberlélek magában kiábrázolt, elgondolt: mindazokat vállalnia kell azoknak, akik viszsza akarnak térni az igazi hazába, amit az Isten azoknak tart fenn, akik megtérnek az Ő igazságához, bűneiket megbocsátja és megadja a módot, hogy tévedéseiket helyrehozhassák. Mert nem bünteti meg őket, hanem kiszabadítja. És a következményekből annyit tart meg csupán, amennyit el bír viselni, hogy példát adjon azoknak, akik utána akarnak jönni. Akik követni akarják, akik meg akarnak szabadulni a büntől és annak következményeitől. Mert az, amit a tökéletes Isten világából kilépve elkövetett az emberi lélek, az mind csak sötétséget, tévedést, helytelent és szenvedtetőt hozott létre. Tehát az ember ne várja, hogy őt a sors kímélje, hogy őt felmagasztalják és úrrá tegyék. Úrrá lenni: az embernek csak a bűnei felett kell, hogy úrrá legyen. Hogy a bűnöket, amelyeket önmagában érez és tudja, hogy a bűn az igaz Isten törvényével ellenkezik, és bizonyos, hogy szenvedéseket okoz, ő ne cselekedje meg. Az ember ne cselekedje meg azt a bűnt, mert az szenvedtető állapotokat okoz. Ma annak aki elköveti, holnap pedig biztos annak, aki azt létrehozta, és a helytelent és nem jót kezdettől fogva érvényesítette, mert annak rossz következménye van. Tehát embertestvéreim az Úr rálépett erre a nehéz útra. Az Ő fényvilágát otthagytá, hogy téged és mindnyájunkat megszabadítson a folyton gonoszabbá és gonoszabbá váló világ szenvedéseitől. Tehát nincs más, mint hogy az ember elhiggye azt, hogy a

bűn az, ami szenvedtet. Amit az ember egy másik bűnnel tudna kikerülni azért, hogy ne ő szenvedjen, hanem az a másik őhelyette, hogy az a másik szenvedje el azokat a gonoszságokat, amelyeket ő követett el. Azonban nem menekülhet, mert ma kieshetsz a szenvedések lehetőségéből, de nem messzire mégy el, mert egészen közel már beleléphetsz a pocsolóyába, amely mérgezett, mert az is bűn...

Ha egyik ember a másik embert félre akarja vezetni, vagy annak a szenvedésein keresztül ő akar jól élni, az olyan, mintha önmagára szabadítaná a büntetést és gyötrelmet, amelyek várnak rá. Ha az ember jól akar élni a földi életben, vállalja el az alázatosságot. Nem uralkodni, hanem engedelmeskedni kell. Mert uralkodási vágy vitte bele az emberi lelkeket a legnagyobb tévedésekbe, mert az Istenhez akart hasonlónak lenni az ő tökéletlenségével, mert valaki uralkodni akar, az nem a tökéletesség útját járja, egyedül az Isten uralkodjék, mert az Isten uralkodása igazságos. Ha a ma megtévesztő is az emberiség számára, a holnap kiengesztelődik, és az szenved, aki a szenvedéseket előhozta, és a Földre az emberekre mintegy széthintette az uralkodási vágyat, a gazdagsági vágyat, a más emberek feletti diktálás vágyát. Ha csak egy picikével is, mert akkor nem az isteni lélek szólt hozzája, hanem az alsó világ... Ezért én azt mondom: ha az Isten az emberekkel van, mindeneket lehetségessé tehet. Ha az ember hozzáfordul, rábízza az ő lelki és testi életét, akkor az Istennek van rá gondja, az Isten megadja a mindennapi kenyeret és a túrhető egészséget. Az Isten megadja azt, hogy ha nincsenek nagy vágyai, a kevés vágyat, mint egy gyógyító hírnököt, úgy tudja felhasználni. Tehát mindezeket megadja. Azon felül az ember ne keressen semmi mást a Földön. Keresse a szeretet kifejlődését, a saját maga lelkében először, azután pedig keresse, hogy akiket ő szeret, azok is szeressék őt, és akkor az ember a legnagyobbat elérte, amit a Földön elérhet. Mert a szeretet nem a Földnek virágzása, hanem az isteni ígéretnek a virága. Ha igaz, önzetlen szeretettel jól cselekszik az ember, ne keresse, hogy ezért az ő jó cselekedeteiért mivel szolgálja őt majd az a másik. Mert mindenki csak azt adhatja, ami lelkéből kitelik. Ha valakinek a lelkében nincs szeretet és nem

tudja a legkisebb áldozatot sem meghozni, akkor azt nem kell elvárni. De azért mégis meg kell próbálni, hátha az kiszáradt kút csupán. Talán mégis kihoz egy-egy kis cseppet abból, ami még marad.

Hátha még az esőt, ami belecsepegett még nem itta el az a száraz föld, és akkor mégis marad benne valami és abból a nedveségből tud valamit nyújtani. Ha mást nem, annyit, hogy egy szál virágot beletehet, el ne hervadjon. Emberek, testvéreim, készülünk mi is, ti is hogy ünnepeljük az Úr születését. Tudja azt mindenki, hogy miért jött el az Úr, tudja azt, hogy önfeláldozás volt, tudja azt, hogy az Ő szeretetéért kínos halállal fizetett. De fordulnak az idők kerekai, és ugyanaz a Föld meghozza azoknak a lelkeknek a virágzását, akik akkor még nem értették meg, hogy mit cselekedett. Később azonban az Isten ad nekik időt és alkalmat arra, hogy megtérjenek. Ugyan az ő maguk lelkétől talán nem, mert a bűnnel körülakargatott ember talán soha sem tudna rájönni arra, hogy ő vétkezett, hanem az igazság törvénye, az kérelhetetlenül emlékezteti. Mert aki másnak szenvedést okoz, annak magának is szenvednie kell. Aki ma nem szenved, az holnap nagyon is szenvedhet. És aki ma örül, az holnap sír, és aki ma nem szenved, az holnap ostromolja az egeket kínjában. Azért ti maradjatok együtt, ti higgyetek egyformán. Egyiknek ma, másnak holnap, harmadiknak holnapután, vagy az idők beteljesedésében, akkor hozza el az Úr azt az ajándékot, amit félretett részére. Mert hiszen mindenkinek félre van téve, minden életnek, aki a Földön megpróbáltatásokat szenved, mindenkinek a részére félre van téve az az eredmény, amit az isteni akarat, mintegy akart, hogy a felszínre kerüljön. Akarta szinte, hogy az felszínre jöjjön, engedte a sajtolót, hogy megszorongassa, és kisajtolja a lélekből a még megmaradt szép és jó iránti vágyakozást, és ha éppen te, vagy a másik, ébreszti fel abban a lélekben az igazság megkeresését, már akkor meg van mentve. Ez a mentési munka mindegyiknek az életében ott áll készen, mert nagyon kevés ember az, aki szenved és nem hagy magán segíteni, mert minden szenvedő lelkű ember vágyódik arra, hogy segítséget keressen és találjon is.

Ameddig nem szenved valaki, addig nem keres segítséget, mert nem szorul rá, mert addig ő még úr, addig ő még uralkodik a sorson. De a sors nem engedi, hogy soká felette uralkodjék a bűnös emberi lélek, mert mindenkinek találkoznia kell saját sorsával. **Mindenkinek találkoznia kell azzal az igazsággal, ami nélkül ő szűkölködik,** és így az egyiknek ma, a másiknak holnap jön el az ideje, hogy meg kell ismernie az igazságot. Ti valamennyien olyan lelkek vagytok, akik már elfáradtatok, akik kerestétek, hogy merre van a menekülési út a szenvedések viharából. Ez az út itt van köztetek, rajtatok. Kínálja magát, hogy térjete meg minden kisebb-nagyobb hibáitokból, és lássátok magatok előtt azt a mennyei hatalmat, Aki szánalomból, szeretetből az Atya iránti engedelmességből vállalja a nehéz sorsot, a nehéz munkát. Félreteszi a mennyek gyönyörűségét, boldogságát azért, hogy sok lelket megmentessen a gyötrelemtől, a veszedelemtől ami okvetlenül vár rá. Nem sok idő, hogy eljő az a kijelölt nap, amikor ez is bezáródik: a Krisztus megváltásának az ideje. Azután nagyon sokan lesznek, akik majd keresik, kutatják azt az igazságot: hogyan is volt? hogyan lehetett megtalálni? és hiába keresik, nem találják meg. Mint ahogyan máris láthatjátok szerte a világban, hogyan terjed a bűn, hogyan terjed a tagadás szelleme, hogyan sötétedik el az ég, hogyan csúszik le a nap és keletkeznek az árnyak. És ez idő elkövetkezik, és én azt mondom: azért küldött az Úr szellemeket a Földre, akik önmagukat is csakugyan feláldozták azokért, akiket szerettek, akik valaha kedvesek voltak nekik, de önmaguktól nem tudtak semmiképpen sem felemelkedni abból a homályból - ahová ők alá estek. Egy-egy ilyen lélek lejön a Földre, hogy a maga világosságával körülötte világosságot gyűjtsen azok is lássanak, akik addig nem láttak, mert nem volt módjukban. Ők nem keresték azokat a lehetőségeket, mert a szívük nem vágyott azokra az igazságokra.

Lejönnek tehát értük, hogy megvilágosítsák az utat, amelyen haladni kell, mert az idő rövid és a vég közel van. Nincs mód és lehetőség arra, amikor már bezáródnak a kapuk, hogy oda be tudjon jutni, ahol megenyhülnek azok a kétségek és azok a fájdalmak meggyógyulnak, amelyek miatt szenved a világ. Ezekről a szenvedésektől akarja az Úr megmenteni azokat, akik még nem értek

meg egészen a boldogságra, de nem értek meg az elvettetésre sem, hanem várják egy ismeretlen hatalomtól, egy ismeretlen lehetőségétől, hogy egy jobb világot teremthessen itt a Földön, és akkor majd az ő lelkükben lévő nagyobb, tán tisztább vággyal, talán meg tudják fordítani a világot az ő téves útjáról. Nem! Senki sem tudja megfordítani, egyedül az Isten! Az Istennek pedig ilyen módszer van a kezében: megmenteni csak áldozattal lehet. A gyöngé emberek nem tudnak mázsás terheket hordozni, mert beleszakadnak. A gyöngé lélek nem tud áldozatot hozni még azokért sem, akiket nagyon szeret, mert akkor ő roskad össze. Tehát mondom: vannak mindennek törvényei, ezek a törvények pedig élnek, vannak, hatnak, dolgoznak, és ezektől senki nem mentheti meg magát, sem pedig senki nem mentheti meg a másikat, bárhogy szeresse is azt. Itt van a ma. A ma világossága még elég ahhoz, hogy az ember megtalálja az egyenes utat, és tudjon az egyenes úton haladni. Még lehet, mert az Isten módot és alkalmat ad arra, hogy azok a lelkek, akik meg akarnak térni, megtérhetnek, mert a lelkében felcsillan az a világosság, amire azt mondja: hát ezt vártam, ezt akartam, mert ez az amiben valahogyan hinni tudok. Ezt talán be lehet bizonyítani. Ma még ez megvan, de holnap már mindig fakóbb az a világosság, amit megtalálhat, mert hiába lesz a spiritizmus is a maga bizonyosságával ott, a hinni nem tudó ember azt mondja: ez semmi, ez nem igaz. Tehát nincs mód a megtérésre. Ne reménykedjék senki abban, hogy majd később, máskor majd megtérek, majd akkor másképpen élek, addig azonban megmaradok az én irányomnál. Nem!

Egy iránya lehet az embernek: a Krisztus útja. Krisztus amit parancsol, amit ajánl az embernek az üdvösség megszerzésére: az szeretet, az Igazság. Az Igazság: a Szeretet és a szeretet igazsága, amit ez diktál az az igazság, mert Isten: a Szeretet. Krisztus ennek a szeretetnek a közvetítője, a legmesszebb menő áldozatot Ő hozta meg már azzal is egyáltalán, hogy Ő e bűnnel terhelt földi világra alábocsátkozott. Emlékezzetek! Nem ott kezdődik az Ő áldozatos szeretete, amikor a keresztfán bevégzi az életét, hanem ott, amikor elhagyja az Ő hazáját, a szeretet, a bölcsesség világát, és készül a kínok a szenvedések, a gyötrelmek felöltözésére a testben. És ez idő közel van, annyira közel, hogy

az ember alig egy kis ideig tud az ő maga kicsi világában is rendet teremteni, és ez a kicsi rendteremtése - amit az ember cselekszik tulajdon világában - abból áll, hogy áttekinti saját életét, saját lélekének érzését, gondolatát, megméri, melyik a nagyobb, melyik a kisebb, melyik az értékesebb, vagy értéktelenebb, és az értékebbhez nyúl, azt veszi elő a maga szeméi elé: hogy ezért élek, ezért harcolok, a kisebb értékű jó inkább elmaradhat. Ha az Isten akarja azt is megadja. De minden esetre a nagyobb értékű jó ez: Krisztus, az Ő példája, szeretete, áldozatkészsége, amely már ott kezdődik, amikor az Ő születéséhez készül. Ti mindnyájan emberek vagytok. Mindnyájatoknak meg kell születni arra az igaz életre, amelyről Ő beszélt. Arra az igaz életre, amiért Ő halt meg, amiért Ő hozott áldozatot. Azt nem azért hozta, hogy Ő azt érdem szerint kapta, hanem mindenkiért. Mindenkiért, aki itt él a Földön, mert mind próba alá vettett lelkek vagytok. Mindenkinek meg kell a maga próbáját szenvedni, és jaj annak, aki nem úgy veszi magára, mint ahogyan azt kellene, hanem ki akarja azt játszani. Úgy gondolja: ide is, oda is, ezt is megteszem, azt is megteszem és az egyik a másikkal nem vész majd össze. Ezt mégis megengedhetem magamnak. Nem!

Egy van: az Igazság és a Szeretet törvénye, és a szeretet enged az igazságnak és az igazság pedig felolvad a szeretetben. Kedves testvéreim ne feledjétek el, hogy az élet akkor is élet, ha nem vagytok összekapcsolva a szellemvilággal így látható formában. De a szellemvilág itt él körülöttetek, sőt tibennetek, mert azoknak a közelsége, akikkel össze vagytok kötve akár próbaképpen, akár vizsgalásképpen, mindenképpen az egyik is, a másik is, hat a lelketekre. De Eggyel vagytok a legjobban összekötve: az Istennel. Ő hív, vár mindnyájótokat abban a szeretetben, abban az igazságban, amit Ő adott és Ő hagyott itt a földi világban, hogy akik hisznek, megigazulhassanak, megtisztulhassanak, és felemelkedhessenek a földi világ posványából. Mert nem úgy van az, mint ahogyan mondjátok: jó, ebben a bűnben elestem, tehát ezt majd valahogyan lekvittelem és már akkor jó lesz, meg leszek gyógyulva mindemből. **Mindemből meg kell gyógyulni, ami nem az Isten akaratából jött létre.** Sok olyan van az emberi lélekben megbújva, menekülést keresve, ami nem Istentől való és az ember

magának szedte össze és abban örömét leli. Mindenről el kell számolni, ami nem az Istentől való! Nem akarlak ezzel titeket megijeszteni, csak figyelmeztetni: mindenről el kell számolni, ami nem Istentől való! Most pedig azt mondom tinektek: a jó Isten nevében elbúcsúzom tőletek lehet, hogy az ünnepek alkalmával ismét felkereslek benneteket, ha ti magatok adtok rá módot és alkalmat. A jó Isten készítse elő napról-napra a ti lelketeket arra a nagy találkozásra, amelyen tisztán, minden homály nélkül megismerhetitek a Krisztus törvényét, nagy igazságát, a Szeretet Törvényét, mert Ő szeretetből jött, szeretetből szenvedett, mert mindnyájótokat átfog az Ő szeretete, hogy mindnyájótokat felemeljen és boldoggá tegyen abban a világban, amely az Ő szeretetéből épült és épül mindig nagyobbá és nagyobbá azokból a lelkekből, akik hittel élnek végig földi életüket. Isten veletek!

A BŰN TÖVISEI(*)

Az Úr Jézus nevében üdvözöllek benneteket testvéreim, kik egybegyűltetek ez ünnepi órában várván az Urat, az Ő ígérete, az Ő üzenete folytán, amit itt hagyott és nemzedékről-nemzedékre, mint egy örökmécsest hordoz a lelkében az emberiség. Minden évben ebben az időben, ahogyan fordul az égitestek órája, elérkezik az emberiség ahhoz az időhöz, amikor ünnepli az Úr eljöveteletét. A lelkek ünneplőben öltözködnek, és az ígéretekre támaszkodva várnak, mint ahogyan várták a hívő lelkek hosszú-hosszú ideig, ameddig beteljesedett az Úr eljövetele. Várakoztak hittel, reménységgel, belső örömmel, bizakodással, mert élt szívükben az Istennek a lelkükbe helyezett amaz ígérete, amelyet a kezdet kezdetén tett az Ő emberré lett gyermekeinek, hogy nem hagyja el őket az életükben sivárságban, hanem küld értük Valakit, aki majd kivezeti őket a száműzetésből, aki megnyitja előttük a mennyek ajtaját és visszavezeti őket az elvesztett édenük Paradicsomába. Tulajdonképpen az ember élete csak ezért van. Sokszor, amikor egy búcsúzásnál feljajdul a lélek, mert a szeretet-szálak megszakadnak azzal, hogy valaki elköltözött, tulajdonképpen miért is kell élni, ha minden reménységüket eltemeti a sír, és akit szerettünk, eltávozott. Ilyenkor úgy látja az ember, mintha letűntek volna a csillagok az égről, és a virágok elvesztenék színüket.

Mert nincs értelme többé az egésznek, mert ami azelőtt nagy, szép és csillogó volt, az egyszerre mintha porrá, hamuvá válna, mert nincs célja, nincs értelme többé az életnek. Az életnek, amely a bölcsőtől a sírig tart, ilyen felébredt hitben, reménységben és szeretetben, de egyszer s mind csalódásban, fájdalomban és lemondásban. Itt így telik el az élet. A szenvedések, megpróbáltatások, mint hegyes, éles kövek állják útját a haladó emberi léleknek, aki ezen az életúton sokszor elfárad, sokszor kimerül, sokszor össze-roskad, azok alatt a terhek alatt, amelyet hordoznia kell, és amelytől szabadulni nem tud.

Ezek a terhek, ezek a nyűgös állapotok ugyanis nem a külvilágban, hanem az ő benső világában gyökereznek, és úgy hajtának ki az életúton általa, mint vad cserjék, amelyek hosszú töviseket növesztenek, és ezekkel megtépi önmagát és másokat is, azt aki a közelükbe ér. Ezek a bűn tövisei, ezek a törvénytelenységbe süllyedt emberi léleknek vad cserjéi, s ezek a cserjék kinövésekkel vannak tele, amelyek nem akarják túrni maguk felett a gondos, mennyei kéz ápolását, a ritkítást, és a törvényes rendbe való beszabályozást. Az emberi lélek fellázad a felette lévő hatalom ellen, a sors ellen és minden ellen, ami korlátokat von körülötte és akadályokat állít elébe. Minden ellen fellázad. Csak önmaga ellen nem lázad fel. Önmagába nem tekint bele soha, és így nem láthatja meg azokat a vad töviseket, amelyek az ő saját lelkében élnek, gyökereznek, és hajtják mindig tovább és messzebb a törvénytelenésekbe. Ezeknek az ágai a céljaik elérésében befejezésül olyan tüskéket hoznak létre, amely tüskék lehetetlenné teszik a földi életet, mert ezek kétségbeejtővé teszik az egész emberi megjelenést, hiszen többé-kevésbé mindenkinek vannak törvénytelen kinövései, törvénytelen vágyai, akaratai és olyan céljai, amelyeket ha elér az emberi lélek, hogy azok teljesedésbe mehetnek, akkor látja majd, hogy hová jutott, akkor látja, hogy lehetetlenné tette a továbbhaladást a saját részére. Ezekről a törvénytelen vad hajtásoktól akarta az emberiséget megszabadítani az isteni ígéret, amelyet még a kezdet kezdetén tett azoknak, akik még nem veszítették el öntudatukat, akik még nem veszítették el azt az emlékképet, amely abból az időből és abból az állapotból való, amelyet még törvényes életükben élveztek. De hovatovább a fejlődés

vonalan az emberi lélek mind jobban és jobban elvesztette emléképeit azokból az időkből, amikor még boldog volt. Oda jutott végeredményben, hogy önmagától semmi jóra nem volt képes többé. Mindent elfelejtett, minden kitörlődött az emlékezetéből, és amikor az isteni gondviselés csakugyan a kezébe vette az emberiség sorsát, akkor már csak vad hajtások, tüskék és rendetlenül elszórt hegyes kődarabok voltak, amelyek akadályai voltak az előrehaladásnak.

Ezek megtépázták az emberi lelket, megtépázták, ha egy lépést akart előre tenni, megsebeztek az út kövei és megtépték az élet tüskéi. Másként nem, csak fájdalommal, szenvedéssel, csalódással lehetett és lehet a földi élet országútján előre haladni. Csak a fájdalmak, szenvedések alatt tanulja meg a földi ember lassan a tapasztalatokból, hogy hogyan kell cselekednie. Az elért és beteljesedett vágyak és célok megtanítják, hogy nem jó az az irány, amelyen eddig haladt, és kénytelen keresni, kutatni. Kénytelen valami más útmutató iránt érdeklődni, hogy elindulhasson az ő megsebzett és elfáradt lelkével abba az új irányba, amelyet majd talán a láthatatlan világból mutatnak neki. És ez az irány, amely mint egy kicsiny fényszikra megjelent a földi életben, az emberek lelkében: ez a hit. Hisznek abban a kicsiny fényszikrában, mert ez a fényszikra mutatja meg, hogy van igazság, amelyből ki lehet indulni, amelyre ennek az igazságnak a sugárzása mutat, arra mindig több világosságot, mindig több szeretetet, több enyhületet, több erőt kaphat és meríthet az emberi lélek. Tehát a hit nagy érték. Ha egyszer az Isten megajándékozta az emberi lelket azzal, hogy hinni tudjon egy magasabbrendűségben, egy magasabb rendű létezésben, amely nemcsak a bűnből, szenvedésből emelkedik ki, hanem van egy olyan létezés, amely jót, igazat, bizalomra méltót és a szeretet lehetőségét mutatja meg az emberi léleknek, és hogy ennek a hitnek a szikrázásában megtalálja azokat a többi kicsiny, apró, elszórt mennyei szikrákat is, s ezzel gazdagítja lelkét, mindig többet és többet találhat meg. Ugyanis lelki szemei megvilágosodnak, fénylökké válnak, lelki fülei érzékenyvé válnak a mennyei hangokra, lelke érzékennyé válik a körülötte működő és zajló szellemi világ iránt. Érzi már a lélek, hogy

kezd életre ébredni és mindig többet és többet felfog a körülötte lévő világból.

A hite tágul, megerősödik és megvilágosodik, úgyannyira, hogy mindig többet és többet talál, több szépséget meglát, több gyönyörűséget meghall és értelmével felfog abból az eszményi világból, amelybe neki bele kell nőnie, amelyet neki meg kell tanulnia, hogy abban a világban egy kicsit tájékozódni tudjon. Amikor valamennyire már tud tájékozódni, ennek a világnak a törvényei kezdenek úrrá lenni az anyag-világ törvényei felett. Ezek az anyagi világ törvényeit kezdik mind jobban és jobban áthatni, úgyannyira, hogy idővel az anyag-világ törvényei is mutatják az irányt és a célt, amerre az emberi léleknek, mint egy kijárt úton kell előre haladnia a fejlődés útján. Mózes törvényében meg van adva minden, amire az embernek szüksége van: ezt teheted, ezt nem teheted. Ha elmulasztod, amit meg kell tenned, bünt követsz el és büntetésnek teszed ki magad. Az emberi lélek, amely úgy át meg át van szöve a bűnnel és a bűnre való hajlandósággal, alig-alig tud egy fényes érzést, egy fénylő gondolatot áteresztetni a tudatán, mert már ott áll előtte az árnyék, ami azt eltakarja, akkor, hogy úgy mondjam az felfalja a fényt, magába rejti, hogy az messzebb ne hatolhasson, mint csak a legközelebbi árnyék, és ott, abban az árnyékban eltűnik a sötétségben. Lelkek jönnek és mennek az Isten országából a Földre és távoznak vissza az Isten országába, az igazság világába, a szeretet hazájába. Itt hagynak maguk után mind-mind valamit az ő fénylő lelki ruhájukból, mint fénylő ereklyéket, s ezekben a gondolatokban, ebben a világosságban és igazságban megtalálja az emberi lélek azokat a tápláló erőket, amelyek úgyszólván csodaszerű módon, ragyogással töltik meg azt a korszakot, amelyben élni és hatni tudnak, nem maga az a lélek, hanem az az élő eszme, amelyet itt hagyott az a szellem. Az idő teljességében, amikor már egy kis csoport fel tudott emelkedni az eszmék világába, és lelkében le tudta győzni azokat a vad hajtásokat, amelyek a bűnbeesés által eltorlaszolták az utat fölfelé, amikor már ki voltak vágva az eszmei világban azok az utak, amelyeken megközelíthették az örökkévaló Istent, a mindenségnek Atyját, akkor teljesedett be Istennek az az ígérete,

amely szerint ki fogja szabadítani az emberiséget az ő rabságából és az ő lelki és testi nyomorúságából.

A JÓRÓL, A ROSSZRÓL ÉS A FEJLŐDÉSRŐL(*)

Ezt mondja kedves Vezetőnk: az ember nem tudja azt meglátni, megérteni, hogy hogyan van az, hogy van jó is, meg rossz is. Eszébe sem jut, hogy azt gondolja: a rossz a bűn, a jó pedig a jónak, az isteni kegyelemnek a következménye. A kegyelemé, ami minden - még a legkisebb kis porszemnyi mennyiségben is - áldást hozó és boldogító eredményt nyújt mind az emberi léleknek belül, mind az embernek külsőleg, test szerint. Mert ha megáldja az Isten az elvetett magot és a csírázásnak indul, ez a csírázás mind jobban és jobban törekszik fölfelé, a világosság felé. Ugyanis a világosság vonzza a mag kifejlődését a nedvesség pedig felduzzasztja és kiválik belőle minden kis cseppnyi alkatrész, amiből őt végzete összeállította. Tehát, amikor kiválik, és meghozza mindegyik a maga pici gyümölcsét, eredményét, azt mondja az ember: jó, nagyon jó volt, hogy én ezt így csináltam és elfeledkezik arról, hogy azt nem Ő csinálta helyesen és jól, hanem a felette örökös isteni akarat. Az isteni bölcsesség és szeretet, amelynek segítségével az emberi lélek hozzájuthatott ahhoz a jóhoz, ami a maga gyümölcsözésében, a lélekben nem földi, hanem égi eredményeket tudott a magból kitermelni. Ezek az égi eredmények új hazát, új otthonot készítenek neki, amikor megérett az az elvetett gabona és a halál lekaszálja őt. Akkor átváltozás történik, és akkor lesz az embernek a szeme előtt mindaz, ami tulajdonképpen addig nem is érdekelte őt annyira, csak azt látta, hogy a jövő jónak ígérkezik. Krisztus Urunk megszületett, de ennek a magnak ilyen hosszú utat kellett megtennie, míg az a mennyei Élet összekapcsolódhatott Vele, és az a mennyei napsugár megérelte és gyümölcsöt termesztett, azaz az ember szemei előtt is megjelenhetett. Mert megjelent.

Születésével felvette az emberek öltözékét, a testet. Felvette, hogy ebben Ő új termést, új magot hintsen el, nem a testben, hanem a lélekben. Azok a lelkek, akik várták az Isten ígéretének azt a beteljesedését, amely elküldi Őt a Megváltót. Éspedig elküldi azért, hogy egy fokkal magasabb lépcsőre fel tudják magukat

küzdeni a lelkek, s ezen a fokon messzebb lássanak, egy magasabb régióba emelkedhessenek föl, hogy ott még bölcsebb legyen, még okosabban tudjon gondolkodni, és el tudja készíteni a lelki testnek azokat a felfogó erőit, s azokat mind jobban és jobban fel tudja duzzasztani, hogy ezzel az erőhalmazzal messzebbre láthasson, messzebbre tudja magát feldolgozni, átdolgozni, azt mondhatnám, képes legyen felépíteni az ő tulajdon belső világát. Mert ameddig a belső, felső világ meg nem épül, belül addig arra nincs is befogadóképessége. Hiszen láthatjátok a földi világban is: az egyik ember felfigyel a hangra, a szóra: mit is mondott az a másik ember? - miről beszélt? - s ha felfogja, elkezd érdeklődni: mi lehet az, amiről ez a másik ember beszélt? Mert az a lélek, aki csak hallotta, az még nem tudja, hogy valójában miről is van szó. De amelyik kimondotta, az már tudja, hogy mit akart mondani. És ő is úgy szerezte azt, amit mondani akart, a másiktól, a nálánál többet tudótól, többet megértőtől. Tehát ő függőségben van azzal szemben. Mit mondjak: ez a függőségben levés különbséget hoz létre, eltérő rétegekkel, ez a lélekben magasabb fokozatot jelent. Az emberi és szellemi fejlődésnek lehetőleg finom rétegződései vannak, amelyeken a léleknek keresztül kell magát küzdenie, hogy megértse: felette milyen magasságok vannak és milyen különbségek és ezeket hogyan dolgozza fel a saját részére. Hogy lehet az, hogy az ember, a megérző és megértő szervével annyira eltompult? Úgy eltompult, hogy nem lát feljebb, nem ért meg semmivel se többet, s hogyan lehet az, hogy az a másik ember pedig megérti azt, amit ő nem, mert nem a testtel, nem a szemekkel látja, fülekkel hallja, de ha az a belső lelki szerv még tompultságban él, akkor nem érti meg, amit az a másik ember mondani akar, bármilyen nagyon akarja is. Ugyanis a lélekben még nem épült meg az a felvevő készülék, amellyel ő megérthesse az égiek szavát. Ez a hatalomvágy, ez az az eltorzult istenség az ember lelkében.

Ez az eltorzult istenség - mondom én - mivel nem találok egy helyesebb kifejezést arra, amikor az isteni szellem, az az isteni kis parány, amivel az ember lelke rendelkezik, az a kicsiny pontocska elégedetlenné lesz azzal, ami van. Mindig azt szeretné hatalmába keríteni, ami még nincs. De az ő saját hatalmával, erejével és a

maga lelkéből kilövellő világossággal megteremthetné azt a világosságot, azt a bölcsességet, amellyel boldoggá tehetné önmagát. Önmagát - mondom - mert mindannak ellenére, hogy szeretné, ha az a másik is boldog lenne - különösen olyan valaki akit ő szeret, de először ő maga akar boldog lenni. Az ő tulajdon boldogságáról nem akar lemondani, azt nem akarja feláldozni, mert nem képes feláldozni, mivel áldozni csak abból lehet, ami van. És mivel neki nincs, tehát azt a kicsit, amivel meg tudja fogni azt a boldogságot, azt felértékeli. Hogy tudniillik, van valami ami az ő lelkében örömet, boldogságot jó érzést, megelégedést okoz. Ez az ember célja. Ez az embernek a tulajdonképpeni serkentő ereje, amivel ő önmagát nagyobbá, hatalmasabbá teszi, mert ez a célja, az ő belső világa ez. S ez a világ mindig terjeszkedni akar, mindig nagyobbá akarja magát tenni, minden felett hatalmat akar nyerni. Ez a rossz irányba fordult szellemi ének a törekvése, hogy az Istenhez hasonlónak akar lenni. Hasonló. Képes rá tehát, hogy a hatalmas Istennel szembe kerülhessen, mert hiszen ő is tud, ő is akar mindent, ő is teremteni akar, ő is nagygyá, hatalmassá akar lenni. Ez az a bizonyos gög az emberben. Ez az önmagát mindenkinél különbnek tartó gondolat, érzés és törekvés, ami göggé lesz, melyet nem is szégyell, nem is talál tökéletlennek. Az ember jól érzi magát, és amíg jól érzi magát, addig nem juthat el arra a gondolatra, hogy talán helytelen az, ahogyan ő gondolja. Az életnek különböző fordulataiban egyszer fennvalónak jelenik meg, azután ismét lent kell lennie.

Akkor boldog, amikor a fél világ az övé. Akkor nem gondol arra, hogy eljöhet az idő - s csak egy kicsi fordulat legyen is az, amit elhibázott, s akkor már elveszíthet mindent. Mert ha a hatalom elveszett, akkor elveszett minden. Mert az úgy van, hogy az a másik hatalom tőle veszi el az érvényesülés lehetőségét. - Nem így van? - Az Úr feláldozta magát. Hogyha nem is mindenkit, de legalább, akik már elfáradtak a szenvedésekben, akik már belelátnak abba, hogy valahogyan nem jó célt követtek, helytelen az a cél, amelyhez kötötték az ő fejlődésüket, a boldogság keresését. Mert hiszen mindenki szeretne megállapodni egy bizonyos boldogságban és boldog életben, ahol ő, ő legyen a diktáló, mert az

ő gondolata, ő érzései, törekvései a legtökéletesebbek és a legcélravezetőbbek. Még az az utolsó, nincstelen munkás, vagy bűnös is, aki a mások megkárosításából lett naggyá, mert ügyesen tudta az ő hazugságát beállítani erénynek, amikor az első, majd a második állomásnál is jónak látja azt, mert jó eredményt hozott az ő részére, akkor beképzeli, hogy ő bölcsen és helyesen cselekedett. És ha a másoknak van is belőle kára, ha van is benne olyan meg-róni való, hogy nem jó az az irány, amit követ, helytelen az a megállapítás, amiből kiindult, mert nem látta meg a mellékágait annak, hogy azok nem jót, hanem rosszat hozhatnak. Tehát jót nem. De mivel neki kedvezett, így behunyja a szemét, mert különben esetleg elveszthetné azt, ami neki jó, és akkor ő van megkárosodva. Így megy fokról-fokra az emberi tévedés, mert önma-gát téveszti meg. Így megy fokról-fokra lefelé a lélek, mert elve-szíti azokat a lehetőségeket - az ő lelkének megérző képességeit hogy vajon csakugyan helyesen értette-e meg az igazságot?

Csakugyan úgy gondoltam én ki, ahogyan az jó, mert ha az nem mindenkinek jó, hanem csak nekem, akkor ugyan jót - valami-t - cselekedtem, de ennek a „jónak” az árnyékai mindazokra várnak, akik engem követtek, vagy akik nekem kénytelenek en-gedelmeskedni. Ezeket a megvalósulva való első lépéseket ünne-pelitek ma testvéreim a krisztusi Lélek testben való megjelenését. A testben való megjelenés: a megvalósulás. Az isteni gondolat, szeretet, az isteni mentő ténykedésnek az első órái, talán napjai így kezdődtek, amit ti ünnepeltek. Örüljete, örvendezzete, hogy megtaláltátok a Krisztus születését, a léleknek, az örökélet-nek a megismerését, hogy megtaláltátok a kapcsolatot, amelybe fogódzva ti magatok is elérhetitek azt a hazát, ahová titeket a ti terem-tő Atyátok elhelyezett. De ebben az elhelyezésben még nem tudjátok a magatok értékét és még nem tudjátok azt, hogy Isten próbára teszi mindazokat a tényezőket, amely tényezőknek telje-sen meg kell tisztulniuk bizonyos lehetőségektől. Mert a kísértés csak mint lehetőség, mint a fénynek árnyéka, olyan. Ahol fény van, ott meglátszik - vagyis lehetővé válik - az árnyék. Az isteni bölcsesség az isteni szeretet, az isteni tökéletesség maga körül egy bizonyos homályt, árnyékot hozott létre, és ez az árnyék kel-lett, hogy az Ő terem-tései, az Ő gyermekei számára a tudás - az

ismeret által - mindegy erőt veszítve, fénné válják, hogy az a teremtett lélek ebbe a fénybe burkolózva elvehesse a maga nagy hatalmát, és úgy jelenhessen meg a teremtés nagy munkájában, mint egy osztozó fél, mert az az Ő gyermeke. Az Isten gyermeke. Isten a szabad akaratból való engedelmisség jutalmaként adja a fényt. De kellett, hogy ez a gyermek megnövekedjék, kellett, hogy ez felébredjen a maga nagyságának tudatára, és azért kellett, hogy munkát bizzon rá az Úr, és ez a munka boldogító, fénylő, ragyogó volt, mert hiszen minden eredmény ragyogott, amit a fényben, a tökéletességben cselekedett. Ameddig ezt a fényt használták fel, addig ezt a tökéletességet semmiképpen meg nem zavarták az ő maguk, még fejletlen teremtséikkel.

Azok, akik megmaradtak a fénnel áthatottan, és nem vettek önmagukból vagyis az önmaguk lényéből nem vettek tökéletlenséget, mert nem találták értékesnek az önmaguk cselekedetét, és nem hasonították össze eredményeiket az Atya eredményeivel, azok addig boldogok voltak. Addig örömteljes volt az élet. De amikor észrevették, hogy ők is tudnak teremteni, ők is tudnak valamit előállítani, ami hasonlít az Atya teremtéséhez, amikor ők is tudnak tehát, akkor ezzel felébredt bennük annak a tudata, hogy ők is képesek mindarra, mit az Atya cselekedett, és akkor elkezdtek büszkének lenni - a ti nyelveteken szólva. De csak értsétek azt, hogy egy kicsi árnyék már hozzávetődött: a nemtudás árnyéka, mert akkor ők még nem tudták, hogy minden csak az isteni igazzal, az isteni jóval, az isteni tökéletességgel átítatva, átdolgozva lehet éppen olyan tökéletes, mint amit az Atya teremt. A tudatlanság a vele járó - így mondom - gög, az önmaguk tudásának értékelése az első hiba volt, ami őket azután gögössé, büszkévé és elégedetté tette. Amint az ember megtanul igaznak lenni, akkor megtanul teremteni. Mert csak az igazság tud teremteni: az igaz szó, az megállja a helyét. Tehát a mi Urunk Jézus Krisztus erre tanított, hogy amit cselekesztek, az igaz célt szolgáljon, amit beszéltetek, az igaz meggyőződésből és az igazságból táplálkozzék. Az ember ugyanis így vélekedik: „én ugyan nem láttam jónak, mégis olyannak mutattam magamat mint a többi, mert másképpen kigúnyolnak, amennyire csak tehetik. Lenéznek, értéktelennek

fognak minősíteni embertársaim.” Ez az élet a Földön. Nagy dolog, nagyon nagy dolog, amit az Úr véghez vitt, mert magára vette azt a külső burkot azért, hogy az Ő igazságát, amivel a földi ember képes lehetne magának a boldogságot, mintegy megvenni, azt tudniillik, hogy eltűrjék egy kicsit a bukdácsoló, még a téves okoskodásban lévő embertársai, azért, hogy végre mégis meghallgassák Őt, hogy ne nevéssék ki, mint ahogyan egy bolondot szoktak kinevetnek. - Tehát ezt a nagyot, nehezét cselekedte az Úr!

Felvette az emberi külső köntöst, ami a tökéletességtől olyan messze esett, mert hiszen csak tökéletlen emberek, tökéletlen lelkek tudják magukat olyanoknak mutatni - vagyis szeretnének olyannak látszani amilyenek nem. Azért, mert már elismerte valaki, mivel már nézik „valakinek”, ezért ők magukat már valamivel magasabbra tartják, mint az a másik ember. Mi volna ez más, mint a góg. Különbnek lenni a másiknál, hogy valamint elismerjenek rajta az emberek. Meghajoljanak előtte, tisztességet tegyenek neki. Egyáltalán: okosabb is, mint az emberek nagy átlaga és nemesebben, jobban, helyesebben képes az életben - ha nem is a ténykedésével de legalább egy-egy szavával, egy-egy okos elgondolásával valamire vinni: és az már többet jelent a másik ember előtt. Az ilyen „okos” embernek nagy a becsülete, a megbecsültsége, tehát ezért is törtetnek az emberek. És minél tökéletlenebb, annál jobban törtet a tökéletességre azért, hogy őelőtte hajoljanak meg, hogy őt tartsák „valakinek”. A góg így uralkodik az ember lelke felett, és így csábítja a hazugságra azért, hogy a másik ember azt lássa: ő különb az átlagembernél. Krisztus mindezeket látta - nagyon is látta - és szenvedett ettől. Ez a szenvedés, ez a sajnálkozás - a szeretetnek az a megcsúfolása, amellyel Neki meg kellett küzdenie - indította Őt mindig nagyobb és nagyobb áldozatra, ahogy a Földhöz közeledett, mindig több és több szenvedést kellett Neki eltűrnie azért, hogy akik ott megjelenhettek és cselekedhettek, ezek cselekedete érték - óriási érték - legyen, amin a lélek megvásárolhassa magának egy magasabb világ közelségét.

Mert épp úgy, mint a Földön, a szellemi világban is megvan az értékvonalak, ezeket nevezik: szféráknak. Itt a hasonló, önmagukhoz hasonló otthonokat építenek ki maguknak. Amilyen

tehát ez az érték, aszerint jön az a bizonyos gazdagság, jólét, boldogság, amit a lélek folyton keres-kutat a vágyaival: hogyan lehetne elérni? A Földön is ugyanezt keresi az ember és ezért képes hazudozni és minden téves cselekvésre, hogy ezt a boldogságot, megelégedést megszerezhesse, kiküzdhesse magának. És ez: - nem valóság... Ebből nem tud előre jutni, mert az csak tévelygés - hogy úgy mondjam - hazugság, mivel nem az igazon épül a földi ember boldogsága, mert hiszen az ő igazsága: csak az „ember” igazsága. Az még csak a látszatban áll, de amikor a „látszatost” elhagyja, akkor érzi meg valójában, hogy: Ki voltam én a Földön, és íme most szegény vagyok, szegényebb, mint a földi szegény, aki a mindennapos napszámból élt, és reggeltől-estig dolgozott, de amikor fáradtan lefeküdt, el tudott aludni... De itt én nem tudok aludni, nincs békességem, mert a csalódások egyre-másra üldöznek, nem hagynak békét, azokkal kell találkozni, amiket én a magam és mások részére szereztem, építettem, és ez csupán egy minden pillanatban összeroskadni készülő kunyhó, amely rám szakad, tönkretesz, és be kell ismernem: semmim sincs. - Hát akkor miért cselekedtem, miért hazudtam, miért mutattam magamat olyannak, amilyen nem vagyok és nem voltam? Nem érdemes így élni! - Csak még egyszer tehetném azt, hogy az igazság szerint cselekedhetnék, csak még egyszer tudnám magamat az igazság szerint kifejezni! Csak egyszer adná még a jó Isten, hogy elmeletnék és megmondhatnám: „Így van és így volt és én nem voltam méltó arra, hogy magamon hordozzam azokat a megkülönböztető köntösöket.”

Minden, ami nem igaz, ami csak mintegy tükörképe annak az igazságnak, amit valójában érez és végigél az ember, de azt más - jobb vagy rosszabb - színben tünteti fel, adja elő a másik ember előtt, és ezzel annak a másiknak az érzéseit, bizalmát megfertőzi vele: ez is bűn, ez is lopás, mivel ezzel az eljárással ellopja azt a dicsőséget attól, akinek az járna, és azzal ő maga öltözködik föl, hogy ragyogjon egy kicsit, szebbé téve magát. Van a Földön sok olyan apróbb-nagyobb hiba, amellyel szintén a bűnnek hódol az ember, mert nem az igazat mondja, cselekszi, hanem jobbnak, szebbnek mutatja magát, ahogy ezáltal bizalmat és szeretetet vá-

sároljon magának. Ez nem igaz érték. Nem mondom, hogy helytelen, ha valakinek rossz véleménye van valamiről, de az ember inkább ne mondjon semmit, ha csak olyat mondhatna ami rossz és ezáltal elveszi valakitől a másik ember szeretetét. Vannak ilyen apró lopások, amit az emberek nem is tartanak bűnnek. Ha az ember nem kívánja valakinek a közelségét, mert úgy gondolja tán veszélyes az ránézve, netán úgy gondolja: tán fájna neki, akkor ne keresse annak közelségét. Ha mégis elkerülhetetlen, akkor nem szükséges, hogy valami nagy szeretetet mutasson, ami nincs, vagy éppen azt a bizalmat, amit nem érez, az ember ellehet anélkül, hogy bántaná a másikat. Mert ez annyit jelent, mint várakozás arra, hogy majd megérik a dolog; vagy ha Istentől való ez a megpróbáltatás, akkor majd eljön mindennek a maga ideje, amikor az ember megtalálja minden kérdésre azt a helyes választ, ami szükséges és ami: valóság! Az egy nagyon elharapódzott szokása az embereknek, mert úgy gondolják, ahelyett, hogy rosszat mondanának - jót mondanak. Nem szükséges. Nem szükséges hazudni, vagyis olyant mondani, ami nem úgy van. - Az ember mindig önmagából adja a jót és csak azután várhatja, hogy annak a jónak bizonyára lesz fénye, ami abból a másik lélekből visszasugárzik az én lelkemre.

Ez így van mind a jóban, mind a rosszban, ugyanis, ha valakiről rossz véleménnyel van és megmondja szemébe, annak az rosszul esik, megharagszik, mert az emberi lélek érzékeny. - De miért? Mert jót vár cselekedeteire, beszédeire. Mindig olyat vár, ami az ő lelkét kielégíti, hogy valamit jól, helyesen cselekedett és az jólesik az emberi léleknek. Jól esne - ugyanis a szeretetnek is megvannak a maga fokozatai és kívánalmi, s ha már valakit szeret és bizalommal van, akkor viszonzásul a másinak is ugyanolyannak kellene lennie, mint amilyen érzéssel ő van. Ez olyanok között elvárható, amint amilyenek ti vagytok lelketekben. Mert hiszen az isteni Lélek - Aki gondolkodásokat szerint bennetek van - vágyódik, törekszik a jóra, a szeretetre, az őszinteségre, a hasonló érzéseknek az összefonódására - mert hiszen az is szeretet - és a szeretet erő, teremtő erő, hatalmas erő, amit nem szabad megvetni és nem szabad vele visszaélni. - Szeretetért szeretet jár

és az óriási hatalom. Nem szabad vele csak úgy ide-oda dobá-
lózni, ha nem igaz. Egyik a másiknak adja meg a kötelező jót, a
bizalmat és a jóra való igyekezetet, tulajdonképpen ez az össze-
kötőkapcsa az egésznek. Az egésznek! Tehát, ha az egész nem
tudjátok a magatok részére meghódítani, akkor hódítsátok meg
csak az egyiket, vagy a másikat, akivel majd alkalmasint - ezek-
ben a dolgokban, amik nektek kedvesek és értékesek - egyazon
érzés, törekvés mutatkozik meg. Ha pedig ez megszületett, akkor
ti megtaláltátok az egymás lelkéhez vezető lépéseket, és megis-
meritek hogy hogyan tudtok abban a lélekben még nagyobb sze-
retetet kiváltani. A szeretet mindig kincs, mindig óriási értéket
képvisel. Az az egyetlen érték, mert minden szeretet Istentől való,
mert Isten a Szeretet.

KRISZTUS FÖLDREJÖVETELE(*)

Dicséret, dicsőség, hálaadás legyen Teneked Istennek szent
Fia, Aki elhagyta a Te örökkévalóságban örökkévalóságig tartó
boldog otthonodat, és felvette az elkárhozottak ruháját, a múlan-
dót, a port, a földi testet. Akik itt élnek, itt szenvednek, gyötrőd-
nek hiábavaló reménységeket tápláltak és táplálnak, vágyakoz-
nak, de ezen vágyaik be nem teljesedhetnek, mert azok nem Is-
tentől valók és nem Istenhez vezetik őket. Vágyaik tehát így nem
valósíthatók meg. Csak az örökkévaló Isten reájuk tekintésében
juthatnak hozzá a világossághoz, a szeretethez, az életnek további
magasabbra, felfelé való emelkedéséhez. - És ti földi emberek,
nem tudjátok, hogy Aki közétek lépett nem közületek való, nem
tihozzátok jött, hanem azokhoz az eltévedt istenekhez, a vágya-
kozó szikrákhoz, akik még nem tudják, hogy hogyan, merre ke-
ressék az utat, mely őket oda, arra az útra vezet, amelyen többé
nem tévednek el, és nem kell szenvedniük. Egyik szenvedésből,
egyik tévedésből a másikba jutniuk, hogy újra csalódásokkal és
újabb szenvedésekkel találkozva, népesítsék be lelküket. Ezek
már úgyis telve vannak a csalódások keserűségével, úgyannyira,
hogy már nem tudnak hinni, bízni és nem tudnak már remény-
kedni sem. Tehát visszahajolnak a tulajdon testeik világába és ott
keresik - mert máshol nincs - úgy gondolják, de nem találhatják

meg vágyaik beteljesedését. Ebben a zűrzavarban, ebben a rettenetes, törekvésekkel teljes zűrzavarban, ebben a vérrel, könnyel, szennyel, hazugsággal, szenvedéssel telt világban olyannak látszanak, mint azok a céltalanul kóválygó apró, kicsi férgek - olyannak látszanak - úgy látják őket a felső világból. És az első Teremtettek Elsője megszánván ezeknek az apró kicsi férgekhez hasonló lényeknek hiábavaló keresgélését, szenvedését, és látva vágyaikat, melyek újabb és újabb csalódásokba vezetik őket, leszállt arra a kicsi pontra, melyet Földnek neveznek, hogy vágyaik céljához segítse ezeket a szenvedőket.

Ezek pedig lelkükben élő reménységgel, élő vágyakozással vágnak oda, abba az állapotba, melynek emléke egyszer-egyszer feltűnik emlékezetükben. Erről az állapotról nem tudnak semmit, de újra és újra bizonyos hangok, bizonyos színek, bizonyos beteljesedések - melyeket valaha végig éltek - arra biztatják őket, hogy azokat újra meg fogják találni. Ebben a reménységben újra és újra próbálkoznak, és mindannyiszor oda jutnak vissza, ahonnan elindultak. És Ő, az Istenség kivételes Megbízottja - vagyis egy rész a végtelenségből - felveszi ezeknek a kicsiny pontocskáknak a lefoszló ruháiból alakított új ruhát, hogy felébressze lelkükben azokat az emlékeket, azokat a vágyakat, amelyek éltek, de újra visszazuhantak a semmibe, a sötétségbe, a reménytelenségbe és a hitetlenségbe. Felveszi a halálnak, a megsemmisülésnek ezeket az erőit, amelyek tulajdonképpen semmik és mégis elég hatalmasak ahhoz, hogy lefékezzék azokat a szellemi vágyakat, szellemi érzéseket, törekvéseket, és megsemmisítsék azokat az eredményeket, amelyek ezeket a törekvéseket fel-fellobbantották. Egy-egy pillanatra úgy tetszett, mintha megtalálták volna a valóságot, az igaz otthont, ahová visszavágytak. És ez a nagy, ez a hatalmas, ez a fénylő, dicsőséges Hatalom leszáll, felveszi a testet, hogy megmutassa az utat. Megmutassa azokat az eljárásokat, azokat az új fejlődésre képes láthatatlan kis atomokat a lelkekben, hogy megtöltse ezeket azzal a fényvel, amit Ő hozott magával onnan felülről. Ebben a nagy és szent elhatározásban hosszú utat kellett megtennie, ameddig elérte ezt a kicsiny pontot: a Földet. Fel kellett vennie a fokozatban alsóbbrendű világok külső burkát, fel

kellett vennie az anyagnak is bizonyos alakulatait, hogy az emberek világához elérhessen.

Azon a napon, amelyen elérkezett, azok az emberek, azok a lelkek, akik keresték, akik várták, akik vágytak ezt a pillanatot, megérni, ők is vágyaiktól űzve keresték Azt, Akit még nem tudtak. Kutatták, melyet ők még nem értettek, lehetőséget, időt kerestek, utat, helyet, és az emberi lélek nagy vágyával, akarásával, s azzal az ébredező hittel, ami mindig azt a valóságot mutatja meg az embernek, amely elvezeti az igazsághoz. Azzal indultak el, hogy megkeressék azt, akit az ő bölcsességük, az ő világosságuk szerint meg kellett találniuk. A világ mozgott. Nem az a világ, amelyik háborúkon, hatalmokon keresztül naggyá tette magát, hogy uralkodjék, nem azokat tekintették ők fontosnak és szükségesnek, hogy tudjanak róla, hanem azt keresték, akit nekik az ő legbensőbb tudományuk, az ígéret szerint megmutatott. Tudták, hogy emberi testben meg kell születnie Annak, Aki a világot kiemeli sarkaiból, és mindazokat akik elkészültek és elkészülnek addig a bizonyos időig, ameddig annak a világnak részére a kegyelem tart, ki is emelkedhetnek a végzetnek még mélyebbre való taszításának ereje alól. Ezek keresték azt, Aki eljövendő volt a világra. És a csillag megmutatta - a csillagok összetétele - megmutatta merre kell keresni azt, Aki eljövendő, hol kell megtalálni azt, aki után vágynak, Akinek a bölcsességével ők magukat megtehetővé, átváltozhatnak olyanná, mint Az, Akit keresnek. Mert Annál és csakis Annál vannak azok a kulcsok, amely kulcsokkal kinyithatják a bukásnak különböző börtöneit, amelybe sok millió és millió lélek van bezárva. Megsemmisíthetik azokat a bűnzárakat, amelyekbe bele vannak az időknak megszámlálhatatlan ideje óta rekesztve, mert ez az a Hatalom, Aki elolvasztja a legkeményebb vasat. Porrá morzsolja a legkeményebb gránitot, semmivé teszi azokat a természet-hatalmokat, amelyek a villámokban és minden ilyen - úgymond - természeti csodában megnyilvánulnak.

Mert ez a hatalom kezében tartja azokat az erőket, amelyek szintén le vannak fékezve, és bizonyos időrendek szerint ismét és újból munkába lesznek szólítva, hogy segítségükkel helyreállítsák mindazokat a rendetlenné vált tényezőket, amiknek nevük nincs, mert még nem ismerik azok, akik benne vannak. Ezekben

élik az ő száműzetéses életüket ezek a lelkek. Azonban ezek a bölcsek nem itt a Földön keresték az ő hatalmukat, hanem az ő bölcsességükben felismert és megtalált nagy értékű Hatalmat keresték. Jól tudták, hogy ezt a Hatalmat a Földön meg nem találhatják, hanem csakis akkor, ha ez a Hatalom testet ölt, és olyanná lesz, mint az emberek közül egy. És ezek a bölcsek voltak azok, akik a helyes úton keresték: a láthatatlanban a láthatót. Keresték sokan az érzékelhetetlenben azokat az erőket, amely erők felemelik mindazokat, akik hiába próbálkoztak és hiába erőlködtek, hogy uralmat vehessenek mindazokon a látható és érezhető hatalmakon, amelyeknek alávetettek. Ezt keresték, és ezt keresik ma is. Ma is keresik sokan, és boldog az, aki nem kívülről, hanem lelkének legbensőbb kutató, kereső világosságával meg is tudja találni, Hozzá tud kapcsolódni, s Vele együtt tudja járni azt az utat, amelyet Ő mutatott meg az elkárhozottak világában. - Ez a Hatalom testet öltött. Ez a Hatalom testet öltött, hogy lehozza azt a bölcsességet, lehozza azt az igazságot, amely bezárta és bezárja, de újra kinyithatja azokat a hatalmakat, amelyeket a lehullott lelkek hiába próbálnak fessegetni, hiába teszik tönkre a valóságot és semmisítik meg azt, amin munkálkodtak, mindez: hiába. Ameddig urává nem tudnak lenni azoknak az érzéseknek, és le nem parancsolhatják azokat a tévedésből előállott hatalmas erőket, amelyekkel önmagukat fogták le a tévedező hatalmasok, és amelyeknek tévedésük következtében hatalma alá tartoztak. Mindazokat a tényezőket, amelyek segítségével új eget és új földet tud teremteni az Isten, az örökkévaló Hatalom, az örökkévaló Szeretet, és az örökkévaló életnek biztos elhelyezést tud teremteni, azt a biztos elhelyezést boldogságnak, megelégedésnek, örömmel hívják.

Ide vágyik vissza minden teremtett lélek, aki lehullott. Lehullott a tagadás által, a gőg által, és mivel az isteni szikra volt a lelkük vezérlő csillaga, vagyis a vezérlő fénye, ők elhitték, hogy ez az ő vezérlő fényük erős, hatalmas és teremteni tudó, irányítani tudó, minden bölcsességgel teljes hatalmassággal ruházta fel őket. Ezt a hatalmasságot azonban ők nem úgy használták, ahogyan ezt a bölcsesség előírása megrögzítette részükre. Ellenkezőleg. Az ő lelkükben a tévelygés hatalmassága terebélyesedett ki,

mert ők nagyra növesztették ezt úgyannyira, hogy ez a nagyság vitába kezdett az igazi nagysággal, már ahogyan az ő maguk kicsinységével a saját nagyságukat fel tudták mérni, és ez okozta azt, hogy lehullottak és kénytelenek voltak - és kénytelenek ma is - a saját tévelygéseik által megteremtett világokban élni, szenvedni, csalódní, és a hiábavaló reménykedéssel önmagukat ámítani. Mindaddig így van ez, amíg meg nem hajolnak az örökkévaló Isten előtt azok, akik nem ismerik el, hogy ők csak teremtmények. Tehát nem teremtői önmaguknak, hanem ők a teremtettek, és Aki őket teremtette az az ő Teremtőjük, az az ő Istenük, az ő örökkévaló Atyjuk, akitől minden teremtettség származik. Valakik megtagadják az Istent, az önmaguk életét tagadják meg. Valakik ennek a hatalomnak - az isteni Hatalomnak - az erejét és mindenekfelett való uralmát el nem ismerik, azok mindig önmagukból veszítenek el valamit, ami az ő énjüket kiegészíti, kielégíti. Ez a tökéletestől mindig távolabb és távolabb taszítja őket, mindig erőtlenebbek lesznek, mert az erő és hatalom együtt jár, és minél kevésbé tudnak uralkodni, annál kisebbek, gyengébbek és semmit érőbbek lesznek az ő alkotásaik. Cselekedhetnek bármit, ők csak lent maradnak, mert ahhoz a magassághoz még közel sem juthatnak, ahonnan ők leestek. Éppen azért estek le, mert ők visszaéltek az ő saját hatalmukkal. Nem helyesen, nem Isten szerinti bölcsességgel kezdték azt felhasználni, és így ez az örök isteni bölcsesség bennük megkevesbedett, tehát mind kisebbé és kisebbé vált a hatalom és semmivé vált az erő, amellyel az ő alkotásaikat újabb és újabb formában hozhatták elő és állíthatták a létbe.

S az a Tökéletes, Aki számukra felmérhetetlen, általuk megközelíthetetlen messzeségből száll alá, azért hogy ezeket az eltévelyedetteket visszavezesse, boldoggá és ismét hatalmassá tehesse: ez a Nagy és ez a Hatalmas, Aki legjelentéktelenebb, legkisebb formában mutatkozik be a világban, s a legszegényebb állapotban látja meg a világ feljövő világosságát - ez a Nagyság megalázkodik, kicsinnyé lesz, hogy az eltévelyedetteket naggyá, erőssé és hatalmassá tehesse. Azért kellett kicsinynek lennie, azért kellett felvennie a romlandó, a múlandó földi testet, hogy emberi szóval, emberi hanggal, és az emberekhez hozzájuk mért

bölcsesség formáival, az ő értelmükhöz közelebb hozhassa, hogy megértsék azt, hogy eltévedtek. Más irányt, más utat és más módot kell keresni és megismerni, és azon az úton kell haladni, hogy ismét visszataláljanak abba a célba, amely célra őket a teremtő Isten teremtette és formálta. **Ez a Krisztus születése.** Az Ő emberekhez való leszállása, az Ő szenvedése nem ott kezdődik a keresztfánál, nem ott kezdődik az emberektől való üldöztetésénél, hanem már az első fokra való leszállásnál kezdődik. Fokonkint, mindig valami elmúlik Tőle, éppúgy, mint az elkárhozottaktól: az erők, a hatalmak mind jobban-jobban lemaradnak Róla, és utoljára, mint akármelyik eltévelyedett lélek testöltése, Ő is kicsiny gyermek formájában jelenik meg, - Ő aki elküldetett, hogy megkeresse azokat, akik eltévedtek, akik elvesztek, és visszahozza azokat oda, ahonnan leestek és ahová visszavágyakoznak. Visszahozza azokat, akik keresik az őket teremtő Atyjukat, mert érzik, s a lélekben tudják, hogy van egy hatalmas Isten, Aki őket visszavárja, de nem tudják az utat, elvesztették azokat az erőket, amelyeknek segítségével ismét megpróbálkozhatnak a nagy magasságba visszatérni. **Testvéreim, itt kezdődik az Úr születése.** Az emberek pedig nem ismerik, mert nem ismerhetik ezeket a letakart részleteket, ezeket az elhagyott utakat, mert az Úr Jézus részére éppen úgy befedettek voltak azok az utak azokkal az anyagokkal és fél-anyagokkal, amelyek mögötte elmaradtak.

De az isteni bölcsesség, az isteni fény, az isteni szeretet azt lehozta, magában tartotta, hogy szétáraszthassa a világ felett, hogy akik hisznek és visszavágyanak, ezeknek az erőknek a segítségével csakugyan fel tudjanak emelkedni, hogy minden lépcsőfokon megtapasztalják azokat az igazságokat valónak lenni, amely igazságokat ők tévedésükkel és tévedésükből származó cselekedeteikkel megtagadtak és értéktelenné tettek. Így ezek az igazságok megszűntek az ő részükre segítséget nyújtani. Testvéreim, ez az az út, amelyre a földi embernek rá kell lépnie, és haladását fokról-fokra lépésről-lépésre meg kell tennie. És mivel Ő - ami Urunk - az Ő dicsőségét levetette magáról, nem abban a fényben, abban a dicsőségben jelent meg az embereknek, hanem, mint akármelyik másik eltévelyedett léleknek az újraszületése:

kicsiny gyermek formájában, a szegények, a gyengék formájában. Talán a legelhagyatottabb formát vette fel, hogy akik ott lent vannak a porban, akik fel sem tudnak kelni, hogy azoktól is elvehesse az ő képtelenségeiket, és képessé tegye őket arra, hogy fel tudjanak kelni a porból, megtanuljanak járni, és amikor megtanultak járni, megtanulhassanak repülni, emelkedni felfelé a bölcsesség és szeretet szárnyain. Erről a Krisztusról beszélek nektek, erről az örökkévaló Szeretetről. Az ember az ő lelkében meglátja azokat a csodákat, és valamennyire fel tudja értékelni azokat a bölcsességeket, amelyeket Ő hintett el, és álmélkodva csodálkozik önmagában, hogyan lehetett ezt megcselekedni? Ehhez Istennek egy része kellett, hogy leszálljon hozzánk emberi testben, és ezeket a drága, mindennél értékesebb hatalomra képesítő bölcsességeket széthintse a világban, s így, akik megérttek arra, hogy ezeket fel tudják ismerni, azok fel is tudják szedni mint a porszemek közé hullott gyémánt parányokat, és így azok is gazdaggá legyenek.

Ezáltal fel tudjanak emelkedni, hogy itt hagyassák ezt a porruhát, itt hagyassák a szegénységet, a tudatlanságot, a gyengeséget, a mindenre való képtelenséget. Mert az emberi lélek ameddig a porruhában van, képtelen olyan dolgokra, amelyekre az isteni kegyelem képessé teheti majd. És én azt mondom tinektek, hogy aki ma szegény, aki ma elhagyott, aki ma megvetett, aki ma gyenge és semmit sem érő külső emberi forma szerint, de lelkében megtelítődik a krisztusi igazságokkal, az többet és nagyobbat cselekedett ebben a szegénységében, elhagyatottságában, jelentéktelenségében is, és nagyobbat cselekedett, nagyobbat nyert, mint akik királyi trónuson ülnek és hatalmat gyakorolnak, világokat hódítanak meg maguknak, hogy azokon ők uralkodhassanak. Tehát nincs ok a kétségbeesésre amióta Krisztus igazsága a testben eljött a világhoz, a világba száműzött szellemparányokhoz, mert az Úr itt hagyta az Ő bölcsességét, itt hagyta az Ő világosságát, az Ő szeretetét, hogy ha az emberi lélekben feléled a vágy, a szeretet, ha megkeresi Őt meg is találja. Ez a szeretet felemeli az emberi lelket a legmagasabbra, amennyiben az azokat az igazságokat elfogadja, azokban benne él, azok szerint cselekszik, ab-

ban hisz és abban bízik, és abban kitartóan munkálkodik nem keresve azt, hogy a világ mit nyújt, a világ hogyan veszi fel az általa kimondott beszédek, talán nem is értékeli a legjobb akaratlan elvégzett munkálkodásait sem. Mindez mellékes.

Csak a jó, az igaz, minél tökéletesebben ki tudjon az emberi lélekben formálódni, a beszédekben és cselekedetekben, a cselekedetek által, mert az embernek itt a Földön munkálkodnia kell, mindenképpen keresnie kell azokat a lehetőségeket, hogy amit az Isten neki lélekben adott, és amit ő az ő értelmével fel tudott fogni, és meg tudott érteni, a hitével magához tudott vonzani, mindazt **a szeretet által, a hála által és a hit által valósággá tudja tenni.** Nincs senki elveszve, nincs olyan, aki az Istentől elvett volna, vagy hogy az Isten nem tudna róla, és nem tudna neki segíteni, mert maga az az erő, az a hatalom az egy olyan nagy, felbecsülhetetlen, felértékelhetetlen, óriási ajándék minden lélek részére, hogy ha egy és más csalódásokon keresztül is megy a földi ember, nem jelent semmit, mert a lélek az, ami megeleveníti, a test nem használ semmit. A test por és hamu, a lélek, az az élet, a szellem az a világosság. Az a világosság, amely mindig nagyobb és nagyobb fényt vet maga körül, mindig többet és többet meg tud érteni és mivel megértette el is tudja fogadni. Ha elfogadta, erőt is tud neki az Isten adni, hogy az terjeszkedhessen benne és körülötte. Nem tudja azt a földi ember, hogy sokszor csak egy szavával is milyen óriási változást hozott létre a másik lélekben, azon keresztül három, tíz, száz, ezer lélekben, és az ezrek megsokasodnak milliókká. És hogy ha százan, vagy ezren meg akarnák is semmisíteni, de az ő belső világát nem hagyja hogy megsemmisítsék. Mert a test elpusztulhat, de a lélek erősen ragaszkodik azokhoz az igazságokhoz, amelyeket a mi Urunk a Földre lehozott, amelyben élt, amit hirdetett, amiben cselekedeteket vitt véghez. Ha bárhogy meg akarják is semmisíteni nem lehet, mert az újra él. Mint ahogyan a csillagok felkelnek, újra világosítanak és helyet keresnek, ahogyan fényüket kibocsátják, úgy az emberi érzéssel, az emberi szeretettel, az igazságban ilyen óriási munkát tud a legkisebb ember is véghezvinni.

Azért mondom; **higgyetek, higgyetek, és hitetek szerint cselekedjétek, hitetek szerint beszéljétek, végezzétek el mindazt**

a kötelességet, amit az élet elétek szabott, reátok rótt. Sohase áltassátok se magatokat, se másokat olyan dolgokkal, amik nem igazak, hanem légből kapottak, mert az igazság olyan kötelező valóság, amit nem lehet megölni, amit nem lehet megsemmisíteni. **Az igazság erő és hatalom. A szeretet ugyancsak ilyen erő és ilyen hatalom.** Nem olvastátok-e valamikor, hogy sokszor háborúk és felfordultságok idején nem egy utolsó csőszkunyhóban találja meg a hatalmas ember az ő életének megmentését? Nem egy ilyen kicsi igazságnak a segítségével tudta-e elkerülni a biztos halált? Az Igazság olyan hatalom, amit nem tud a hazugság megsemmisíteni még akkor sem, ha pillanatnyilag úgy néz is ki a dolog, mintha óriási hatalma volna a hazugságnak. Nem! Egyet fordul, és már a valódi arculata látszik. Az igazság azonban mindig megmarad ugyanabban a formában, ha árnyék vetődik is rá. Az árnyaknak el kell távolodniuk, és az igazság fénye ragyogja be a további utat. Ezt mondom tinektek, ezt hagyom tinektek minden egyes alkalommal, amikor Krisztus születéséről van szó. Mert Krisztus a Világ Ura és a Világok Ura. Ő teremtett és teremthet új világokat, és ezeken az új világokon új lehetőségeket azoknak, akik az Ővéi, és ebben az új világban Ő az, Aki új hatalmat, új boldogságot nyújt azoknak, akik Őrajta keresztül ismerték meg a szeretetet, az igazságot, a kötelességet. Ezeket, mint az úton használatos eszközöket, itt hagyta, hogy az emberek megértsek, miszerint az embernek meg kell tartaniuk mindazt, amit ő a saját részére elfogadott igazságnak, és e szerint az igazság szerint kell élnie, munkálkodnia és megtartania az ígéretét.

Soha olyan ígéretet ne beszéljen, ne cselekedjék senki, amit nem tud, vagy nem akar megtartani. Azért a földi embernek bizonyos bölcsességet kell a maga részére kialakítani, hogy valamilyen módon olyan dolgokba ne keveredjék, amikben nem tud helytállni, mert mindenért felelni kell, mindenért helyt kell állnia az embernek, amire egyszer kimondta az igent. Az embernek nem szabad hatalomra törnie, mert ez nem egyezik össze az ő Megváltójának igazságával. Mert hiszen a Földön Krisztus is felvette a szegények ruháját, abban munkálkodott, és később a bölcsekkel is szembe kellett kerülnie, és azok a bölcsek, akik a világ szerint voltak bölcsek ellenségévé váltak. **Mert az az igazság, amit a**

Krisztus hirdetett, nem engedi meg, hogy kiváltságos bölcselők legyenek, akik olyan igazságokkal töltik meg a világot, amelyek nem tudnak erőt adni ahhoz, hogy meg is valósíthassák azokat. Tehát csak olyant, csak amit meg is bír valósítani, amire képes, amiért helyt tud állni, csak ilyen ígéretekkel, ilyen biztatásokkal szabad az embernek önmagát is abba a munkába beleállítania, amely elvégzendő. Ebben a munkában tehát az ő maga helyét meg kell állnia, azt be is kell töltenie az utolsó pontig. Mert ha nem tudja betölteni, akkor kérdőre vonták, hogy miért beszélt, ígért olyan dolgokat, amiket nem tud betölteni. Tehát legyetek tökéletesek. Nagy szó ez, hogy „*legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.*” (Máté 5:48) Az emberek messze vannak a mennyei Atya tökéletességétől. De aki csak kevésben tud helytállni, az kevésre vállalkozzék.

Azonban, amikor már megnőnek az erői, akkor már több pontot is be tud tölteni, és ezzel a tökéletességgel mindig nagyobb és nagyobb lesz. **A nagyság nem abban rejlik, hogy ki hány embernek tud parancsolni, hanem abban, hogy hány embernek tudja az ő tulajdon lelki jóját átnyújtani, hány embernek tud eleget tenni ahhoz, hogy meg ne botránkozzék az ő tudományában.** Nem tudom, megértitek-e ezt, mert ezt képletesen mondom. Azért az ember, amennyire lehetséges, legyen tökéletes. Ne csak mondja azt, hogy én ezt így és így látom jónak, hanem azt a jót át is kell érezni az ő lelkében, amit másnak kínál jónak lenni. Mert így akkor nincs alap a szemrehányásra. Tehát amit az Úr az Ő maga bölcsességével, az embereknek itt hagyott, azok nem szavak, hanem egész világ-teremtések, mert ezeken keresztül teremődik meg az új világ. Először az ember lelkében, és amikor az ember lelkében az már építkezéseket hozott létre, akkor a lélek már átformálódott, akkor már új formában, új alakban lép elő mindaz, gondolat, vágy, s az azok által tökéletesíthető eszmények, amelyekért lelkesedett, és amikben tovább emelkedett felfelé. Ezzel a lélek mind több és több erőt, több világosságot tud a maga részére megszerezni. És, hogyha tudtok hinni, bízni és tudjátok szeretni egymást, akkor már építettetek egy kis várost magatoknak, ahol ti otthon vagytok és éltek. Ebben a kis városban, a ti lelketek megüdülni, ha elfáradt. Itt új örömet érez, ha elfáradva, a

békesség örömeire vágyik, a megértés örömeit tudja átérezni, amikor összetalálkozik egyik a másikkal. És amikor itt van az építés ideje, minden téglának a megemlése új örömet okoz, mert ismét egy téglát a helyére állított. Így kell építenie az eltévelyedett földi embernek a maga örökéletét.

És ha a téglát jó helyre teszi, akkor az a téglát ott marad, mert azt senki és semmi nem rombolhatja le a szellemi erőkből. De hogyha csak felületesen a maga előnyeit nézi, hogy valamiképpen a hiúság révén kiemelkedhessék, és a másik ember feje fölött átnézhesse: hogy én vagyok, aki vagyok, én értem amit akarok, akkor már ti bölcsebbeknek - nagyobbaknak, erősebbeknek érzitek magatokat, akkor a kísértő jön, és olyan feladatokat tűz elétek, amit nem is ismertek, amihez nem is értetek, amit nem tudtok megoldani. Azért jobb az embernek kicsinynek lenni, hogy az elvégzett munkája által nagyobbá lehessen az eszme. Az elégedetlenek, az örök elégedetlenek mindig fölfelé törtetnek, mindig azon vannak, hogy ha az elkövetkezendő életben volt vagy lehetne valakivé, aki úrrá lehet, az nem akar meghajolni, hogy szolgálhasson. Tehát inkább a szolgálat vállalás. Az nagyobb annál, mint aki uraságot akar játszani, és nincs hozzá meg a képessége, mert ahhoz, hogy úrrá legyen valaki a másik ember felett, ahhoz nagy bölcsesség, nagy szeretet kell, mert minden aki anélkül úr, hogy volna neki miből fizessen, az a koldusoknak számát szaporította csupán. Ti ne legyetek ilyen szellemi koldusok! Ti legyetek urak, mert az Úr is felvette a kicsinyek ruháját és úgy tanított. Felvette a szegénység ruháját és úgy járta az utakat. Fáradott a melegségtől, szenvedett, hogy Ő adhasson, és mivel Ő adott, tehát Ő volt az Úr. És akik elfogadták az Ő adományát, boldogan örültek annak, ha ez a Hatalmas valamint elfogadott tőlük és szolgálhattak Neki. Ti is szolgáljatok, hogy az Úr adjon nektek olyan képességeket, hogy ti emberlelkeket tudjatok az igazság felé, az igazság útjára vinni. Felébredhessétek a lelkiismeretet, az igazságérzetet. Nem az „igazságnak” ama gögös viselőivel van a ti dolgotok, hanem azokkal, akik az igazságért élnek.

Mert az „igazságban” - a rosszul kezelt igazságban - nekik fájdalmat, szenvedést és megcsalattatást kellett szenvedniük. És ha valaki az igazságot úgy alkalmazza, hogy abból nem kára, hanem

előnye, megelégedése és boldogsága van másnak, akkor - hogyha még semmi mást nem adott volna is neki, mert nem adhatott - akkor is többet adhat, mint a gazdagok, akik büszkén dobják oda az ő kincseiket. Mert a lelki világosság, a lelki békesség adás a reménykedésnek a boldogsága, ami az emberi lelket eltölti, sokkal nagyobb érték, mint annak az, aki a földi jök felett uralkodva, minden gondolkodás nélkül adhat, és az amit ad, csak az idő és az alkalom szolgálatában van adva, mert egy pillanatra tán úgy gondolja, hogy ez jó lesz, és aztán feledésbe megy. De akik akkor és úgy adtak valami javakat, amikor az a másik rá van szorulva, akkor ti gazdagokká lehettetek és urakká lettetek. Mert az Úr is szegény volt, sok földi érték felett nem rendelkezett. - Sok ezer urak elmúltak már a Föld színéről, akik tudtak adni, hatalmasságokat tudtak létrehozni, és nem emlékezik meg tán egy lélek sem arról, hogy neki örömet okozott volna, pláne nem olyan örömet, ami el nem múlik. Azért, akik a lélek kincsei felett rendelkeznek, azok gazdagabbak és urabbak az uraknál. Mert melyik a nagyobb? - aki szolgál, vagy akit szolgálnak? Akit szolgálnak: az nem ura önmagának. De aki szolgál az ha nem tudja, vagy nem adhatja oda az ő parancsolójának amit az kíván, akkor az már elvesztette azt, ami tulajdonképpen érték, és ami a kettő között a különbséget tette, vagyis a kiszolgált és a szolgálni tudó között. Az Isten az, aki az ajándékokat osztogathatja. Az egyiknek kisebb, a másiknak nagyobb értékű ajándékot adott, és aki a kisebb értékűt kapta, megbecsüli és nagyon is értékeli azt, amit kapott. A másik pedig elpazarolja a nagy értékűt, és koldusabb lesz annál, aki kicsit kapott. Azért ti legyetek bölcssek, tanuljátok meg értékelni azt a keveset, amit az Isten az Ő ingyen való kegyelméből adott.

Legyen örök példa előttetek az Úr születése, Földre jövele, hogy amíg a Földön éltek, mint a bölcsét vezérlő csillaga, úgy álljon előttetek, és vezessen titeket az igazságnak, a benső világos igazságnak arra a pontjára, ahol az a ti szívetekbe be tud hatolni és akkor gazdagokká lettetek. A világ gazdagjaival nem cserélnétek, mert ez lélek és élet, és ez az Istentől való. Azután pedig mondom: aki hisz, aki meg tudja becsülni a keveset, amit az Isten juttatott neki, aki fel tudja használni, az kamatoztatja az életében

azt a kicsit, keveset és így gazdag lehet. Míg a másik a sokat, a nagyot elpazarolja, mellette folyik el, és nem meríti bele az ő poharát, hogy felhasználhassa azt majdan az ő kétségbeesésében, mert hisz mindenkit megpróbál az élet, ezért vagytok itt. Mert mindenki, aki a Földön testet ölt, megpróbáltatást kell szenvedjen. A lélek csak a megpróbáltatások által tudja a maga értékét meglátni és megbecsülni. Hiába van valakinek rengeteg gazdagsága, dicsősége, elismerése, ha a lelke üres és nincs megtöltve értékekkel, a Földön is üres lélek. Csakúgy mint a koldus: vánszorong, mert az ő maga megpróbáltatásának idején nincs, amihez hozzányúljon, nincs amivel fenntartsa lelkének az egyensúlyát, ami nélkül az emberi lélek nem tud megnyugodni, boldog lenni. De boldog az, aki kicsi ajándéknak örülni tud, és megtalálja az ő boldogságát. Legyetek szerények az étellel szemben. Ne legyetek követelők, mert az élet nem azért van adva, hogy az ember dús-káljon az örömeiben, hanem, hogy a megpróbáltatások által a léleknek azok az elmaradt helyei is legyenek mintegy felásva, és ott az eljövendő új örömeinek, boldogságoknak helyet keressen ahhoz, hogy azokat majd elhelyezhesse. Ne legyetek kétségbe esve, ha bármilyen nehéznek tetszik is az élet, mert az Úr nem azért adja, hogy az embert megbüntesse, hanem azért, hogy helyet készítsen azoknak az értékesebb, nagyobb örömeinek, amit nektek hagyott embereknek.

Mert itt nem maradtok örökké embernek, hanem szellemekké kell változnotok, és **a szellemruhát csak a földi testben lehet átváltoztatni magasabb rendűvé, azzal a bölcsességgel, amit az emberi lélek a megpróbáltatások között szerzett magának.** Akkor pedig, amikor eljön az idő, hogy az Úr szólítja egyszer az egyiket, másszor a másikat: jól van, hű szolgám, a kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután. Az nagy öröm, minden örömnél többet ér, amikor az Úr szólít így titeket embereket, és majd látjátok ott, hogy azok, akik a jóban, az irigyelt sorsban megfűrdtek, szegényen, nyomorultan, kétségbeesetten érkeznek meg, úgy megsajnáljátok őket, úgy hálát adtok Istennek, hogy ti gazdagon érkeztetek meg, és az irigyelt élet milyen szegény, milyen nyomorult, ha nem volt hite, sem semmiféle olyan boldogsága, amivel életét és lelkét kitölthette volna, ha csak egy pillanatra is. Azt

mondom tinek: tudom, hogy miért hívtatok ma, és tudom azt, hogy annak aki engem szeret, olyan örömet szerzett az Úr, ami őt az egész életében kíséri, amit mint ajándékot azért a sok túrésért és szenvedésért, bizakodásért adott neki az Úr, azzal, hogy azt betöltötte az én megérkezésem. És amikor mindenkitől elhagyatva gondolta és érezte magát, akkor a bizonyosság, az a bizonyosság, ami nem olyan, hogy a földi testen keresztül is megismerhető, hanem onnan a hit világából érkezett, és a valóság földi testen keresztül is átérezhető formában teljes bizonyossággá vált, ahhoz ő örömmel és szeretettel hozzákapcsolódott, és ezt a kapcsolódást áldotta meg az Úr ezen a napon, ezekben az órákban, amelyeket mostan ti is töltötök. És ez nem csak neki, hanem nektek is adatott, mert ha ti nem is olyan szomjas vággyal kerestétek és kutattátok a szellemi igazságot, mint valóságot, mint ahogyan ő kereste, de azért volt idő, amikor ti magatok is éreztétek a hiányt, a valóságos igazság utáni vágyat, ami azt teljes bizonyossággá teszi és ez mindennél nagyobb, mindennél értékesebb ajándék volt annak a részére, akinek az Úr azt megadta.

Ilyen valóságossá vált ajándékot akarok én is nektek adni, hogy viseljétek a lelketekben ameddig éltek, és vágyjátok azt, hogy ez beteljesedjék. Vágyjátok azt, hogy az valósággá legyen, mert amit én mondok, az minden próbát kiálló bizonyosság, mert azt a valóságból merítettem, amely valóság van, és amely valóságon én is keresztül mentem. Mindenkit megkeres az Úr, és mindegyik léleknek azt a legérzékenyebb részét keresi meg, amely a bizonyosságot, az igazságot és a szeretetet a legtöbbször értékeli, ezeket tegyétek el magatoknak emlékül. Mert eljön az idő, amikor majd ti is mind, - talán nem mind egyszerre, hanem részenként - megpróbáltatásoknak hevében, azt hiszitek, el vagytok hagyatva, amikor azt hiszitek, hogy csalódtatok amikor jólesne egy-egy vigasztalás, egy-egy bizonyosság, amihez minden reménységeteket hozzákötöttétek, jó volna, ha az valósággá válna. És ezt a valóságot fogjátok megtalálni, amit akkor a lelketek szomjasan óhajt majd. Talán most nem értitek, talán most el hagyjátok a fületek mellett haladni, de eljön az idő, amikor az nagy értékévé növekszik, akkor természetesen, ha többször gondoltok rá. Azért ne es-

setek kétségbe a megpróbáltatások miatt, mert az **Úr mindig gondoskodik az övéiről, és nem hagyja el azokat, akik tőle várják a mindennapi kenyeret, amiben nem csak a kenyeret, hanem a mindennapi szükséges életkeretet, a szükséges megpihenést, a fájdalom idején a szükséges könnyebbedést lehet érteni, hogy ha ezt a ti lelketek vágya szerint keressétek: kérjétek.** Ezek megadatnak mindazoknak, akik hisznek, akik hittek és keresik az Istennek kegyelmét, és a szívükben ott van az a hit, az a bizalom, hogy Isten meghallgatja az ő könyörgésüket.

Tehát hittel imádkozzatok, hittel keressétek az Urat, hittel imádkozzatok! Ne keressétek a cifra templomokban, a művészi éneklésben. Keressétek fel a ti magányotokban, ahol csak ti vagytok egyedül, keressétek az Urat, és amit kértek, az megadatik nektek, és ezek a bizonyosságok nagyobb értékűek, mint a legcsillogóbb gyémántok és a legragyogóbb aranyak, nagyobb, mint a felemeltetések és mindenkitől irigyelt életek. Mert ezek csendes boldogságok, amik a lélek beteljesedéséhez vezetnek. Testvéreim, higgyetek, mert azok amik megtörténtek, azok újra megtörténhetnek, és ki mint hiszi, úgy találja meg az üdvösségét, a mi Urunknál, aki eljött, hogy megkeresse és megtartsa azokat, akik hozzá ragaszkodnak. Én azt mondom, keressétek ti is Isten országát, keressétek az Urat, imádkozzatok hittel, és az Isten meghallgatja a ti kéréseteket, mindenkinek minden időben. Az élet fogy, az idők lemúlnak, de azok a vágyak, azok a szent kívánságok, amiket a lélek óhajt, amik a Lélek gazdagságát teszik ki, azok nem múlnak el, azok beteljesednek, azok ha megkésve is, de beteljesednek. Higgyetek abban, hogy az Istennek gondja van reátok, és mindenkire gondja van, és hogy ha minél kisebbnek érzitek magatokat, annál magasabbra emel fel a ti hitetek, ha hittel tudtok imádkozni, akkor az a hiten keresztül megvalósul, és meggazdagít titeket a hitben és mindazokban az áldásokban, amikben az Isten szól hozzászólásokat, hogy higgyetek és várjátok mindennek a bekövetkezését, amit Ő az ígéletben minden földi ember részére készen tartott, mert mindenkinek megvan a maga része, amikor a születéssel a Földre jön. Csak az ember nem törődik vele, nem hisz, nem keres, és így eltáposzák azok, akik őt hitegetik, akik olyan dolgokkal csalogatják, akik nem előre, hanem hátra viszik a lélek fejlődését.

Ti pedig legyetek hűek, hűek és kitartók legyetek egészen addig, amíg be nem teljeseedik az az ígéret, amit az Úr ígért azoknak a részére, akik hittel kérnek valamit. Mert a hittel való kérés, ha az olyan, ami nem ellenkezik az isteni akarattal, azt az Úr meghallgatja, mint ahogyan meghallgatta ennek a kicsiny léleknek a nagy könyörgését, és olyan dolgot bízott rá, amit sokakra nem bízott, mert nem lehetett rábízni. De ti legyetek mellette és ne hagyjátok, hogy a nehéz próbák alatt összetörjön. Isten veletek.

ÚJ VILÁGOT KELL TEREMTENÜNK(*)

A mi Urunk az Isten fia, Jézus Krisztus elvállalta a nagy, nehéz, keserű munkát, az isteni nagy szeretet kiteljesítésére, hogy azok, akik a tudományok minden alsó és felső rétegét végigérezték, végigtanulták, akik tudtak, és minden jó, minden szép, s boldogító helyett a rosszat választották maguknak és aláhullottak oda, ahonnan soha fel nem emelkedhetnek saját erejükkel és hatalmukkal, akaratukkal, hanem csakis az Úr kegyelmével, erejével, szeretetével. Ez olvasztja és lazítja meg azokat a nehéz, sűrű fluidokat, amelyeket a saját eszméikkel, gondolkodásukkal, tetteikkel, cselekedeteikkel megvalósítottak és Földde alakítottak, így ezáltal sűrű, nehéz és nehezen elviselhető állapotokat teremtettek. Ezt vállalta az Úr a nagy és keserű munkában, hogy az ilyenek is megmenekülhessenek a további lefelé hullásukban a mélyebbre, nehezebbre, keserűbbre, gyötrelmesebbre, szenvedtetésekre való összetömörülésekből előálló állapotokból megmentse őket. Ezeket az ember elképzelni nem tudta és nem tudja. Ugyanis aszerint változnak ezek, amit az emberi lélek magának megalkot, amit létrehoz, abból az erőből és hatalomból, abból, ami felett még valameddig rendelkezik. Valameddig, ameddig a gondolatai, érzései, vágyai indíttatását meg tudja érezni, vagyis az erőnek egy bizonyos hányadával még rendelkezni képes. A megtévedt szellemeknek nincs nyugvása, boldogságsága, hiszen csak a gonoszt, a szenvedést tudják tovább alkotni, elgondolni újabb és újabb formába öltöztetni, hogy a megcsorbult lélek új erőt tudjon magának kierőszakolni abból a még megmaradt kicsiny erőből, amely felett a tudat még rendelkezik. Mert a tudatot is elveszíti, megsemmisíti a bűn. A bűn amelyet az ember - teremtett lélek - ki tud

formálni, ki tud gondolni, s véghez tud vinni ameddig még valamelyes erővel rendelkezni képes. Ti emberek tudjátok, hogy mi az, amikor valami nagy szerencsétlenség egész halmaza zúdul embercsoportokra.

Az embercsoportok különböző formáiban élő, önmagát boldognak tekintő bűnös ember mindig azon gondolkodik, hogyan mit alkothatna meg, hogy még jobban ki tudja az életet használni, az ő gondolataival, cselekedeteivel még jobban meg tudná nyomorítani azokat, akire haragszik, akik útjában állnak, vagy egyszerűen csak azért cselekszik újszerű elgondolásával, hogy önmagának tudhassa egy olyan cselekedetnek eredményét, amit más talán még nem látott meg, nem tudott kigondolni, de ezt az új rendszert, új szerkezetet úgy láthassa önmaga előtt, hogy azt ő alkotta. Ezek a bűn következményei testvéreim, és ezek a következmények teszik lehetetlenné az életet és annak minden formáját, az isteni kegyelemnek minden ajándékát azok számára, akik megtérve, bűneiket megbánva ráeszmélnek arra a gondolatra, arra a lehetőségre, hogy talán-talán meg tudnak szabadulni. Azonban a kialakított és kiformált lehetőségekből áradó új alkotással a többi emberek figyelmét magára tudja vonni, mert hogy ő ebben az ő új, gonosz alkotásában gyönyörködhet, és a vele mindazok, akik nem tudják az utat, ami a boldogság az öröm, és a megelégedés felé vezérelné el az embert. A bukott lélek a földi ember testén keresztül azt nézi csak, hogyan, miképpen tudja elérni, hogy valamiként felállhasson a többi ember elé és azt mondhassa: ezt én alkottam, én teremtettem és hoztam bele a világba, és ez nem tűnik el, ez mindig uralkodik mindaddig serkenti a bukott földi ember lelkét, hogy valami újat, valami olyant, ami még nem volt és érdekes olyannak a feltalálásával, megalkotásával uralkodhasson a többi ember felett. A többi embernek diktálhassa a saját elgondolását, és az általa megalkotott jó, vagy rossz formában előállított gondolat és cselekvés új alakot mutasson annak az emberiségnek, amely őt körülveszi, hogy ezek felett uralkodhasson és csodáltathassa magát, hogy ő milyen nagy, milyen hatalmas erős és milyen okos, és minderre képes lehetőséggel rendelkezik.

Ezáltal a többi emberi lélek csodálkozását maga felé fordíthassa, hogy meghajoljanak előtte, hogy ő nagyobb legyen a másikonál. Ez a naggyá lenni való törekvés és vágy cselekszi azt, hogy emberek mindig valami újat akarnak, valamit ami még nem volt, ami még ismeretlen. Így a többi ember figyelmét magára vonja. Bárha a legcsekélyebb alkotás legyen is az, de ő valami újat, talán egy új örömet, új kedvtelést, vagy egy nagyszerű találmányt tudott a világnak adni azért, hogy ő gyönyörködhessen abban a csodálatos felemelkedésben - ami még sohasem volt - az emberi lelkekben mintegy új világot nyit meg a tudatban. Mi volna ez más, ha nem **az emberi lélekben élő elrontott isteni szikra, amely Isten dicsőségét akarná a maga részére megszerezni** minden egyes cselekedetével, minden egyes találmányával. Az igaz Isten nagyságát, erejét és hatalmát kisebbiteni akarná, vagy egyáltalán megsemmisíteni. Ez a célja az emberi lélekből előtörő naggyá lenni akarásnak. Ez az, ami az emberek lelkét mindig újabb és újabb alkotásokra izgatja, hogy kiemelje őket abból az egyhangúságból, amit úgy neveznek: megszokás. Ebből akarja kiemelni őket, hogy őreá tekintsenek fel, mert ő mindenestre feljebb emeli magát ebben a tudatban, azok fölé, akik lent vannak, és szenvedik a maguk bűneinek következményeit, és nem tudnak ellene semmit sem cselekedni, mivel a rosszat nem tudják megsemmisíteni. Ha valami rossz, azt nem lehet megsemmisíteni olyan könnyen a hatalommal, az erővel. Azzal az erővel, amit az Isten adott az elbukott embercsoportoknak, hogy fenntarthassák magukat, és ezáltal megismerjék és meglássák az igaz Isten erejét, hatalmát, és megtérjenek a helytelenből, rosszból, az Istennel szemben álló, a folytonos rossz cselekvésekből, nem lehet az embernek ezeket megsemmisítenie, hanem **szenvednie kell minden rosszért, amit az ember önmagában megalkotott**, és ezzel magának valami nagyságot, valami kivételes hatalmat tudott megszerezni.

Ez nem marad le egészen addig, ameddig **az emberi lélek fel nem tudja ismerni, hogy ő csak egy teremtett kicsi pont a nagy mindenségben**. Ez a kicsi pont a nagy mindenség Alkotójánál azonban számon van tartva, és minden egyes kicsi pont új dolgo-

kat hozhat létre majd annakidején, amikor az isteni erők, gondolatok megvizsgálják és képesnek tartják arra, hogy valami jót - Isten szerint való jót - képes alkotni. Majd amikor elérkezik az idő, hogy csakugyan a jó szolgálatába lépett, és meghajtja magát a teremtő Isten előtt, és hálát tud adni annak a teremtő Istennek, Akit ő is elismer annak a Hatalomnak, Aki előtt meg kell hajolnia. Akinek szót kell fogadnia, igazságát magáévá kell tennie, és cselekednie kell, hogy a szenvedésektől megszabaduljon az ember. És amikor az ember megszabadul, valamennyire is fel tudja fogni azt, hogy honnan, miképpen és hogyan jutott ezekhez az ajándékokhoz - amelyekre sokan azt mondják, hogy természeti ajándékok - akkor már az emberi lélek eljutott odáig, hogy van felette teremtő Isten, Aki őt is teremtette. Ha pontról-pontra olyan képeket tud kialakítani gondolataiban, miszerint kell lennie valaminek, amivel a sok szenvedést meg lehessen szüntetni, hogy a szenvedések helyett valami kis öröm, boldogság és jó eredmény juthasson a Földön élőknek, az akkor már nagyon nagyot cselekedett az isteni kegyelem ajándékával. Ha megállt a gonoszság, a rosszra való hajlam az ő lelkében és megdöbbenve tekint fölfelé a magasságba, hogy vajon honnan jutott ez az ő gondolataikba és az ő érzésébe, vágyaiba, honnan jutott az az ő eszébe, hogy ezeket ő megalkothatta. Nem egyszer egyik-másik valami tudományra tudott szert tenni, amivel hasznot tudott alkotni a szenvedő emberlelkek és testek számára. Akkor megváltozik benne egy bizonyos érzés, és mintegy kényszeríti arra a gondolatra, hogy elismerje azt hogy, van egy Hatalom az emberiség felett, Aki látja azt, amit az emberek cselekszenek az ő tévelygéseikben, és akkor ha ezekből a tévelygéseikből valamennyit elhagynak és helyette az Istentől adott jót kezdik a maguk részére kialakítani, elfogadni, akkor tehát nem a nyers test, hanem a lélek is tud cselekedni, ha ebbe az irányba fordítja az ő szemeit, és a felismert Isten felé fordítja lelki tekintetét, akkor tudja meg, hogy milyen nagy - embernek kiszámíthatatlan - mennyiségben hullik alá Isten áldása azért, hogy a szenvedő ember lelkét és testét megváltoztathassa, mássá alakíthassa.

Hogy ne kelljen neki annyit szenvednie, hanem térjen meg az igaz útra, amelyet Isten adott az Őáltala alkotott emberlelkeknek

azért, hogy keressék, kutassák az isteni kegyelem ajándékait, s ezzel ők térjenek meg a rosszból és felöltöztethessék az ő maguk lelki és testi formáit azokba a szép formákba, amelyeket mind az isteni kegyelem nyújt lépésről-lépésre, percről-percre az embereknek, az emberi lelkeknek, a fejlődés céljaira. Mert ha az emberi lélek elfogadja, az isteni akarat törvényét, akkor megáldatik mind testileg, mind lelkileg, újabb, szebb és boldogítóbb ajándékokkal. Bár az első időkben a jót semmiképpen nem látjuk elfogadhatónak azoknak az emberi lelkeknek részéről, akik önmagukba tekintve büszkék, gőgösök és hatalmasak, az ő tudatukkal nem tudnak ezekben a lelkekbe behelyezkedni ezek a gondolatok, hogy talán mégis van egy különálló Hatalom és Erő, ami magából idézi fel a nagy és gyönyörű alkotásokat egyik-másik ember lelkében. De annak a léleknek aki több boldogságot, kevesebb fájdalmat és nagyobb örömet tud a másinak ezekkel szerezni, annak természetesen ebből az ő saját részére is felemelkedés következik, és jelentősebb emberré válik mások előtt. Hatalmasabbá mint az aki, mindezekkel nem rendelkezik, minden esetre az irigység a legelső az ilyen gőgös lélek gondolatában, és igyekszik letörni azokat az eredményeket, amelyek talán az egész emberiséget is meg tudják menteni a különböző szenvedésektől, fájdalmaktól, a különböző formájú nyomorúságoktól, és új jónak a kezdeté érkezhetsz el. Az ember, aki az első lépéseket valamennyire már megtette, és hálát ad Istennek azokért az ajándékokért, amelyekkel ő tudott a világnak szolgálni, annak számolnia kell azzal, hogy ez a tevékenysége, a világban élő hasonló embereknél, az elbukott embercsoportoknál mindenesetre irigységet, lekicsinylést és megsemmisítésre való gondolatot, akaratot és lehetőséget idéz fel, azért, hogy azt megsemmisítsék, akit az isteni kegyelem valami jobbal ajándékozott meg.

Új harcok kezdődnek a világban, egyik a másikkal küzd, hogy túlemelkedjék a másikon, hogy ő legyen a dicső és őt magasztalják, mert a világ annyira romlott, és annyira meg akarja semmisíteni az isteni létezőt, az Isten uralmát a teremtettség felett, hogy az ember - a gonosz ember - alig bírja elviselni, hogy ezt valóságának tekinthesse. Ez a küzdelem áll a ti jelen időtökben is. Ez győző, ezt fájlaljátok, ez nyomorít, ettől kértek szabadulást az isteni

kegyelemtől. Kéritek, szabadítsa meg azokat, akik valamit az igazságból, valamit a jóból - az Isten által adott ajándékokból - meg tudjanak valósítani, hogy élhessenek, hogy tudjanak egy új világot megalkotni. Mert hiszen minden órában, vagy percben új világ keletkezik az emberek lelkében, mert minden gondolat, érzés újabbat kell, hogy hozzon, hogy felemelkedhessék az emberi lélek, és képes legyen a jót, az igazat a maga valójában megismerni. Nem abban a valóságban, amelyet az ember a maga gonoszságával, mindennek a megsemmisítésével akar megteremteni, hanem az új az Istenben való jó, az Istenben való igazság, szeretet és a tökéletesség az, amelyet az ilyen lélek az isteni kegyelemtől mintegy ajándékkul nyer, hogy ezzel új világ alakuljon, új boldogsága legyen az emberiségnek a megtért emberiségnek. És az emberiség boldogabban tekinthessen maga körül a mindenségben. Mert ha az emberiség a maga értelmével, amelyet az Isten szerint bír, sok mindenfélét fel tud ismerni, és meg tudja látni, meg tudja érteni azt az elrontottat, amit a rosszban, a helytelenben az emberi lélek megalkotott, ő azt meg tudja semmisíteni azzal, hogy a rosszat nem cselekszi többé, hanem a jó után igyekszik a maga vágyait alakítani, és ez azt jelenti, hogy nem azt a jót, ami a testnek kedvez és így a bűnt hozza létre, hanem azt a jót, amit az Isten ad az emberi léleknek tudtára, azért hogy ebben megismerje az Isten nagyságát, hatalmát, jóságát, szeretetét, amellyel keresi, folyton keresi, kutatja azokat akik valamennyire is keresik ezt az igazságot.

Ezáltal ismerjék meg, hogy van felettük alkotó Hatalom, Aki lehajol az emberiséghez, hogy az a tudatában a tökéletesség felé vezető utat felismerje, és ebben munkálkodjék, ebben legyen boldog. Ebben a munkálkodásban, amelyet az Isten, az egész emberiségnek a részére ajándékozott. Ha az ember a jó és igaznak munkálataiban tölti idejét, akkor küzdenie kell a rosszal. A tévelygésben élő csoportokkal állandóan küzdelmei vannak az embernek, és nem a rosszat akarja legyőzni a rosszal, hanem a jóval és igazsal, ami azokkal a jó eredményekkel, azaz a jó örömeiket és boldogságokat okozó eredményekkel tudja az emberiséget Isten felé, az isteni kegyelem felé vezérelni. Mert ha jól cselekedett, akkor

boldogságot nyer azután is, amikor leveti a földi formát. Mert hiszen a jóban, igazban való munkában a lelki énje mindig feljebb jut, tökéletesebb formát ölt megjelenésében, és mindig szebbet, igazabbat és dicsőségesebbet alkot az Istenben az Isten által. Az isteni szeretetnek és jónak magában való feldolgozásával az isteni kegyelem vele lesz és vele marad az emberiséggel, mert az emberiség az Isten akaratából lett, az Isten pedig vissza akarja vezetni az elesett emberlelket is a mennyei boldogság világába. De ezért munkálkodni kell. Ezért dolgozni kell. Ezért áldozatokat kell hoznia az embernek, és ezeket az áldozatokat nagyon nagy szeretettel, jó akarattal és alázatossággal, Isten iránt való nagy alázatossággal tudja csak végrehajtani. Végre is az emberiség valami eredménnyel mindig gazdagabb és gazdagabb lesz. És akkor annak a nagy veszedelemnek nem szükséges elkövetkeznie, amit az ember az ő vétkeivel maga alkot meg önmagának, mivel ő maga teszi lehetetlenné a földi életet. Remélem, hogy ti, akik itt vagytok, ki tudjátok ezeket, amiket én mondtam, a magatok lelkében alakítani, és el tudjátok osztani azt gondolataitokban, érzéseitekben amit én most nem könnyen tudok valamiképpen megmutatni nektek.

Nem is tudom most ezt a lelki formát úgy alakítani, ahogyan én szeretném, de azért mégis szükségesnek találom, hogy erről beszéljek nektek. **Legyetek elkészülve arra, hogy nagy dolgok akarnak a világban létesülni, mert az emberek nagyot akarnak cselekedni, azonban ez a nagy nem fog megvalósulni egészen addig, amíg az emberek - a hitetlen emberek - akarnak új világot teremteni, új formában új igazságokat, amelyek nem felemelnek, hanem mintegy visszasújtják az embereket a sötétségbe, a nehezen járható földbe, és még nehezebbé teszik az utat. Így pedig nem tudnak kiemelkedni azokból a hézagokból, amelyeket ők maguk alkottak meg maguknak a saját, ferde okoskodásukkal, és a rosszban való mindig újabb létrehozásával. **Pedig ha az emberek keresztül tudják vinni, hogy a rossz nagyobb tért hódítson az emberiség nagy sokaságában, akkor bizonyos, hogy rosszabbá teszik a világot, az életet pedig keserűbbé annál, amit várnak.** Hogy jó, kedves és édes legyen az**

emberi léleknek, ezt nem fogják elnyerni, hanem a rosszban tudnak válogatni: hogyan tudnának valamiképpen a rossztól megszabadulni? A rossztól pedig megszabadulni csak lélek szerint lehet. A saját lelke szerint ahogyan, és amit elfogad és abban munkálkodik is, úgy hogy az Isten igazságával szembe ne kerüljön. Tehát: ne akarja az isteni igazságot lerontani, hanem igenis az isteni igazságot uralkodóvá kell tennie az egész emberiségnek, hogy egy új világ jöhessen létre. Ez az új világ tibennetek is mindnyájotokban mintegy készíti az utat, amelyen elindulhat majd. Mert el kell indulni, és azzal az igazsággal kell az emberi léleknek a maga lelkét átdolgoznia, hogy először önmagának kell megtérnie a gonoszból, az istenellenes gondolatokból, beszédekből, cselekvésekből. Azoktól kell megtisztítania önmagát. Az isteni kegyelem segítségével ezt el is érheti, és minden lélek, aki az Istent keresi és az Istenhez folyamodik segítségért, azt az Isten nem hajtja el magától, nem kergeti el, hanem szeretettel magához vonzza, és mindig újabb ajándékkal, mindig nagyobb szeretettel választja magához. És Isten az Ő szeretetét, amaz Őt szerető lélek számára mindig annak megnagyobbodására és megerősítésére ajándékozza. Így van, csak ezt nem olyan könnyen lehet tielőttek kifejtteni, mert nem tudjátok még ti sem azokat - mint emberek - egészen magatokévá tenni, amelyek segítségével mindig nagyobb és több erőt és világosságot nyújthatna tinektek az a Hatalom, aki titeket is körülvesz, támogat, erősít, a jóban, szépben, a jónak és igaznak megértésében, úgyannyira, hogy majdnem azt mondhatjátok: külön áldásoknak örülhettek, amikor látjátok, hogy a sok és különös igazságok hogyan valósulnak meg, nem kiabálva és nem fennen hirdetve, egymást tépve, szaggatva, hanem lassan, lélekben, az önnön lelkébe beletekintve kéri és keresi az Istennel való kapcsolatot. És amikor nem is gondolt rá, az isteni kapcsolat akkor érleli meg részére azokat az örömeket, amelyekért csak hálaadással tud Isten felé fordulni, mert az Isten nagy és igaz szeretete lehajol az emberhez és felemeli, ha elesett. Megerősíti, ha gyengének érzi magát, mert a jót, az igazat mindig nagyobb és áthatóbb szeretettel tudja csupán az ember a saját részére érthetővé tenni. S ebben nem ő, hanem az őt kereső isteni

erő és hatalom az, amivel az isteni kegyelem felruházza, megerősíti és megvilágosítja. Így mindig többet ért meg és közelebb jut ahhoz a ponthoz ahol és amikor neki cselekednie kell és amikor cselekednie lehet. Azért soha se engedjétek át magatokat az emberi élet dicsőséget kereső érzésének, hogy el ne tudjon titeket valamiképpen csábítani az isteni igazság keresésétől és az önmagatokon való munkálkodástól, hanem mindig kérjétek, hogy az Isten kegyelme hozzátok hajoljon le, és még ha a legkisebb gondolatotokban, a legkisebb jó és helyes dolgokban kell is cselekednetek, akkor is kérjétek az Isten kegyelmét, hogy legyen veletek, és adjon a ti lelketeknek olyan lehetőséget, amivel jót tudtok cselekedni a többi embernek. Azt gondoljátok az az egyetlen jó cselekedet, amikor a nyomorult embert valamiképpen ki tudja emelni a szegénységéből és a másik őt ki tudja emelni félelméből, gyötrelmeiből? Ez is nagy dolog, ha a lélek az ő szeretetével cselekszi ezt meg.

De amikor az ember magát is ilyen nyomorult állapot kockázata elé állítja, minden gondolatával, cselekedetével, és mégis csak úgy és csak azt cselekszi, amivel jót cselekszik és nem nézi, hogy abból neki milyen külön haszna lesz, hanem hogy az nemcsak a saját részére, hanem mindenkinek a helyesebb és jobb formában való megjelenéséhez kívánja megalkotni és így megalkotja az ő maga részére is. Mindig megadatik nektek, ha ti jót cselekesztek, ha az igazat cselekszitek. A helyes és kevésbé helyes megoldások közül az ember mindig a jobbat kell, hogy válassza, bármi legyen is az, amit ő jónak hisz és cselekszik, annak érdekében, hogy azt elérhesse, azonban **mindig mindent az isteni kegyelem keresésével, az isteni igazságnak megismerésével kell cselekednie, mindig összevetve azzal, mit akar az Úr.** Az isteni akarat mindig jót akar, mindig az igazat, a helyeset, a jobbat, a rossznak a lerombolását, és ez mindig úgy történik, ha a jót tekintetek igazán követendőnek minden gondolatotokban, cselekedeteitekben, és a magatok részére kialakítjátok és megcselekszitek az isteni akarat szerint. **Az Isten akarata nem mindig valami különös formában jelenik meg, de megjelenik a te szívedben és érzésedben,** hogy hogyan jobb, igazabb, hogyan lehet az Isten akaratát tehát jobban és helyesebben cselekedni. Ha egy

kis áldozatot kell is hozni az embernek, azért ne ijedjen meg attól, hogy ez most talán rossz, mert azzal ő kevesebb jóhoz, kevesebb elismeréshez jut, mivel talán az ő lelkében egy bizonyos félelem-érzés keletkezik: jaj nehogy valami olyan jöhessen az életébe, embertársai előtt, hogy az az ő „nagyságából” levesz valamit.

Talán kevésbé fogják dicsőíteni, vagy éppen rossznak minősítik, mert nem ismeri a tudatlan ember azt, de aki az Istenben bíz, és Istent kéri, annak a jó cselekedethez az igaz és helyes elgondoláshoz az Isten megadja azt, amit kér. És megadja, hogy megszabadulhasson a gonosztól, a rossztól, a helytelentől, ami körülötte történik és vele történik. Sohasem bosszúállásra, sohasem ledorongolásra, hanem bizonyos szeretettel. **Az igazságnak és szeretetnek együtt kell ugyanis járnia az emberi lélekben, mert csak így lehet alkotni, így lehet jobbat, igazabbat, tisztábbat, szentebbet létrehozni a világmindenségben.** A világmindenségben minden gondolat, érzés, cselekedet és annak az eredménye mind feldolgozódik, hiszen nemcsak emberek vannak, hanem mérhetetlen sokan szellemek is, akik mohón kapnak minden lehetőség után, hogy valamiképpen ők is jobbat cselekedhessenek, hogy megszabaduljanak szenvedéseiktől, megszabaduljanak azoktól az önmagukban már megalkotott gonosztól, amelyet talán éppen félre akartak tenni, vagyis amit még meg akartak cselekedni és félre akarják ezzel a jót az útjából tenni. A jónak, a helyes imádságnak azonban óriási hatalma van. Mert hiszen nemcsak azzal imádkoztok, amikor formába öntitek a ti gondolataitokat és érzéseiteket, és egymás után azokat a bizonyos szavakat megtaláljátok, amelyek összeegyezőnek, és ki tudják fejezni azt, amit gondoltok. Magával a gondolatokkal, az érzésekkel munkálkodik a lélek, és ezek a munkák megerősödnek, formát és alakot öltenek, és újra és újra megjelennek előttetek és azok előtt, akiken segíteni akartok: a másik ember előtt. És íme, mit eredményez? A szeretet munkájának új nekilendülését váltja ki az emberi lélekből, amit ezzel végez el az ember, az mind a szebb, a jobb, a helyesebb, okosabb, tisztább és minden igaz jónak a megtestesülését hívja elő a formába, beszédbe, az elgondolásokba.

Mindezek a megnyilvánulások átváltoznak tibennetek és tiálatatok a másik emberben is, aki talán eddig el volt hanyagolva és

minden jó és szép gondolat és érzés úgyszólván kiveszett a lelkéből, de ha látja és érzi a jót, megenyhül benne az a gonosz érzés, amivel csak rosszat tud cselekedni, és átváltozik egy más, enyhébb, könnyebben elhordozható gondolatok és érzések kifejeződése révén, és az jut az ajkára, és ti új világot teremtetek ezzel. Ez is a teremtésnek egy bizonyos formáló alakja, amit az emberi lélek a maga szívével, érzésével, beszédjével, cselekedetével tud a másik embernek nyújtani. De ha rosszat cselekedtek, rosszat beszéltek helytelen felfogásokat az embereknek a tudtára adjátok, a rosszabbra, helytelenebbre alakítjátok, akkor rosszat cselekedtetek, és azzal a rosszal okvetlenül találkoznotok kell. Mindenkinek a teremtettségben, aki mit alkotott, aki mit teremtett azzal találkoznia kell, mert helyet és munkát kell vállalnia mindenkinek. Tehát a beszéd, a cselekvés által, a jó, vagy rossz magában való hordozása által mindenki alkot és cselekszik. És akkor, amikor eljön az idő mindenkinek, hogy vissza kell térnie a szellemi életbe, akkor látja meg mindazt, amit ő alkotott azokban a szívekben és lelkekben, a cselekedetekben, amiben azok a szellemek munkálkodnak, akiket talán szerettetek, akiket talán egy másik, régebbi életben ismertetek, és talán nagyon közel voltatok egymáshoz, és most szenvedő állapotban vannak, és mindezt látjátok. Akkor gyógyulnak meg, és cselekednek jobbat, mint azelőtt. A vágyaik megvilágosodnak és kifermálódnak a jó formájára, és nem is tudjátok azt, hogy a jó Isten segítségével ti is hozzájárultatok a ti magatok megtérésével, a ti magatok átformálódásával mennyi emberi léleknek átformálódását tudtátok előbbre segíteni és létrehozni. Nem ti, hanem a tibennetek élő isteni szeretet, az isteni kegyelem, és így emelkednek mindig magasabbra és magasabbra az emberi lelkek, és könnyebb, boldogabb lesz a földi életben is a felfelé emelkedés, mert nem cselekszik rosszat, hanem igyekszik jót cselekedni, vagyis az Isten akaratát ebben a formában igyekszik megvalósítani.

Jóllehet esetleg úgy tetszik ez nektek, mintha ez valami közönséges forma volna, pedig nem az. Ez a valóságos forma ez a Föld és Földet körülvevő szellemi helyek szellemi formája, mindenkor, amikor a Földön testet ölt. És ugyanez az, ami a Földet körülvevő szellemi világokat teszi ki. Ez alkotja ezeket a szellemi

formákat, szellemi tömegeket. Ezek a szellemi tömegek emberek lesznek. Vétkeznek, rosszat cselekszenek, újra hadakoznak a jó ellen, mert ők másképp látják már a megalkotását annak a földi világnak, mint ahogy azt ők korábban érezték. Másképp látják, szebb lesz, jobb lesz, igazabb lesz és az isteni kegyelem új világot alkot az elveszett világ helyett. Mindezt pedig a lélek teszi, a lélek érzi át, a lélek munkálja át. A test nem használ semmit, mert a test csak azt cselekszi, amire a lélek indítja belső világában, amerre a lélek igazgatja és cselekedtetni vele azt, amivel ő rendelkezik. Tehát új világot kell teremtenie a hitben élő embernek, s ha ezt az új világot megalkotják, boldog, örömteljes életekre ébredtek, mind a Földön, mind a földi élet után való megérkezésben. És az helyes, az jó, mert mégis adtak valamit a világnak, adtak valamit a szellemi formában élőknek is. Az emberek szellemekké válnak a halálban a földi forma után. Szellemekké válnak, szellemivé lesznek, amit alkottak, amin munkálkodtak, amiben éltek, amiben vágyaikat ki tudták és ki akarták fejezni, ezek a formák megmaradnak továbbra is az ő részükre.

Ha nincsen egy magasabb rendű lelki forma, gondolat, vagy érzés, ami az imádságban, a féléjük induló jó akaratban van, és szebb, tisztább formában gondolkodik arról a múlttól, amely elmúlt ugyan, de él abban a másik léleekben, akit ti meghalt embernek láttok akkor ezek a szellemek, akik nem találják helyesnek, jónak az ő megnyilatkozott tudatukban elmúlt életeik cselekedeteit, beszédeit, gondolatait, akkor ezek szenvednek tőle és szeretnék ha másképpen lehetne. Hogyan lehetne másképpen? Úgy, ha a ti gondolataitokkal, imádságaitokkal felkeresitek és a ti jó érzéseiteket az ő lelkük felé sugározzátok a szeretetben. Mintha egy új, édes ital volna az ő részükre az amivel megkínáljátok őket ezekben az imádkozásokban. Mert ez az új világ, amely megnyílik és új lehetőségeknek a magukban való feldolgozása adódik részükre és ezzel ti segítetek rajtuk. Ha a földi életben nem is tudták elfogadni azt az igazságot, amit ti ezekben a pillanatokban is magatokban hordoztok. Ha ők nem is tudták elfogadni, de maga az az érzés, amivel ti imádkoztok, az az ő részükre egy bizonyos megnyugvást, boldogságot, új örömet, új lehetőséget tud felébreszteni és boldognak érzi magát az a lélek. Ez az a boldogság,

amivel ti tudtok a valaha szeretett hozzátartozóitokhoz közeledni, akiket szerettetek, ezzel tudjátok felkeresni az imádságban, hogy az Úr világosítsa meg az ő lelkükben mindazt, amire szükségük van. Hogy a jó és igaz formájába tudják átalakítani önmagukat, hogy az az Isten előtt elfogadott legyen. És ez az igaz jó, és igaz amit az isteni kegyelem elfogad. Új örömben, új lehetőségeknek a megkezdésében formálódik át abban a lélekben és azokban a lehetőségekben, amelyek mindig újabb és újabb utat nyitnak. Azoknak, akik majd születnek, és azoknak is akik benne vannak a halálban, azok is erősödnek, nagyobbak lesznek, világosabb a tudatuk is és mindezek új boldogságokat tudnak majd nyújtani azoknak, akik elmúltak.

Ezt azért mondom, mert úgy látom, hogy ti is készültök azoknak a felkeresésére, akik már régen meghaltak, vagyis a földi testből kivetkőztek, csak az ő szellemi testükben élnek, mozognak, munkálkodnak, boldogan, vagy boldogtalanul, és ebben az esetben sajnálják, hogy mit cselekedtek. Az értük való imádkozás az, amire szükségük van, hogy az Isten világosítsa meg előttük az igazságokat, amelyekre szüksége van mind az élőknek, mind azoknak, akik a testet már levetették magukról. A testet levetették ugyan, de új test képződik: a lélek teste képződik körülöttük, erőben és boldogságban munkálkodni kezdenek, új gondolatok, új érzések keletkeznek a lelkükben, amelyekkel új lehetőségeket tudnak alkotni a jövőre nézve az ő saját lelkükben. Mert nekik is lesz egy jövő, mert ismét testet fognak öltetni, és ebben a testöltésben az ő lelkükben mint egy új, ismeretlen érzés, gondolat és vágy emelkedik ki. Ezt akarja majd megtalálni, ezt akarja majd megvalósítani az a lélek, aki látja a szépet, a jót, és azt a boldogságot is átérzi, azt az örömet, ami majd bekövetkezik, ha azt ő megvalósította, Ezt előre átérzi a lélek, és örül is neki, hogy az Isten megsegíti őt. Ezek az előre való vágyak, gondolatok, ezek megerősítik a lelkét, hogy amikor elérkezik az idő, és az isteni kegyelem új testbe helyezi, ez az új élet az, ami bennük kialakul, ez a nagyobb szeretet, nagyobb érzés, nagyobb tudás, a dolgoknak jobb megértése ez az az új élet, amivel ők nagyobbat és iga-

zabhat fognak tudni az életben a maguk részére már előre megalakotni. Nagyon helyesen cselekszitek, ha ilyen imádkozással keresitek fel azokat, akiknek maradványai itt vannak a földi térben.

Forma szerint már temetőben vannak akár otthon, akár máshol vannak, az mindegy. Nem fontos, hogy azokat az elhervadt és megsemmisült testformákat hol tartja az ember. A lélek az, ami megelevenedik. A testek adott formák, amelyek megfelelőképpen el vannak temetve. Ők tehát így gondolják. De azzal ők nem sokat törődnek, mert előttük áll az új, és érzik azt, hogy valójában az összes gondolataikban, érzéseikben boldogok, vagy boldogtalanok ugyan, de az isteni kegyelem megnyitja az utat nekik, hogy kereshetik azt a lehetőséget, hogy ők tudjanak továbbhaladni azon az úton, amit a Mindenható Isten kegyelme folytán az Üdvözítő Krisztus Urunk itt hagyott a földi világban azok részére, hogy akik hisznek, megtalálják azt az utat, amin Ő járt, és azt is, hogy Ő hogyan járt: nem a földi formákat, a nagyságot, a dicsőséget, a dicsőség erejét kell látni jónak és szépnek, hanem annak azt és úgy kell látnia, hogy az isteni kegyelem mit ad az emberi lélek részére, hogy megértse az Ő akaratát. Mert nincs annál nagyobb boldogság, mint az, ha valaki megérti és cselekszi az Úr akaratát. Az isteni kegyelemben hisz, újra és újra az isteni kegyelemhez fordul, ha gyengének érzi magát, ha fájdalmasnak érzi a földi életet, ámde tudja, hogy van aki őreá gondol, van aki meghallgatja könyörgését, van aki felemeli, ha elesett és megennyhíti fájdalmait, ha szenved. Ez a hit ez nagyobb minden orvosságnál. Nagyobb és erősebb minden előrehaladásnál. Az amiről az ember úgy gondolja, hogy ha valamit elér, és az testileg nagyon jónak látszik, az az ő részére nagy örömet jelent: ez minden képzelődés. Hogy tudniillik milyen nagy boldogságot fog akkor majd érezni. Nagyobb boldogság, hogyha a lélek megtalálja az utat, megtalálja azokat a lelkének építésére szolgáló lehetőségeket: ez nagyobb öröm és érték, mintha a virágoknak halmazait rakjátok a koporsóra, vagy a temetőbe. Az imádság: együttérzés, az Istenhez való felsóhajtás, hogy könyörüljön az Isten minden szenvedő lelken, és akik nem szenvednek áldja meg azokat az Ő kegyelmével, hogy tudjon mindenki a boldogságának örülni, hogy mindenki tudjon hálát adni.

Mert nagy dolog az, ha a lélek hálát adhat az Istennek, mert őt kiségitte, felemelte, az egyenes útra terelte, ahol minden lépésénél örömmel találkozik. És ezt ti is érzitek, testvéreim. Ti is érzitek, hogy mennyivel boldogabb az élet a hitben, mint akik nem hisznek. Azok haragokkal, elégedetlenségekkel kell, hogy küzdjenek, mert nem találják meg a szeretetet. A szeretet nagyon nagy érték, ha az ember a másikban megtalálja azt a szeretetet, amivel a lelke egy kicsit mégis megenyhül, és úgy érzi, hogy segíti egyik a másikat. Az Isten azt akarja, hogy szeressétek egymást. Keresétek és támogassátok egymást, még akkor is, ha elesett. Mert aki elesik annak fel kell emelkednie, hogy tovább tudjon haladni. Mindnyájótoknak meg kell azt az utat tenni, hogy mindig közelebb és közelebb juthasson a lélek az Isten akaratának megértéséhez és cselekvéséhez. Ezt akartam tinektek mondani, hogy készüljétek arra, amikor eljön az idő, hogy ti is cselekedhettek valamit, mert akkor örömmel ébredtek és ti is, amikor eljön az idő, hogy hazafelé kell érjétek. Hazafelé, ahová az Úr hívja mindazokat, akik tudnak arról, hogy Ő elküldötte az Ő egyszülött Fiát, Aki a legnagyobb áldozatot adta a világnak, a legnagyobb világosságot nyújtotta azoknak, akik a sötétben jártak és járnak. Mert ameddig az ember nem tudja, hogy van Isten, egy kegyelmes Isten, Aki várja őt, hogy ismét fiává fogadhassa, és hogyha az emberek tudják ezt és lelkükben meghajolnak. Ha ők maguk is mind jobban és mindig erősebben keresik az isteni igazságokat, hogy azt ők is magukban hordozhassák, akkor megváltozik a világ, akkor többet ér a világ, mintha a legnagyobb feltalálásokkal tudnának az emberek mindent, hogy hogyan, miképpen néznek ki a másik világok, ahol ők még nem jártak, ahová nekik még betekintésük nem volt. Nagy dolgok ezek, de közel sem az, mint amit az Isten az embereknek adni akar az Ő egyszülött Fiának áldozatával. Ez sohasem múlik el és sohasem kopik meg, nem válhat semmivé, mert az élő Krisztus önmagát feláldozó nagy cselekedete életet adott azoknak, akik elestek, akik kiestek a boldogságból, boldogtalanságban elenyésznek, és egymást bántják, gyötrik és szenvedtetik, mert ez maga a pokol.

De az Isten elküldötte az Ő Fiát, a hatalmas Krisztust, Aki nagy áldozatával magához vonzza mindazokat, akik keresik és kutatják

az igazságot, akikben kell, hogy valami szeretet legyen, hogy megtalálhassák egymást mindazok, akik szeretnének boldogok lenni. Mert szeretet nélkül nincs boldogság, nincs igazság, előrejutás. Csak az van, amire azt mondják az emberek: ez pokol. Ezt a poklot az emberek cselekszik pokollá, az elhullatott lelkek cselekszik saját maguknak pokollá a Földet és Földet körülvevő szférákat. Testvéreim, azért keressétek az Isten országát, és minden megadatik nektek: a boldogság, az öröm, a hatalom, mindennek a megismerése és megtudása, a naggyá levés. Mert az Isten visszavár mindnyájótokat, visszavár abba a világba, ahová Ő elhelyezte mindazokat, akiket megteremtett. Azonban azok a lelkek eldobták maguktól az Isten ajándékát, ők maguk akartak alkotni, ők maguk akartak új világokat teremteni, és ez még mindig él az emberi lelkekben, mint egy nagy vágy, amiről nem tudják, hogy mi az, de azért mégis alkotni akarnak. Igen. Ti is alkottok, ha meg tudjátok azt az utat visszafelé járni, ami már nem szenvedéssel, hanem bizonyos boldogsággal és örömmel teljes. De munkálkodni kell a szeretetben, igazságban és alázatosságban addig, amíg a lélek el van küldve a földi világba, hogy itt cselekedjék, munkálkodjék, szeressen és teremtsen új világokat maga körül. Mert minden lélek új világot kell, hogy teremtsen, vissza kell térnie a saját világába. Minden léleknek vissza kell térnie abba a világba, ahonnan kiesett. Ez az új világ a ti lelketeknek a jó és igaz Istenben való bizakodása. Az Isten kegyelmét váró jót ti mind elnyerhetitek, ha keressétek, és mindent megtaláltok a Krisztus beszédében, cselekedetében, amiből megtanuljátok, hogy hogyan kell keresni az Isten igazságát, hogyan kell szeretni, az igazságot hogyan kell szolgálni, hogyan kell az Isten akaratában megnyugodni. Úgy, hogy a lelketek fel tudjon öltözködni abba az igazságba, hogy nagyok, szépek legyetek, ahogyan az isteni kegyelem megteremtette az emberi lelket. Isten áldása legyen rajtatok! Gondolkozzatok és várjátok az Isten kegyelmét. Isten veletek!

NÉZVÉN NÉZNEK, DE NEM LÁTNAK, HALLVÁN HALLANAK UGYAN, DE NEM ÉRTENEK(*)

Az Úr Jézus nevében üdvözlünk titeket, testvéreim. A várakozás idejének kezdésénél egybegyülekeznek mindazok, akik lélekben érzik meg az idők jelét, és várják az elkövetkezendőket. Mindenki várakozik, mindenki készenlétben áll arra, hogy azt, ami el fog következni, az ő saját lelkének felkészültségével fogadja. Éspedig minden lélek, minden csoport, nép és minden nemzetség másféleképpen van felkészülve. Mindegyik mást vár, mind másra vágyik, mást szeretne a világ. Nincs egy nézetem, egy gondolatformában nem tud találkozni, mert amilyen sokféleképpen szétszakadt a lelkiség, úgy azon módon van szétszakadva az anyagi világban minden, és ez a sokféleség nem tud egy nevezőre jutni. Nem tud egy kifejezésben megnyilatkozni. Pedig hiába vár, hiába keres, hiába hisz, hiába reménykedik a sokféle nép és nemzetség oly sokféleképpen, ameddig nem találja meg lelkében azt az utat, amely Istentől kitűzött célhoz vezet, addig minden reménységében csalatkozik. Minden hitében megrendül, és minden várakozása hiábavalóvá lesz, mert minden felkészültsége összeomlik. Mert aki célját a földi életben nem találja el, nem ismeri fel, az nem ismeri fel az elkövetkezendőben sem, éppúgy mint az elhaladott időben, mindentől elmarad, mert hiszen az emberiség célja nem kívül való, nem az, ami majd csak úgy, magától keletkezik, ami majd csak úgy jön, hanem az emberiségnek meg kell találnia az összesség lelkiségében azt a célt, amely felé tart, amely felé igyekszik. És ebben az igyekezetében munkálkodik és cselekszik. Mert nemcsak hogy fel kell ismernie, hanem magának kell az utat is kiépítenie azokból a szálakból, amelyeket az ő földi életében szövöget, amelyeket kitervez, amelyeket megvalósít, és amelyekben az ő munkája által bizonyos kielégülést és megelégedettséget tud a saját részére megszerezni.

Mert hiába vár az emberiség olyan valamit, amihez neki semmi köze sincsen, hiába halad el mellette az égi ajándékoknak minden áldással megrakott kocsija, ezek az ajándékok az ő részére értékteleneknek, hasznavehetetleneknek bizonyulnak, mert bánni nem tud velük. Ugyanis az ő lelkéből hiányoznak azok a kellékek, amelyekkel azokat fel tudná használni a saját javára,

előre haladására. Tehát amikor a világ összeül és elrendelnek egy ünnepnapot, amikor a különböző népek nemzetek különböző csoportok és alakulatok keletkeznek, s ezekbe az egyes emberek lelkei mind szétszaladnak, azokhoz hasonlóan, mint amikor valamit leejtenek és az darabokra esik szét, széjjeloccsan, az emberiség sem tudja megtalálni azt az egységet, nem tudja azt az összetartó kapcsolatokat megérezni a lelkében, hanem mindenki másfelé fut. Mászt keres, mászt akar, másra vágyik, mert mindegyik azt hiszi, hogy ő jobban ismeri, ő jobban fel tudja fogni az igazságot. Ő megtalálja majd a leghelyesebb utat, ami őt megbékéltetné az étellel, és jobban megbarátkoztatná mindazokkal a jelenvalókkal, amelyekben élnie kell, amelyeken bizonyos munkát el kell végeznie, bizonyos feladatot be kell töltenie. Éspedig azért, hogy ezáltal a betöltöttség által egészüljék ki az az egy akarát, az az egy gondolat, amelyért tulajdonképpen az Isten megteremtette az emberek világát. Megteremtette azt a lehetőséget, hogy a különböző lelkiségű emberek ebben az egy gondolatban találkozzanak, és benne munkálkodva elvezethesse őket oda, abba a kiegyenlített-ségben pompázó világba, ahová kezdettől fogva mindig hívta, hívogatta, terelgette azokat a lelkeket, akik ugyan messze estek tőle, de szívükben lelkükben ott hordozták a vágyat, hogy ismét visszataláljanak az elhagyott boldogságba. Mert ezt keresi az ember, valahány annyiféleképpen. Mert mindegyik azt hiszi, hogy ha neki valami hiányzik és azt megtalálta, akkor betelítődik az ő boldogság utáni vágya. Az emberek tehát kapkodnak ide oda.

Azt hiszik, ha az egyik ember a másiktól elveszi, ami azt boldogítja, amely annak az életét töltötte be, akkor azzal a saját lelkét gazdagítja, a saját életét töltheti be. Ez az a keserű gyümölcsöt termő tévelygés, mert ez nem csupán csak az utána következő szellemi életet tölti ki, hanem sok-sok próbálkozást tesz semmivé. Ugyanis ahányszor a földi életben ezután újra és újra megpróbálja megrögzíteni azokat az igazságokat, amelyeket szellemi életében magához vonzott, amikben meglátni vélte azokat a beteljesedett és lelkileg vágyott, megsejtett dolgokat, és azt hiszi - mint ahogyan az tulajdonképpen a valóságban úgy is van -, ha mindezeket a maga részére valósággá teszi azokon a próbákon, amelyeket végig kell élnie, végig kell szenvednie a Földön, akkor az ő lelke

betöltődik bizonyossággal, és egy pozitív állapotot építhet meg magának, amely állapotról továbbindulhat, és messze érhet a boldogságot keresők útján. A szellemvilágban is megcsendülnek a harangok, hogy összehívják a hasonló érzésű és gondolkodású szellemeket, a hasonló vágyakozású embercsoportokat, hogy egy-egy eszmében összegyűjtsék a tömegeket, hogy ezek a tömegek azután utat vájjanak maguknak a jövőbe, és megvalósíthassák azokat az elgondolásokat, amelyeknek hasonlósága folytán már egy teljes világot alkottak maguknak azok a csoportok, amelyek egyformán vélik meglelni boldogságukat, illetve boldogtalanságuk okát, és egyformán gondolták el azokat az eszközöket, amivel megszerezhesék azt a boldogságot, ami után tulajdonképpen vágynak. S amikor egybegyűjtetnek ezáltal a harangszó által ezek a megmozdulások önkéntelenül, mit sem sejtve a földi világ atmoszférájába csalogatják a hasonló gondolkodásúakat. Ezek tehát akkor megszületnek.

Egy-egy kört alkotnak, és ebben a körben az ő megjelenésük idejében kierőszakolják, megvalósítják a világban az ő gondolataikat, amelyeket hosszú időn keresztül lelkükben hordoztak, és mint célt tűztek maguk elé. Előbb talán, mint emberek, azután a szellemi világban, mint szellemek. Azonban, ha mint szellemeknek az elgondolásuk, akarásuk és így a céljuk nem hasonulhat az örökkévaló törvényekkel, amelyek a szellemvilágnak az alapját képezik, akkor egy lépéssel sem jutnak előbbre, hiába akarnak, hiába erőlködnek, minden csak hiú ábrándképpé válik. Ha pedig az ember egy ilyen ferde elgondolást megszeret, akkor hosszú ideig hordozza lelkében, mert tévesen hiszi ezt, és azt reméli, hogy eljön az az idő, amikor meg is valósíthatja, és ezzel a megvalósítással megteremtheti magának az ő szellemi, pozitív létét és pozitív világát. Mint kifejtettem, ezek a hasonló gondolatok, érzések egybe gyűjtik egy-egy korszaknak szellemeit, akik végig az ő fejlődési vonalukon azokat az úgymond törmelékeket együtt tartják, amelyekről az utókor csak feljegyzéseiből vesz tudomást. Maguk mögött hagyják mindezeket. Ugyanis amint megvalósították, amint lehetővé tették elgondolásaikat, és azok újra csak nem tudtak alkalmazkodni az örök törvényhez, így az örök törvény

igazsága felmorzsolta, sokszor letaszította őket elért eredményekkel együtt a lehetőségek színteréről, és visszahullottak. Visszahullanak oda, ahonnan a kezdet kezdetén elindultak, és visszahullva, végigszenvedik mindazokat a hiányokat és következményeket, amelyeket kitermeltek a maguk részére. Immár nem a földi életben - mert hiszen abban többé meg nem valósíthatják - mivel a következmények sodrában elmúlnak, megsemmisülnek mindazok az építkezések, amelyekért ők életet, vért áldoztak, amelyekért egymást a fájdalomba, szenvedésbe, megpróbáltatásba taszították.

Mindezek az okok belehalnak abba az okozatba, amelyet ezekkel az elgondolásaikkal megteremtettek. Nem tudom, hogy helyesen és érthetően festettem-e meg mindazt a képet, amelyet a ti lelketekben szemlélhetővé szeretnék tenni. A várakozásnak az ideje az, ami az eljövendő lehetőségeket várja a kezdettől, amióta csak az ember gondolkodni tud, amióta az ember szelleme felébredt az istenhit fogalmára, azóta a kezdet óta Isten ígéréteinek mintegy világos sugara nemzedékről-nemzedékre tartja fenn azt az erkölcsi színvonalat, amely erős támasztékot nyújt azoknak a szellemcsoportoknak, akik időről-időre testben jelennek meg a földi világban, támasztékot nyújt azoknak, hogy le ne térjenek arról az útról, amelyet a fejlődés kijelöl számukra. Ebben a fejlődési törvényben Isten akarata, Isten elgondolása vezeti őket, amely minden főbb vonalra, és minden mellékes vonalra kiterjeszkedik, és mindent megmagyaráz, mert hiszen az ember, egy-egy emberi lélek, egy egész világot képvisel. Mert mindegyiknek megvan az ő saját világa, mindegyiknek megvan a saját természete, minden járulékaival együtt, amelyben dolgoznia kell, amelyet ki kell teljesítenie és fel kell emelnie oda, ahol az ő eszményeinek a megtisztult formája láthatóvá válik, és pedig azért, hogy összehasonlíthassa önmagát mindig és mindenkor minden korszakban, mintegy tükörben azzal az ideállal, amelyet ő lépésről-lépésre el akar érni, meg akar közelíteni, hogy ő maga is azzá váljék, mint amit ő már messziről szemlélt. Mert az ember, amikor az ő primitív valóságában megtekint egy eszmét, csak nagy körvonalakban tudja azt felfogni. Mint amikor az ember feltekint a csillagos égre és megszemléli a csillagok fényességét.

Nincsen azonban arról fogalma, milyen lehet az közletről. Ha jobban közeledhetne a fejlődés vonalán ahhoz a csillaghoz a különböző műszerekkel, akkor látni fogja, hogy az nem olyan, mint ahogyan azt ő messziről szemlélve látta, hanem mindig más és más formájú. Ehhez hasonlóan van ez az isteneszmével, az Isten fogalmával is. A lélek fejlődésének útján még a messze múltban csak mintegy körvonalalaiban mutatkozott. Úgy látta az emberi lélek, még a legjobban fejlett emberi lélek szellemi szemei előtt is ilyennek látszott az Isten fogalma. Hovatovább később, ahogyan az ember fejlődött, mindig közelebb és közelebb jutott hozzá és mindig ragyogóbbnak, tisztábbnak, fényesebbnek látta. Amikor elérkezett az idők teljessége, amikor a korszak lejárt, elérkezett a földi ember az ígérethez, és a Megváltó megszületett. Akik körülötte ugyanakkor ugyanabban az időben éltek, nem vették észre, nem látták. Mert az ő szellemi szemeik még nem voltak megvilágosítva. Csakis azok ismerték fel, azok látták, azok érezték az idők jeleit is, akiket Isten szent lelke megihletett, és képessé tette őket a látásra. Felnyitotta szellemi szemeiket, mert az ő szellemi szemeik már megértek, ki voltak fejlődve arra, hogy lássanak, az ő szellemi füleik ki voltak fejlődve arra, hogy halljanak. Azért mondja az Úr: nézvéen néznek és mégsem látnak, hallván hallanak és mégsem értenek. Azok akiknek szellemi szemeik még nem nyíltak ki, akiket még nem érintett meg az Isten lelke, hogy befogadják azokat, amelyek a közönséges földi emberek előtt elvannak rejtve, azok nem látnak és nem hallanak még akkor sem, ha mellettük halad el Isten legnagyobb ajándéka. Nem hallják meg a szavát, mert az ő lelkük még éretlen a mennyei dolgok meghallására. Láthatjátok ebből, hogy az emberiség nem egyféle, hanem kétféle. Vannak akik látnak és hallanak; és vannak akik nem látnak és nem hallanak.

Tehát itt a Földön ebben a sokadalomban, ahol mindenféle rend és szellemek testet öltve együtt vannak, itt is vannak az Úr által kiválasztott szellemek, és vannak akik még érésben vannak csupán. Akik nézvéen néznek és mégsem látnak, akik hallván hallanak ugyan és mégsem értenek. Az egyiknek nem létezik az a világ, ami a másiknak az egész életét betölti, az a láthatatlan világ, ami a földi szemekkel nem látható ugyan, de szellemi szemeik

részére gyönyörűséges szépségeket rejt magában, mert ezek a lelkek elhívtak, ezeket az Úr az Ő szellemi szívével már összegyűjti az utolsó nagy diadalra, hogy mielőtt a korszak lezáródik, ezek diadalmasan véghezvihessék az ő harcukat, és mintegy utolsó nagy erőfeszítéssel lerázhassák magukról a tévelygés bilincset, hogy felszabaduljanak az ellentét rabságából, és leváljon róluk a felső réteg, a külső réteg, amely őket egyenlővé tette a süketekkel, vakokkal, a bénákkal és a megholtakkal, mert ők már meghallják az élet szavát, hogy feltámadhassanak amaz utolsó napon, akkor amikor majd az utolsó jelenet is végbe megy abban a titokzatos világban, amelyről nem tudnak a közönséges emberek, amelyeket nem hallanak, nem éreznek, melyet kigúnyolnak, és alkalomadtán üldöznek azok, akik részére ez a világ még nem valóság, mert még benne tudják magukat a látható világban. De még ennek a világnak, ennek a látható világnak erkölcsi törvényeit sem képesek betölteni. Még ennek sem tudnak megfelelni, még ezt sem tudják felfogni, és még ezzel is ellenkeznek, ami tulajdonképpen a fejlődés körül korlátot képez. A várakozás ideje ez, amiben most vagytok, testvéreim. A nagy várakozásé, a reményiséget beteljesítő várakozásé, mindegy, akár testben vagytok, akár pedig a testtől megválva a szellemvilágban várjátok azt a nagy eseményt, amelyben megszületik az új ember, a Krisztusban átalakult, megszületett ember, aki hivatva van az újjáalakult Föld urává válni. És az ő fejlődését a nagyobb boldogságban, a teljesebb életben ragyogóbb környezetben végzi el és vele azokat a feladatokat, amelyek a magasabb rendű fejlődés törvénye szerint reá várnak.

Azok a nagy szenvedések, azok a nagy csalódások, fájdalmak, rettegések nyomorúságok mind mind elmaradnak majd abból a világból, ahová az Úr hívó szava gyűjti össze azokat a lelkeket, akik ebben a korszakban felfigyeltek az Ő szavára, akiket egybe gyűjtött, mert magával akar vinni, magával akarja emelni abba a ragyogóbb világba, abba a tisztább életbe, ahol az Ő megváltói alakja mintegy égi fényben jelenik meg az Őt kérők, a benne bízők előtt. Azok előtt, akik végigszenvedték, végigküzdötték ennek a Földnek minden gyötrelmét, szenvedését, az igazságért, azért az igazságért, amelyet Ő adott a világnak, amely kezdettől

fogva meg lett ígérve, hogy eljön a Megváltó. Mindezek megtörténnek. De mivel az ellentét ereje és hatalma nagy, és az ember lelke annyira gyenge, hogy nem képes ellenállni egyedül, minden segítség, támogatás nélkül, azért az Isten szeretete elküldötte az Ő egyszülött fiát. Hogy ebben a sötét világban, ahol az ellentét annyira erős és a szellemek felfogása annyira sötét, homályos, és ahol el van tompulva az emberi lélek mindenféle megérző szerve, - mivelhogy hallván hallanak és nem értenek; és nézván nézve mégsem látnak -, mivel a ragyogó világosság az embereknek láthatatlan, a mennyei hang, a süketeknek hallhatatlan, tehát nem tudnak megépülni, nem tudnak megváltozni, nem tudnak átalakulni, mert nem értik a hangot, mert az ő értelmük ködös és sötét, nem tudja bevilágítani a bűnök éjszakáját az isteni szeretet, az Isten igazságának fénye. A szíveket nem tudja megfűteni az isteni áldozat nagysága, hanem élük tovább az ő megkeményedett, bűnnel teljes életüket, és a halál újra és újra learatja őket, sokszor földi életük virágában.

Hiszen tömegesen kaszálja le őket a halál törvénye egy-egy nagy háború alkalmával. Tömegesen hullanak, elvéreznek, fiatal életek törnek le, mint a bimbózó virágok, még ki sem nyitnak, ki sem fejlődhetnek és ki sem fejezhetik a célt, a gondolatot, amelyért a Földön testet öltöttek. Mert az ellentét világa, az ellentét akarata, az ellentét szándéka terve rabságba hajtja a csoportokat, népeket, nemzeteket, a gőg, az uralkodás rabigájába, és ezek nem képesek megérteni egymást, nem képesek közös nevezőre jutni, mert a lelkükből hiányzik az az isteni kegyelem, amely kiegyenlítené, és kiegészítené azokat a különbözőségeket, amely ember és ember között, nemzet és nemzet között van és válaszfalat emel a fajok között, eltávolítva őket egymástól. A bűnök és tévedések, amelyeket nem ismer fel az emberiség önmagában, örök válaszfalat emelnek azok közé az embercsoportok és nemzetek közé, akiket az isteni kegyelem egyidőben, egy korszakban egymás mellé állított, hogy egymás fejlődését elősegítsék, egymás lelkiességét a kibontakozáshoz előkészítsék a tudomány, a hit által, azok által a cselekedetek által, amelyek megbékéltetik az embert az ő emberi sorsával, és elviselhetővé teszik a részére a földi élet kény-

szerűségét, fájdalmát, terhét és szenvedését. Ezért vannak a különböző vallások vezetői a Földre küldve, hogy az Isten akaratát beszéljék és világítsák meg a sötétségben és tévelygésben elfáradt emberlelkeknek, hogy azok megértsék, hogy tulajdonképpen mi az élet célja. Miért kell a Földön testet öltetni és miért vannak a földi életnek olyan keserűségei, amelyeket nem tud enyhíteni a földi élet öröme, sem a kielégített bosszú, sem a dicsőség, sem azok a földi ragyogások, gazdagságok, elért eredmények, amelyekért mindazok vágyódva nyújtják ki kezüket, akiknek nincsen benne részük.

És mégis, amikor netán elérték olyan semmivé válik, olyan porrá, olyan hamuvá lesz a szemük előtt, hogy érzik, mindezt nem tarthatják meg, mindez csak időleges, rövid életű. Hogyha az neki a legnagyobb érték volna is, és a legnagyobbat érte is el a Földön az ember, mindez semmit sem jelent a számára. Mert a lélek érzi, hogy más az, ami ezt az űrt, ezt a hiányt - ami a lelkükben megfogalmazódik, amit a lelkükben éreznek – betöltheti, amiért sokszor az életüket áldozzák. Ez az amit nem tud megrögzíteni, amit nem tud elérni semmivel sem a maga részére a földi ember, mert mindent kívül keres, mindent a környezetében akar megtalálni. Azt hiszi ugyanis hogy, ha minden előnyöket elérhetett, hogy ha mindent a maga részére összehordott, akkor elérte célját. És a cél mindig távolodik tőle, minél többet ért el a Földön az elérhetőből. A valódi céltól annál messzebb esett. Ez a messzeség, ez a hiába való fáradozás az, ami felébreszti az ember lelkében azt a magasabb rendű vágyat, a lélek vágyát a lelkiek után, a szellemiek után. Ez a vágy hozza össze az embereket, a millió miértekre, amelyekre a földi élet nem tud választ adni, amelyre a megrögzített vallások semmiféle biztos ígéretet nem tudnak nyújtani, hanem mind csak egy-egy útmutatást: erre, erre az útra térjétek, ezen haladjatok, és csak akkor, csak ott, a cél felé való közeledésben, ismeritek majd fel a tulajdonképpeni okot, ami a miértekre válaszol. Majd amikor ezt felismertétek, akkor bölcsék lesztek, mert a lelketek minden hibás részecskéje meggyógyul, kitisztul, és akkor a ti tisztább szellemi látásotokkal és érzékenyebb szellemi hallásotokkal meghalljátok azokat a csendben elmondott

szellemi szavakat, amelyeknek betűit csak most kezditek megismerni és megtanulni, és majd akkor felel tinektek az isteni szó.

Amikor mindezt elértétek, ezt a feleletet megkaptátok, ha akkor visszapillantotok a földi életre, látni fogjátok az Isten nagy kegyelmét, beláthatatlan gondosságát, hogy lelketek minden kicsiny részecskéjét, hogyan, mivel gyógyítja, mivel egészíti ki azokat a hiányokat, aminek betöltésére tinektek szükségetek van. Hogyan tépte ki lelketekből egy-egy szenvedés, megpróbáltatás, a gaznak azt a gyökerét, amelynek látható részeit ugyan kigyomláltátok, elszaggattátok, de a gyökereket nem tudtátok megsemmisíteni. Csakis az Istennek oldó kegyelme az, amely azokkal az apróbb-nagyobb megpróbáltatásokkal és ráeszméltetésekkel megtisztította azokat a sebeket a lelketekben, amelyek még ott voltak, és ellene álltak az Isten kegyelmének. Így nem tudott az isteni kegyelem a lelketek mélységébe teljesen behatolni, mert visszatartotta, bezárta ezeket a részecskéket a bűn, a tévedésre való hajlam. Tehát meg sem hallhattátok, meg sem láthattátok azokat az okokat, amelyek kihívták maguk ellen azokat az eljárásokat, amelyekre a léleknek úgyszólván szüksége volt, amelyekre rászolgált, de még tudomással nem bírt ezeknek létezéséről. A külső világ emberei külső formában akarják megtalálni boldogtalanságuknak és szenvedésüknek okát. Próbálkoznak jobbra-balra, így-úgy az igazságot megvalósítani, de mivel a lélekből hiányzik az igazság megismerése, az ő lelkük is telítve van a bűnnel és a bűnre való hajlandósággal, így mindegy akár jobbról, akár balról, akár fentről, vagy lentől közelednek, úgy vannak vele, mint a hajó, amelynél sokfelé támad lék, és ha egyiket betömik is, a víz a másikon csak befolyik és a hajó mégis elsüllyed, mert a víz növekszik benne.

Így az ember életében a szenvedések, csalódások megpróbáltatások, a bosszú és minden keserűség csak növekszik, és elmerül minden eszme, minden elgondolás azokban a következményekben, azokban a lehetetlen és életképtelen igazságokban, amelyeket a tudatlan és felkészületlen emberszemlék akarnak a világosságnak átadni, amellyel a világosságot akarják az ő tökéletlenségükre formálni. Ez a külső világ az ő szenvedéseivel, megpró-

bálatásaival. Az emberi lélek keresi azokat a lehetőségeket, hogyan, merre lehet kijutni ezekből a folyton tartó, nehéz életkövetkezményekből, hiszen akármerre tekint, mindenhol csak újabb terhek, újabb megpróbáltatások nyomulnak az előtérbe, hogy ráarakódjanak, hogy elmerítsék és lehetetlenné tegyék az életét. **Egyedül csak egy lehetőség van ebben az árban, csak egy segítség van: megragadni az istenhitet, megragadni az Isten igazságát, és el nem eresztetni sem az életben, sem a halálban, hanem hozzá idomulni, mindig szorosabban-szorosabban átfogni egészen addig, ameddig az Isten igazsága húsoddá, véreddé nem válik, hogy ez téged felülemeljen az élet nehéz és kínos folyóján, hogy téged fel tudjon emelni abból a nehéz életből abba a tisztább, magasabb légkörbe, ahol a te lelked megerősödhetik, megvilágosodhatik, megtisztulhat, megjavulhat, hogy arra a másik életre, arra a tisztább életre, amelyet az Isten neked adni akar, képessé lehessél.** Mert ezért adta Isten az Ő igazságát, ezért jött a Megváltó, ezért vette fel a nehéz keresztet, ezért, hogy az ember lássa azt, hogy ameddig test, és testiesen gondolkodik, ameddig fogalmai nem tudnak a magasabb igazságok megvilágítása által megtisztulni, addig nem képes sem a külső világban, sem a belső világban egy jobb, egy elviselhetőbb életet önmagának berendezni.

De ha a te belső világodat megvilágosítod az Isten lelkétől, hogyha az Isten lelke ki tudott terjeszkedni a te értelmi és érzelmi világodba, és te azt elfogadod a saját vezetődül, és átadod szívedet-lelkedet ennek az isteni behatásnak, akkor nem állasz oda és nem kérdezel ezer miérttel, hanem azt mondd: **Uram, legyen meg a Te akaratod és amit Te cselekszel az minden jól van és helyesen van, bár az én értelmemmel felfogni nem tudom. Nem tudom, hogy mi miért van, bár az én érzelmeim tiltakoznak sokszor azok ellen a hatások ellen, amelyeket végig kell szenvednem, de Uram, Te tudod, hogy miért van ez, Te ismered az én lelkemet, Te ismered az egész világnak vérző szívét, Te tudod azt miféle tévedések azok, amelyek a mi lelkünket szétszaggatják. Légy tehát segítségükre minekünk bűnös embereknek, és vedd ki azokat a töviseket, a mi szívünkéből, lelkünkéből. Szabadíts meg bennünket a mi bűneinktől, mert**

azok a tövisek bennünket halálra sebeznek, amelyek Tőled távolítanak el, amelyek bennünket egyiket a másikának idegenné tesznek, amelyek ezt a világot részünkre lehetetlenné és elviselhetetlenné teszik, és amelyek újra és újra eltávolítanak bennünket attól a világtól, amelyet Te alkottál, amelyet Te teremtetél a mi részünkre, hogy bennünket boldoggá tegyél, hogy mi bennünk és mi körülöttünk mindent kiegyenlítsél.

Amikor az emberi lélek ilyen megadással, ilyen magát átadásal imádkozik, körülötte megcsitul minden. Az ellentét szövedéke széjjelbontakozik, a lelkében lévő háborúságok megcsendesednek, és megjelenik előtte az élet sötét vizén a Megváltó alakja. Aki végig járta a szenvedések emez iskoláját, aki végigküzdötte a bűnnel való harcot, a bűnök ugyan megmaradtak a külső világban, mert hiszen a bűnös hajlamok csak tovább erősödtek, de a szenvedő, a fáradt emberi lélek a csodához, az emberfelettihez, a világ felettihez odasereglett, megkérdezni, meglátni honnan volt az az erő annak a Krisztusnak, hogy mindezeket végig bírta cselekedni, mindezeket végig tudta szenvedni anélkül, hogy hatalmával visszaütött volna. Visszaütött volna természetfeletti erejével és visszaadott volna valamit abból, amit Ővele cselekedtek. **Igen. Ő nagyot cselekedett, mert amit Ővele cselekedtek, azt Ő zokszó nélkül kiállotta. Az Ő tulajdon lényében feldolgozta és szeretetté változtatta. Megállt tehát a bűnnek villanyos árama, elvesztette hatását és hatalmát. És tebenned is elveszti hatását és hatalmát a bűn, amelyet ellened elkövetnek, hogy ha te megállítod, nem cselekszel a gonoszra gonoszul, nem ütsz vissza hasonlóképpen, hanem a gonosz helyett jót adsz, és a gonosz elfogy, megretten, mert a gonosz érzi azt a hatalmat, hogy ebben a mérkőzésben ő az erejét elveszti, és neki le kell mondania a vágyairól, terveiről, amelyet magában elgondolt, amelyet magában kitervelt, hogy újabb és újabb szenvedéseket hozzon a világra.**

A CÉLJAVESZTETT EMBERLELKEK ÉS AZ ÚJ VILÁG(*)

Már várlak gyermekem az Úr Jézus nevében, mert már régen figyelem a te nagy vergődésedet, önmagadban és önmagaddal, mert a hited gyenge, és bizonytalanságban vész el az a bizonyosság, amit nehéz vergődéseidben magadban, mint csalhatatlan valóságot, megrögzítettél és erősségnek éreztél. Az, amit a lelked érez, az bizonyosságokat és csalhatatlan megérzéseket tár a vergődő lélek elé, mert megtalálta azt, ami ugyan a földi tudatban még nincs megrögzítve, mert hiszen a földi tudat csak a földi és anyagi formában rögzíthető valóságokat tudja magában átdolgozni, és ezekre csak akkor tud támaszkodni, amikor ezek mint leszögezett bizonyosságok állnak előtte. Azért vannak olyan bizonyosságok megengedve a spiritizmusban, amelyeknek nem az a célja, hogy egy-egy embercsoportnak szórakozást nyújtson, vagy éppen kiváltságosokat emelje ki a nagy átlagból, hanem azért, hogy ezeken a lehetőségeken elgondolkodva kialakuljon egy új világ lehetőségének gondolata a lélekben. Erre, az új világnak a bizonyosságára nagyon nagy szüksége van az egész Földön élő emberiségnek, mert az Istent nem tudja felfogni sem érzéseiben, sem gondolataiban annyira messze esett ezektől, hogy ezek az igazságok csak a természet megnyilatkozásaiban tudnak valósággá lenni előtte. Azonban mit használ az, amikor már nincs erre sem idő, sem lehetőség, hogy a megkezdett útról visszafordulhasson?! Vagyis hiába akar megtérni bűneiből és tévelygéseiből akkor, amikor már a vihar lerontotta az utat és a hidakat is megsemmisítette, amelyen át meg lehetne menekülni a végpusztulásból. Hiszen látjátok a következmények előjátékát! Emberré lett szellemkorcsok emelkednek a pocsolyából, és rendelkeznek, hatalmaskodnak az igazakon, mert azok, akik az Úr igazsága szerint élnek, nem törtetnek a hatalom után, nem veszik el a másét, és nem erőszakoskodnak olyan dolgokért, amihez semmi közük sincsen. Amazok meggátolják az igazságra törekvő lelkek érvényesülését, mert ezeket ellenségnek tekintik.

Az Isten létezését tagadják, mert akik hisznek, azok nem akarnak hatalmaskodni, mert érzik azt, hogy a földi élet elmúlik, sőt

sokszor még az elmulás előtt fordul a sors kereke, és akik felküzdötték magukat, azok leeshetnek, és nagyon messze juthatnak attól a jónak hitt „szerencsés” lehetőségtől, amiért küzdöttek. Az olyan, aki azért az „igazságért” - amit a világ annak hisz - törtet, feláldozza a lelki békességét, és az igazságtalanság szolgálatát vállalja, az céljavesztett emberi lélek. Mert mind a földi békességet, mind a jövő nagy ígérését teszi kockára. **A hit a jóban és igazban - ha tettekké válik – annyit jelent, hogy Isten kezébe teszi le sorsát, és csak az isteni igazságokat igyekszik valósággá tenni az életében, beszédjében, cselekedeteiben, és az Istentől várja sorsának jobbulását. Nem törtet, nem hazudik, nem él vissza azokkal a lehetőségekkel, amiket sorsa feléje nyújt csábító ígéretekkel, amit könnyen elérhet, csak egy kis hamisság kell hozzá. Ezek azok a kísértések, amelyektől jobban kell félni az Isten útján haladó embernek, mint a nyílt ellenségtől. Az ismeret kötelez!** Ha valaki nem tudja azt, hogy az ő elgondolásaival, cselekedeteivel a rosszat szolgálja, és megcselekszi a rosszat, az Isten törvénye ellen vétkezett, azt fel kell világosítani helytelen cselekedeteiről és annak következményeiről. Ha elfogadja és megtér, akkor minden következmény amit elszenvedett tőle, az javára válik, és az ítélettől is megszabadul, főképpen ha megbánja és erős akarattal ellenáll a kísértésnek. **De ha védi tévedését, hazugsággal védekezik, akkor az ilyen lélek éretlen a megtérésre és az igazi jó elfogadására.** Akkor sorsára kell bízni. De a rossz tovább folytatásának lehetőségeit meg kell gátolni, amennyire lehetséges, mert a rossz ragadós a hasonló lelkületű emberek és gyermekek előtt. A megbocsátás kérdése is hasonló igazságnak az útján halad.

Hányszor lehet és hányszor kell megbocsátani az embernek az ellene vétkező felebarátjának? Az Írásokra hivatkozva - nem hétszer, hanem hetvenhétszer is - meg kell bocsátania a vétkező megbántónak. Az igaz, hogy a megbocsátás fogalmát nem szabad és nem lehet sem időhöz kötni, sem a bűnök több, vagy kevesebb számától függővé tenni, mert amíg a Földön él ugyanabban a testben, ugyanazokban a lehetőségekben, addig nehéz a rosszban meggyökeresedett vágyakban, szokásokban határt szabni a cselekedeteknek. Így az embernek szabad akaratától függ az, hogy

megszokott bűneitől vagy káros szenvedélyeitől megszabaduljon. Ha vétkezett, szabad elhatározásából cselekedett. Tehát azt a saját javára nézve helyesnek ítélte, habár a legtöbb esetben tudta és érezte, hogy nem jót és nem helyesen cselekszik, bár tudta azt is, hogy ha vele cselekednék azt a rosszat, akkor védekezne és a rosszat rosszal viszonzná, vagy ha módjában van védekezésében áthárítani a bűnt, másra hárítaná. A bűn a rossznak kiteljesedése, valósággá teremtése a lélekben. Amíg a bűnre csábíthatja a lehetőség az embert, addig az a lélek nem tiszta a gonosztól, tehát bűnös. Amíg a bűn kívánatos a lélek előtt, addig küzdenie kell ellene, addig nem szükséges, hogy az ember feltétlen megbízzon felebarátjában, amíg meg nem győződött teljesen annak legbensőbb lelkiségének jóban és igazban való előrehaladottságáról. **A cselekedetek bizonyítják be a valóságot, a megbízhatóságot. A bizalom nagy érték, mindennél nagyobb, mert élet, halál, üdvösség, vagy kárhozat az eredmény.** A bűnös védekezik, mert tudja, hogy az emberek megbecsüléséből van a bizalom, tehát ha vétkezett is, tagadja azért, hogy azt a büntetést ne kelljen elszenvednie, mert az emberek bizalma érték.

De mennyivel nagyobb érték a láthatatlan világban lévő lelkek bizalma, mert azok látják és tudják egymás érzés- és gondolatvilágát, és csak azok vonzódnak egymáshoz, akik hasonló érzésvilágban élnek. Azok is le-lehajolnak, hogy vergődő, bűnös szeretteiket kiemeljék a rájuk szakadt bajokból, noha nem azonosítják magukat azokkal a bűnökkel, amelyek miatt amazok szenvednek. Mászt nem tehetnek, mint kéri a Kegyelem Hordozóit, hogy segítsék ki a bűnökből a szenvedő lelkeket. A szeretet áldozatot hoz azokért, akik szenvednek, de meg nem bocsáthatják a bűnt, csak az isteni kegyelem hozhatja közelebb a jó és igaz áldásainak megismeréséhez és megkívánásához. Mert ezek mennyei értékek, gazdagságok. Tehát eltörlődik a bűn, ha az embernek - a bűnt elkövető embernek - igaz bűnbánata, a bűntől való megtisztulási vágya, beismerése, és a bűn megutálása kialakul a lélekben. Ez, az az igazi bűnbánat, amikor a lélek önmaga felismeri és megutálja azokat a gonoszságokat, amelyeket elkövetett, mind az érzéseivel, beszédeivel, mind cselekedeteivel, amelyekkel mások-

nak testi, vagy lelki fájdalmat okozott, és megtört lélekkel bevallja és magára vállalja az ebből létrejött testi és lelki fájdalmakat, károkat és szenvedéseket. Erre, az ilyen mélységes megbánásra és jóvátenni akaró készségre meg lehet bocsátani, ki lehet simítani, de ha a sebesülés helye fáj, az vádol, amíg a kegyelem Istene azt meg nem gyógyította. **Tehát a megbocsátás nem kényszer, nem törvény, hanem beismerés,** megalázkodás szükségeltetik abban a tudatban, hogy aki bűnös, az alázkodjék meg, nemcsak az Isten előtt, hanem az előtt is, aki ellen védett, mert a fájdalom azzal gyógyul, ha a belátás és megalázkodás könnyeit látja a megbántott, mert az a gyógyító balzsam, ami enyhíti az elviselt fájdalmak nyomait. Tehát minden a szeretet. Nem a büntetés fájdalmának könnyei, hanem a mindent gyógyító szeretet, mindenre hajlandó áldozatos lélek, engesztelő szeretete az a hatalom, ami új életformát nyit meg a léleknek. Most mindenkinek áldó Istene legyen veletek. Isten veletek.

ISTEN KÖZELSÉGE FELÉ(*)

A mi Urunk, Jézus Krisztus nevében üdvözöllek titeket, mindnyájatokat, akik egybegyűlve várjátok az én megszólításomat. Isten nevében minden egyes testbe öltözött lelket azzal a szeretettel és azzal a szent vágyakozással üdvözlök, amely szeretet és vágyakozás, minden felfelé tekintő lélek előtt megjelenik abban a vágyban, abban a szeretetben, amellyel keresi Isten közelségét. Ezt a közelséget ti magatokban kell, hogy kidolgozzátok, az utat a magatok részére megmunkáljátok, hogy mind közelebb juthassatok az örökkévaló Istenhez, aki minden egyes alkalommal, amikor a lelketeket megtelíti az Ő szent reátok tekintésével, tinektek odaajándékozott szavaival, titeket mindig közelebb és közelebb húz önmagához, hogy megtisztuljatok, megigazuljatok, és megszentelésben részesülhettek. Ezzel a köszöntéssel köszöntelek titeket is testvéreim, hogy a lelketekben ti magatok is ezt az utat dolgozzátok ki, nehogy mindig a nehéz akadályokkal és a felületesen kigondolt és áttekintett megmozdulásokkal véletlenül ferde utakon indulhassatok el a ti elméleti elgondolásaitokban. Mert az embernek ki kell emelkednie az anyag nyújtotta örömeiből és

azokból a megrögzített szokásokból, amelyeket sokan úgy szeretnek formába öltöztetni, hogy nem lehet másképpen, mert a világ ilyen, és a világhoz alkalmazkodnia kell az embernek. Ez igaz ugyan, de a lélek mégis minden lépcsőfokkal jobban eltávolodik a világtól, mert elfárad, elerőtlenedik ahhoz, hogy egyensúlyban tarthassa magát azokkal a megismert elméletekkel szemben, amelyeket mindenki a tulajdon fokozata szerint dolgoz fel önmagában. Ezek a fokozatok mindig nehezebb és nehezebb formát öltenek, amelybe a lélek mindig nehezebben éli bele magát, és rögzíti meg lelkeségét azokkal az erőkkel, jóllehet már az ismeret nélküli való elképzeléseiben is valahogyan úgy gondolja: meg van az alapozva az ő részére.

Erről az elgondolt megalapozási formáról akarok most számotokra néhány gondolatot megvilágítani. Mert az ember mindig ezekkel a gondolatokkal és érzésekkel eltelve indul meg, ha bárhová akar eljutni, ezeket ugyanis nem tudja olyan könnyen levetni magáról. A gondolatvilágában nem tud másmilyen erőket magából kidolgozni, mivel azok az erők őt a Földhöz és földi igazsághoz kötözték. Így egyik naptól a másikba, egyik fáradtságból a másikba, egyik hiábavaló vágyakozásból a másikba lépett át és nem találta meg azokat, amiket keresett: lelkének megnyugvását, és így nem tud otthont találni a lelke. Nem tudja megtalálni azt a gondolatot a lelke, ahol valójában megerősödhetne, megvilágosodhatna és olyan erőre tudna szert tenni, amely erő őt felemeli még akkor is, amikor a legnagyobb súly kötöződik testi valójához. Ez a súly húzza - húzza az anyagi világ vonzóerejével ahhoz a ponthoz, amely a lelkét leköti. Tapasztalhatjátok, hogy vannak olyan - azt mondjátok kísértések - mikor szeretné a testi életet is, meg a lelkit is élni, amikor már azt megismerte és látja, mennyire fontos az és mennyire felemelő, mennyire kiemeli az anyag-világ nehéz és erős létezéséből. Hiszen az anyag világa a testen keresztül, óriási - mint egy viharszerű - hatást gyakorol az emberre. S hogy ezen a nagy erőn valamennyire mégis úrrá tudjon lenni, azért szükséges az embernek, hogy ennek az alantasabb világnak a vonzó erejét amennyire csak lehetséges, félretegyétek a ti lelkeitekben, amikor a magasabb világ világosságát, igazságát boldo-

gító eredményeit keresitek a ti vágyó lelketekkel. Így felemelkedve ezekbe a magasabb rendű világokba képesek legyetek elég erővel azokban a világo sságokban már most elhelyezkedni, az igazságokat elhelyezni, hogy az ott meg is maradjon és támpontot nyújts on lelketeknek még akkor is, amikor nagy erős viharok dúlnak benne.

Azok titeket megpróbálnak, hogy mi módon tudtok megállni azokban a lelki viharokban, amikor az idő és az alkalom elkövetkezik, amelyen tinektek meg kell állni a helyeteket, hogy valami képp le ne sodorjon az a képzel t hatalom, amit az emberi lélek a földi világban elképzel: hogy nem lehet másképpen cselekednie, mert a világhoz alkalmazkodnia kell. Ugyanis **más az emberi lélek és más az ember**. A húsból való ember, aki a Földön kisebb, vagy nagyobb formátumú munkáját elvégezte, vagy el akarta végezni, és abból úgyszólván alig talált valamit, amit értékelni tudna és az ő tulajdon vágyainak megvalósításához tudna felhasználni. Ez csupán egy helyzetkép a lélek világáról, és ezekről akarlak titeket mindig felvilágosítani, hogy tudniillik amennyire csak az ő lehetőségei megengedik, sokoldalúlag kell az emberi léleknek a maga életformáját megalkotnia. Nem a külső formában, nem az elképzelt vágyak és törekvések elérésében és megvalósításában, hanem belül, a saját lelkében, amelyet ő magában hordoz már az indulása előtt, tehát még mielőtt a földi élet nagy feladatát magára vállalta. Szükséges tehát a léleknek, hogy higgyen, bizzon az isteni kegyelemben, amely őt céljainak elértjéhez vezet. De amikor az ember húsos testben jelenik meg, akkor már elfelejti ezeket az érzéseket, gondolatokat. Csak egy ismeretlen, alig felfelé tekintő gondolat és érzés az, aki keres valamit. És nem találja meg azért, mert a lelkének a másik részét, amely még kicsiszolásra, megvilágosításra vár, vagyis amely nagy és szent elhatározásokra képesítené őt - a gyermeki formában - még alig-alig tudja érvényre juttatni, vagyis nem tud felébredni ezekre az érzésekre, gondolatokra, hogy azokat valósággá tehesse.

Amikorra már valósággá tehetné, akkorra már kialakult és megformálódott az ő földi élete, amelyen elindulva mintegy új úton keresi meg azokat a lehetőségeket, amelyeket lelkében hor-

doz. Azokat, amelyeket földi életében, majd hogyan tudja és hogyan fogja megvalósítani úgy, hogy eredményeket is elérhessen: és ezek pedig mind olyanok, amiket mint feladatokat állított maga elé. Akkor látja csak mennyit kell harcolnia és mennyit kell lelkéből áldozatul hoznia, mennyi mindenről kell lemondania az embernek azért, hogy lelkivilágát kielégíthesse. Azért szükséges, hogy a földi ember keresse az Isten igazságát, és aszerint éljen, cselekedjék, hogy betöltse azt a hivatást, amire el van készítve az ő élete. Ha betöltötte, akkor nagy boldogság, nagy megelégedés várja őt a lelki világban. És mindazokat, amikről azt hitte, hogy elvesztette, azok mind ott vannak előtte, megsokasodva. Minden ragyogva, tisztán, ott áll előtte, és ezeket az értékeket ő ismét értékesíti és abban a módban, formában, amelyben ő győzött, ugyanazt a formát felhasználja és más emberek lelkének tesz szívességet azokkal, hogy azok is el ne essenek és azok is előre juthassanak a haladás útján. Ez a földi élet. Azt hiszem, megértitek azokat a lelki kötelezettségeket és megismeréseket, amelyek így vannak, és amelyek nyomában úgy jönnek az eredmények, amint azt elmondtam tinektek. **Az emberek sokaságában - akik a Földön megjelennek - nagyon kevés az, aki lelkében mintegy belevési, megformálja, hogy így kell neki cselekednie, és akik meg is cselekszik, maguk elé véve, amit Isten akarata szerint cselekedniük kell.**

Az ilyenek nagyon boldog szellemi életre ébrednek fel, anynyira, hogy nemcsak ők maguk végezték el munkájukat, hanem másoknak is segítenek, a megtisztulás, a megigazulás útján, és kisebb nagyobb munkákat bíznak rájuk a szellemi világ munkásai. Akár újabb testöltésben a gyermeket kell nekik felnevelni, akár az emberek valamiféle munkája felett kell uralkodniuk, hogy az jó és igaz legyen - magasabb rendű értelmiségre tesznek szert így - mélyebb gondolatok, nagyobb és szentebb elgondolások és cselekvések bíztatnak rájuk. Akik azután megharcolják a maguk megpróbáltatásait, de Isten akaratával magasabb rendű célba érnek, elannyira, hogy nem válik szükségessé a Földön való különböző megpróbáltatások átélése, hanem magasabb célokért lelkesedő emberek lesznek, vagy magasabb rendű lelkü-

letű szellemek, akiknek nem szükséges, hogy a Földön a legalacsonyabb rendű és legmélyebben esett emberlelkekkel harcoljanak, akkor ilyenek munkát vállalnak a szellemi világban, és ott a jóra, igazra, Istenhez való hozzákapcsolódásra tudják majd azokat az emberlelkeket sorakoztatni, akiknek még sok elvégezni valójuk van. Mindenesetre ezeknek már megvilágosodott a lelke. S ezzel a világossággal úgy végzik el az ő munkájukat, ahogyan azt az isteni igazság előírja, vagyis tudomására adja az embernek. Ezek előbbre jutnak, magasabbra emelkednek, és ezzel a magas-sággal együtt a boldogságot is elnyerik, amennyiben értelmük és érzéseik szerint meg tudják állni helyüket, hogy nem tesznek kárt sem másban, sem önmagukban, sem pedig a törvényben.

Ez már nagyfokú előrehaladása az léleknek, ha ilyen nagyobb értékű munkát bíznak rájuk az isteni Igazság Hordozói. Testvéreim! Én mindezeket megmondottam nektek, és nagyon őszintén és szeretettel bízom rátok a legnagyobbat és a legbiztosabbat, hogy ti azt sem elfelejteni, sem azzal visszaélni nem fogtok, sem pedig valami értéktelen eszmefuttatásnak nem gondoljátok, amit meghallgattok és mégis mentek a magatok útján előre. Ezeket, amiket mondottam nem az isteni nagy és szent törvények megmutatásával, hanem a földi, emberi életnek a formájával gondoltam nektek megmondani, mert ti még a Földön vagytok. Bár testileg, a Földön vagytok ugyan, de ha az isteni Igazság útmutatása szerint jártok el, akkor sokkal magasabb régiókba jut el a lelketek, ahol még nagyobb igazságokban, tisztább élet vár reátok, semmint hogy ti azt el tudnátok képzelni. Ne felejtsetek ezt el, bármi legyen is! Hiszen megpróbáltatások előtt álltok mindannyian, de bármi legyen, ne térjete el az Isten akaratótól. **Mindenben az Ő ereje és világossága szerint járjatok el, ahogy Isten reátok bírta, hogy azt az Ő akarata szerint tegyétek valósággá életekben, beszédeitekben, cselekedeteitekben.** Mert ha ezt nem tudjátok, vagy nem akarjátok, vagy kevés értékűnek - túlságosan egyszerűnek - gondoljátok azt, amiket most mondtam, akkor nagyon megcsalódtok. Nem másban, hanem önmagatokban, mert még az is elvétetik, amivel bírni vélték, amikor azt hiszitek, mindezeket tudjátok, mindezekben felülemelkedhettek.

Ha cselekedeteitekben és érzéseitekben nem követtétek azokat, akkor ti magatok is eljuttok oda, mint az a másik, aki még nem tud arról, amiről én beszéltem nektek. S akkor azoknak a munkájába kerülnétek, azoknak állapotába, mint akik nem tudják, hogy mit bízott rájuk az Úr, és úgy végezték az ő dolgukat. Az Isten reátok azt bízta, hogy igyekezzetek beváltani ne csak szóval, hanem tettekkel is mindazt, ahogyan az isteni igazság diktálja lelketeknek, hogy mit hogyan, miképpen kell cselekedni, hogy az isteni törvényt betöltse. Mert most, látjátok, halljátok, előttetek áll a forma, előttetek van minden, amivel rendelkeztek ezt meg lehet valósítani, tehát valósággá lehet tenni, a magatok részére teremteni tudtok vele. Megteremthetitek a magatok boldogságát, mert ami jót az isteni kegyelem az embernek ajándékoz: az szeretetből van. Mert az Isten szereti a világot és szereti mindazokat, akiket megteremtett, és szereti mindazokat még jobban, akik felismélnék és megtérnek az igazság világába, mert az igazság nagy hatalom. **Az Isten elsősorban szeretet, azután igazság, harmadikként pedig tökéletesség.** Az Isten lényege emberi formában így nyilatkozhat meg; emberi szavakban, vagyis olyan formaképzésben, amit ti el tudtok fogadni. Tehát első a szeretet, azután az igazság és a tökéletesség. Az isteni szeretetben megolvad az igazság keménysége és munkát, dolgot ad az elveszetteknek, hogy ismét visszakerülhessenek abba az állapotba, helyzetbe, amelybe a teremtés pillanatában helyezte őket a teremtő Atya.

AZ ISTENBEN VALÓ HIT ALAPVETŐ LÉTSZÜKSÉGLET(*)

Az Úr nevében üdvözlünk mindnyájan titeket, akik egybejöttetek, hogy az Úr nevének dicsőséget adjatok és az Ő igazságairól elmélkedjétek. Mert szükségetek van és lesz, hogy ezek az igazságok tápláljanak benneteket, s hogy ebben a táplálékban megtalálhassátok azt az erőforrást, amit igénybe kell vennetek. Ugyanis az idők közelednek ahhoz, hogy a különböző vélt igazságok és az Isten igazsága mérközzék, hogy az Isten dicsőségével az Isten akaratának megvalósulásával dicsőíttessék az Úr neve az égen és a Földön, mindörökké. Nem szabad és nem szükséges, hogy azokról, amiket ti tudtok és amikről ti beszéltek a világ tudjon.

Mert amit a világ megtud, azért tinektek kell szenvednetek. Ezt azért mondom, ne legyetek felületesekek, se a rossz, se a jó, se a kedvező, se a kedvezőtlen jelenben, amelyen keresztül kell menetek, nem nagyon sokára. Tehát készülni kell lélekben és igazságban. A lélekben való felkészülés annyi, hogy mindazokat, amik szükségesek a hit fenntartásához, megerősítéséhez, mindazokat hagyjátok magatokban felgyűlni, hagyjátok felsokasodni, mert amikor eljönnek az éhség napjai és nem találtok semmit, azokhoz hasonlóképpen járhattok, mint akik nem találnak az ő elhagyott házuk táján semmit, s akkor körülnéznek, s látják, hogy valami kis maradékot mégis ott találnak, ami megehető, s táplálkoznak belőle, azoknak a napoknak ínséges óráiban, amikor a testi gyomor szerint nem is annyira éhesek, ámde a lélek az éhes a bizonyosságokra. A lélek éhes a biztonságra, a megnyugvásra, de legfőképpen a hitnek azokra a bizonyítékaira van szüksége, amelyek olyanok, mint a jól elzárható ajtó és vasráccsal védett ablak, hogy legyen egy helye a léleknek, ahol biztonságban érzi magát. Nem fél, nem retteg, és nem érzi szükségét annak, hogy a saját világából kiemelkedjék, és valahol máshol keressen magának menedéket, mert amennyiben menedéket találna a berácsozott ajtókkal, ablakokkal ellátott helyen, annyiban érezheti azt a biztonságot, hogy ott nem kell félnie, mert az Úr vele van.

Ilyen erős, ilyen hatalmas biztonsági zár az a hit, ami az ember lelkében mintegy megcsalhatatlan és csalatkozhatatlan bizonyossággént él. S az ember lelke megnyugodhat és beburkolózva abba, mindig megtalálja azokat a szükségesekeket, amelyekből erőt méríthet, s lelkének táplálékot talál az ínséges idők idején. Ne értsetek félre. Nem arról akarok beszélni, hogy nem lesz kenyér, és nem lesz ez, vagy az. Hanem a biztonságérzet; az jelenti azt, hogy az ember jól érezze magát, nyugodt lehessen, és ez a biztonságérzet az Istenben való hit és bizalom és mindaz, amit arra építetek fel magatoknak. Ez kell, hogy egy olyan házat, egy olyan várat képezzen, amely bevehetetlen a gonoszok részére. Szükséges, hogy ebben megerősítsétek magatokat, az olyan bizonyos és eljövendő dolgokkal szemben, amelyben minden perc és minden óra mintegy a világ felfordulását ígéri, és a pusztulását mutatja, a

megsemmisülést hirdeti. És az embernek nincsen hol a fejét lehajtani, akkor ha nincs hite, nincs biztonsága, amelybe belefogódzkodhatnék, és amellyel körülvegye magát. Mert szükséges, hogy nemcsak a külső világban, hanem a belső világban is megtalálja azokat a bizonyosságokat, amelyekre építheti az ő további élete jövőjét, mert a halál nem adhat senkinek sem bizonyosságot, mert hisz azt mondják a földi emberek: onnan még nem jött vissza senki, még senki se tudott magáról életjelt adni, aki elköltözött a földi világból. Tehát ami jön az nem bizonyos, mert a fantázia képeiben beszél, és ami az Írásokban van az is mind csupa ígélet, de még nem látta senki ezeknek az ígéreteknek a beigazolódását. De amikor olvastátok azokat a szent feljegyzéseket, amelyek a kezdetről beszélnek, akkor nem arról a kezdetről van ám szó, amiről a tudósok beszélnek, hanem arról, amikor a lélek már eszmélkedni tudott, amikor már gondolkodni tudott, amikor előre nyújtotta ki azokat a lelki tapogató szerveit, hogy meggyőződjék, hogy mi hogyan van.

Hogy mi az, amihez hozzáér és mi az a bizonyosság, amire támaszkodhat. Azért testvéreim, jó, ha az ember idejében gondoskodik a maga táplálékáról s menedékhelyéről, a saját ruházatáról. Egyszerűen gondoskodik mindarról, ami a jövőendő életének szükségletét képezi. Tehát jó az, ha az ember hisz, jó az, ha megtalál egy pontot, amelyen megtámaszkodhat, amibe mintegy befűr egy darabka fát, amihez hozzátámaszkodhat, mert úgy érzi, hogy azt a darab fát megrögzítette, és az bizonyos széláramlatoknak, bizonyos megmozdulásoknak ellene áll, és nem töri össze saját magának testét az ember. Éppen így szükséges, hogy a lelke megmaradjon épen a maga erejével a maga mozdíthatatlanságával, mert akkor nemcsak ő találta meg azt a bizonyosságot, amelyben megtámaszkodhat, de lesznek akik látják, hogy ő biztonságosan áll, tehát mások is belekapaszkodnak, hogy ők is részesülhessenek ebben a biztonságban. Ti is ilyenek lesztek, tinektek is ilyeneknek kell lennetek, hogy ti a magatok idejében biztonságotokkal, másoknak is majd biztonságot tudjatok nyújtani a gyengébbeknek, a hitetleneknek a kétségbe esetteknek, akik majd a maguk erőtlenségének tudatában nem tudják, hogy hová forduljanak, mert hittek ugyan, de nem jól hittek. Bízta, de nem jó helyre

helyezték el a biztonságukat, mert mindaz amiben hittek és bízodtak, lerombolódik, mint amikor valahová az ég villáma beleszap és szétrepeszti azokat az erős falakat, amelyek talán valaha biztonságot nyújtottak a legnagyobb hatalmaknak is. Most pedig ezek a falak íme, leomlanak, noha meg sem tudták közelíteni azt a rosszakarató emberek -, annak idejében.

Most azonban egy hatalmasabb erő szétmorzsolta a falaknak a biztonságát és a bennszorultakét, kik nem odavalók voltak, akik hibásak, akik nem ütötték meg a mértéket, és ezért nem tudtak elhelyezkedni a jobb, az igazabb, a biztonságosabb helyen. Akik tehát a hit és bizonyosság híján vannak, ami erőt ad az emberi léleknek, és ebben az erőben az emberi lélek nem csalatkozik meg. Amikor ti azt mondjátok, hogy hívő ember, az még kétséges, hogy mi az, amiben annak a hite kapaszkodik, mi az az őt körülvevő bástya, amit azt a hitet megóvja és biztonságot nyújt neki, mert azt mondjátok, hogy ez egy jó ember, Mi az a jóság? Talán éppen azt nevezitek jóságnak, amikor elnézi a bűnt, becsukja a szemét, amikor gonosz cselekedetet lát, és örül, tapsol annak, ha valami helytelenség történik? Az embernek meg kell csalódnia ebben a véleményében. **Van egy kifejezés, egy mondat: becsületes ember. Mi a becsületesség?** A becsületesség az egy olyan sokágúra kiterjeszkedő fogalom, ami magába fogad mindent, ami látszat, mindent ami megfelel a külsőnek, de nem bizonyos, hogy megfelel a belsőnek is. Mert a külső körülmények nem jelentenek olyan állapotot, ami tökéletes védelmet tud nyújtani, amelyben biztonságba helyezkedhetik az emberi lélek amikor egy úgynevezett becsületes emberrel találkozik az életben. **Hanem én azt mondom, az igaz ember. S ki az igaz ember? - nem csak az, aki nem hazudik, hanem aki felismerte a jót, az igazat, és ha áldozatokat kell is hoznia neki, akkor is megáll az igazság mellett. Tehát az illet kellene úgy mondani becsületes ember helyett, hogy igaz ember. Mert az igaz ember táplálkozik az Isten igazságából. Az Isten igazsága pedig megáll mindörökké.**

Azt nem teszi tönkre a vihar, azt nem teszi tönkre a gonosz állat, a gonosz ember, mert ha meg kell halni az igazságért, az igazság nem hagyja meghalni. A teste ugyan elpusztulhat, de a

lelkében lévő igazság az tovább vele és benne marad, és mivel ez az Igaz, az Istennek, az isteni Egységnek egy része, tehát az Isten benne és vele van. **Tulajdonképpen az a becsületes ember, aki igaz ember. Aki nem mond mást, mint amit az ő véleményében igaznak hisz, igaznak lát, és előtte ez az igazság.** Az Igazság bebizonyosodik és ez a bebizonyosodás ez az, ami igazság, és ez az igazság mindaddig megáll, ameddig az a magasabb igazság, az isteni Igazság meg nem tágítja azokat a megrepedezett fakérgeket, amely alatt talán menedéket keresnek és találnak a külsőségnek némely kis férgei. Menedéket találnak, de az a fakéreg is lehullik a lélekről, mert le kell hullania, mielőtt még át lesz formálva, mielőtt még az isteni Igazság megtisztítva, megértve bensőjében feldolgozva, megállhatja a helyét a viharban is, mert hisz mi a földi élet? Nem a viharon való keresztülszáguldása a léleknek? - kezdve a gyermekkortól, az ifjúkorig, a meglett érett ember koráig és addig a korig, amikor kezdenek összeomlani az erők és gyengülnek, a fogalmak elkeskenyülnek, mígnem minden elhagyja az embert. De a lélek, a lelki tulajdonságok, a lelki világosság, a lelki életnek a fénye és melegsége az nem hagyja el az embert, mert a hite fenntartja azokat a mennyei ajándékokat, amelyeket az ő földi életében amikor még valaki volt, mint ember, akkor szedett magába, amelyeket önmagában megerősített, és nemcsak beszédben, hanem tettekben is, szolgálta az Isten igazságát. **Isten igazsága pedig annyi, mint megtartani az Isten beszédének minden rendelkezését, minden törvényét.**

Érzéseiben ezeket az érzéseket hagyta élni és nem cserélte ki azokat múlandó örömkért, nem cserélte ki tetszetős külsőségekért. Ez pedig életre hívta benne azokat az értékeket, amelyek abban a korban is és az utána következő korban is ébren tartották, elevenen és frissen megtartották azokat az erőket, amely erők az ember lelkének utolsó percéig egyrészt mintegy korlátot képeznek, másrészt, mint egy hatalmas tölgy, úgy tartották és óvták minden veszedelemtől, ami a léleknek vesztére, s annál fogva a testnek is vesztére válhattak volna. Tehát a gyermekkortól kezdve az ifjúkoron, a férfikoron, és azután pedig a meglett koron át is ugyanazzal az erővel ugyanazzal a hittel, ugyanazzal az

igazságokkal volt a lélek körülvéve, s így ezekben a lélek megerősödve, átformálódva leveti külső burkát, úgy mint amikor a fa leveti külső burkát, lombkoronáját és lehullik róla a külső. Így a lélek is: megmarad benne az az erő, ami fenntartotta ezt a külsőt és tovább él, tovább fokozza az életnek a tetterejét, örömeit és bölcsességeit, boldogsághoz szükséges mindazokat az erőket, amelyeket úgy neveznek, hogy Élet, Örökélet. Az **Örökélet nem egy egyforma, napról-napra való élés, hanem az Örökélet - hogy úgy mondjam – napról-napra való erősödés, napról-napra bölcsességben és igazságban való gyarapodás. Napról-napra erőben, szépségben és gyönyörűségben való átalakulása a léleknek**, és ez a gyönyörűség, ez a boldogság, ami az Istenségből árad, együtt az étellel, az Örökéletben, azokra a teremtetekre, akik ezekben a rövid életekben, amelyeket csak próbául adott az Úr a bukott szellemeknek, hogy levizsgázzanak mindazokból amelyeket önmagukban feltettek. Hogy tudniillik okvetlenül kitartanak a jóban, az igazban, megtartva mindazokat, amelyeket az Istentől való parancsolatokban vettek.

Mert óhajtják, kívánják mindazt a boldogságot, ami ezekkel együtt jár, amit az Isten adott az embernek, azaz azoknak a szellemeknek, akik vétkeztek ugyan, de Isten megszáván őket szenvedéseikben, ígéretet adott, hogy nem hagyja őket örökké a bűnnek nyomorúságában. Ugyanis minden, amit az ember elrontott az Istentől kapott igazban, mindaz úgy jelenik meg, mint egy seb, mint egy elcsúnyulás, mint egy elformátlanodás a földi testen is, és ugyanígy látszik meg a gondolkodásban a természetes magaviseletében annak, aki elhagyja az isteni bölcsességet, ami a teremtett léleknek mintegy boldogító és meg nem szűnő nagy és hatalmas jutalma. Úgy, ahogyan az ember a táplálékot magához veszi napról-napra, így szükséges az az emberi léleknek, hogy magához vegye az ő hitével az isteni békét, amit ingyen ajándékol adott Isten azoknak, akik hisznek és bíznak Őbenne. Akik tehát nem önmagukban bíznak, akik nem ők maguk akarnak teremteni, vagy valamit előhozni, hanem csak az Isten akaratával, az Istenben bízva, Tőle várva azokat az áldásokat, amelyekkel az élő embereket és a testüktől már megszabadult emberlelkeket várja, hogy felöltöztesse azokba a bölcsességekbe, amely bölcsességek

naggyá, széppé, erőssé, hatalmassá és főképpen: boldoggá teszik őket. Mert Isten gazdag. Az Ő gazdagságának nincsen vége: mérhetetlen. Hisz Ő adhat, mert nincs határa az Ő bölcsességének, az Ő messzeható erejének, tehát Ő gazdagon elárasztja boldogító ajándékaival a teremtett mindenséget. Elárasztja, és ezek a boldogságok, ezek az örömök végtelenek. Végtelenek, mert hisz nem a múltandóban vannak, hanem minden ami van, minden ami lesz, az minden egy olyan Van-ból származik, amit nem lehet felfogni az emberi léleknek, hiába mondaná el a legnagyobb bölcsességű angyal is, az ember azt nem bírná felfogni, mert hisz nincsen hozzá olyan képessége, amiben az elférhessen.

Nincsenek színek, nincsenek illatok, amelyeket érzékelhetne, mert nincsen hozzá a léleknek semmiféle eszköze, amivel azt felfoghatná. Miért nincs? Azért, mert azt ők eldorbézolták, azt ők maguktól ellökték, bemocskolták, bepszikították a bűnnel, az Isten iránt való engedetlenséggel. És ha valaki eldobja ezeket magától, akkor már nem lehet olyan könnyen az ő akaratával ezeket megszereznie. **Újra vissza kell térnie az alázatossághoz.** Meg kell térnie az önmaga megalázásához, és el kell tűrnie azt, hogy a bűneikkel maguk építette akadályok azok, amelyek nem engedik, hogy hozzá közelítsen azokhoz a boldogító örömökhöz, amelyek az Isten ajándékai. És így nagyon soktól elesett az emberi lélek attól, amit óhajt, amire vágyik, ami hiányzik. Az emberi lélek csak akkor tudja meg ezt, amikor kívánná, de nem tud hozzájutni, mert az az ő részére megsemmisül, mivel az ő érzékelő szervei eltompultak, és nem képesek azoknak a hatásait felfogni. Ezért kell az embernek szenvednie a Földön, ezért kell apró kicsiny dolgokért is óriási nagyokat megalázkodnia, nagyokat szenvednie, mert amikor az isteni Kegyelem felkínálja azokat az embernek, akkor az ember az ő saját maga eszelős okoskodásával úgyszólván lekicsinyli, leértékeli: nem ér semmit. - Majd ő! ő jobban tudja, hogy neki mi kell és fogalma sincs arról, hogy mi felett rendelkezik, és mi az ami hiányzik. Mert hisz sok dolog megmarad az embernek az emlékezetében, és vágyak alakjában megmegkíséri a múlt a vágyain keresztül. De ő ezt nem érti, azt mondja: álmodtam... és nincs tovább. Ez nem igaz. Az az igaz, amit én tudok! Az a boldogító, amit én magamnak létrehoztam,

amit én eszeltem ki, amit én megértek, amit én cselekedtem az az érték.

És ameddig az ember így gondolkodik, így érez addig nem az távolodik el tőle, amire vágyik, hanem ő távolodik el azoktól az isteni ajándékoktól, amelyeket az isteni kegyelem felkínál életről-életre az emberi léleknek, hogy térjete meg és keressétek Isten országát és minden megadatik nektek! Az ember ezeket nem akarja, mert az ember akar hatalmas lenni. Az ember akar szembenézni minden hatalommal, minden hatalmat ő gyűrjön le, és minden hatalom fölé ő helyezkedhessen el, mert a lecsúszott a lebukott isteni szikra nem arról az oldalról tekint bele a valóságba, amely oldalról a helyeset, a jót meglátná. Ez nem kell neki, mert ez a gőgjét sérti, kisebbiti, lemondásra kényszeríti, engedelmességre oktatja. Nem! Ezért nem kell, semmi se kell ami az Istentől való, mert ő akar úr lenni. Ő akar mindent tudni, ő akar minden felett rendelkezni, mert ő jobban tudja, hogy tulajdonképpen mi kellene neki. És mi kell? Az elromlott gondolkodás és elromlott érzés, az elromlott vágyak, azok ösztökélik az ember fantáziáját, hogy uralkodhasson. A lebukott isteni szikra az Istent akarja utánozni, az isteni hatalmat akarja gyakorolni, az isteni erővel akar mérközni, mert ő jobban tudja, az a jobb, ahogyan ő akarja. Ő mást akar, nem úgy, ahogyan van, hanem ahogy nincs! Azt majd ő teremti meg, ahogy azt majd ő látja jónak. - Ez az emberiség vétké! S ez a vétek kíséri az embert mindvégig, életeken-életeken - keresztül. Uralkodni! Uralkodni! Senkit önmaga felett elismerni nem akar. Hanem csak hogy ő diktálhasson, parancsolhasson és mindenki csak neki engedelmeskedjék! Mindenkiel szembe száll, aki nem hajt térdet-fejet, aki nem alázza meg magát öelőtte: mert ő alkotni akar!

Testvéreim! Ez az ember vétké. És mi ennek az orvossága? Megalázni magát. Még akkor is, ha nincs igaza annak a másiknak. Ha az igazságtalannak tűnik is az az eljárás, az a felelet, az a visszhang, ami az ő ténykedését követi, még akkor is megalázkodni. Mert ezt az Isten megengedi, hogy ez bekövetkezzék. **Te hát ha az Isten megengedi azt, hogy az ember csak úgy tud megtisztulni és megigazulni, ha az ő saját lelkében lévő gonosz kívánságokkal, gonosz törekvésekkel szemben találja magát,**

akkor is tudjon - ha annak a másíknak nincs is igazá - akkor is tudjon megalázkodni. Akkor se álljon vele szembe, hanem bízza az Úrra az igazságtevést. Mert az Isten megengedi az emberi gyarlóságon keresztül, hogy a gonosz is uralomhoz, hatalomhoz juthasson. Nem azért, hogy az Isten azt akarná, hanem engedi. Engedi, hogy a gonosz is jusson uralomhoz, hatalomhoz és ezáltal az igazságban ingadozó emberi lélek - aki már ismeri is az igazságot - megtapasztalhasssa azt, hogy mennyire nem helyes az, ami az embertől származik, és mennyire helyes az Istennek még az a nem tetsző és az az igazságtalannak tetsző eljárása is, amikor az Isten megengedi, hogy a gonosz uralomhoz juthasson, és ezáltal a saját bőrén érezze meg, hogy mennyire helytelen az. Mert az Isten az igaznak, még a legutolsó percben is megadhatja azokat a múlandó életben való igazságokat is, ha azt jónak látja, és igaznak ítéli azzal a bizonyos emberi lélekkel szemben. De nagyon sokszor megadja az igazságnak a győzelmét akkor, amikor azt szükségesnek ítéli az Úr, hogy bebizonyosodjék, hogy az igazság aratott győzelmet. Mert megengedi az Úr a gonosznak, hogy bizonyos uralkodást elérjen, megengedi, hogy gyötörve legyen az igaz ember is, de nem azért, mintha elhagyta volna az Isten, hanem azért, mert próbára teszi az igaz ember lelkét is, vajon az ő hite elég erős-e ahhoz, hogy kiállja azt a nagyobb próbát?

És ezzel nagy titkos dolgok, nagy történések mennek végbe, amikor ugyanis azon fordult meg azoknak a próbára tett embereknek a sorsa is, és annak a sorsa is, aki próbára tette őket. Minden léleknek és minden állapotban történt dolgoknak meg vannak a maguk magyarázatai. Megvannak a maguk fordulópontjai, amely pontoknál meg kell állni a múlandó ember lelkének. Aki hisz, akinek a hite mély és erős, felfogása világos és tiszta ahhoz, hogy elég alázatosan tekintsen bele az isteni rendelkezésekben és bízik Istenben akkor is, ha emberi szempontból látszatra tán nem is egészen igazságos, azonban az Isten próbára teszi, hogy csakugyan elég erős-e a hite ahhoz, hogy kiállja a próbákat. Mert a próbák mögött, ott ahová az ember be nem tekinthet, ahová be nem léphet - ott dőlnek el a nagy ítéletek, a nagy felmentések és a nagy dicsőségek. Ott, azokban a bizonyos műhelyekben nyílnak ki külön világító pontok, amelyek még nem voltak, amelyeket

még sem ember, sem lélek még nem tapasztalt meg, de az Isten az Ő jóságával, az Ő külön kegyelmével meggyújtja az új világosságokat, amelyek még nem voltak, és az Isten mindazoknak, akik hittel hisznek, ad olyan leckéket, amelyeket ha az megtanul, akkor ő is nagyobb dolgokra lesz alkalmas. Ha pedig ezekben a nagy dolgokban is megállja a helyét, sokkal magasabbra léphet azoknál, akiket nagynak és igaznak hitt és gondolt. Mert az embernek a mérőeszköze még nem annyira megbízható, mint az isteni kegyelem Hordozóié. Sőt, még azoknak a mérőeszközei sem annyira megbízhatók, mint azoké, akik a Kegyelem Hordozóinak is felette vannak.

Ezeknek az Öröknek és Hatalmaknak külön mérőeszközei vannak az egyes emberek és szellemek sorsa intézéséhez. Így az ember nem tudja, hová tartozik, kihez tartozik. Bárhová tartozik, bárhonnán és bármennyit kell az embernek végigtanulnia: egy pozitív dolog van, egy biztos pont van, ami az Isten végtelen jóságát, végtelen erejét és nagy igazságát hordozza magában. És ezek a nagy titkok - ahová mint mondom, még a Kegyelem Hordozói sem léphetnek be, vagy fogalmat nem alkothatnak maguknak ezekről - ezek egyedül az Isten kezében vannak. Egyedül az örökkel való Isten kezében, mert minden teremtett lélek az Istentől való lélek, az Istentől való szellemi szikra, és a legintenzívebb összekapcsolódása minden léleknek az Istennel van. És legyen az a lélek, bár a legutolsó porban fekvő - tán mindenkitől megvetett formában aláesett valaki - annak is az ő lelkében, az ő szellemében az egyéni szikra ott van, amit nem tud senki, ahová senkinek semmi betekintése nincs, egyedül a Teremtőnek. Mert az Isten teremtette az emberi lelkeket, az angyali lelkeket egyformán, és minden léleknek megvan az Istennel való külön kapcsolata. Nem azokon keresztül, akiket nagynak lát, hanem egyenesen a te lelkedben. Igen: a te lelkedben - mindegyik lelkében ott van az a külön kapcsolat az Istennel. Ez utólérhetetlen, megmásíthatatlan és senki ez ellen nem tehet semmit, senki ezt a kapcsolatot meg nem változtathatja, senki ítélet alá nem veheti, egyedül, egyedül az Isten. Mert minden szellem, minden lélek az isteni Énből való egyetlen kis szikra, ami nem hasonlítható össze a másikkal, mert mindegyik egy más gondolatot hordoz magában.

Mert mindegyik egy külön lélek, egy külön valaki. Senki nem ismerheti a másikat úgy, mint ahogyan a Teremtő ismeri az Ő teremtettségét. Senki nem közeledhetik a Teremtő nevében egyedül aki teremtve lett. Ezt a külön teremtettséget a külön kicsi istenséget megszenteltnek lehet mondani, mert szent az Úristen, és amit Ő teremtett az is a Szenteknek Szentjétől való: mert isteni szikra. - De ha ez az isteni szikra elhomályosodik, akkor alábbvaló a kisebb értékű teremtményeknél! - De igazán ezeknek is alá van vetve akkor is, ha ezek a kisebb értékű teremtmények soha sem juthatnak fel oda, ahol a náluknál tán magasabb valakik vannak, akik nem buktak el, nem estek le. - Tehát minden lélek egy különálló teremtmény. Minden magán hordja az isteni bélyeget, azt az önállóságot, azt az utolérhetetlent. Csak a duálok, akik az egyből lett kettők, csak a duálok értik meg egymást, más azon kívül nem. De Isten egyformán szereti minden teremtményét. Azonban mielőtt még az Őmagáénak tartja, és az Ő istenségéből felruhazza, minden teremtményét egyformán próbára teszi, és addig ezeknek a teremtményeknek nem tehet ígéretet arra, hogy olyan hatalommal rendelkezessenek, mint amilyenel az ő teremtő Atyjuk rendelkezett, rendelkezik és rendelkezni fog örökké.

Amen.

Látni fogjátok azt, hogy nincsenek különálló valakik, csak el-tévelyedettek vannak, és vannak, akik még nem estek olyan mélyre, vagy már felemelkedtek abból a mélységből, ahonnan fel kell emelkednie mindenkinek. Tehát az Isten nem tesz kivételt senkivel. De az Istenhez vágyódik minden szeretet szál, minden nagy odaadó, szent imádság, minden nagy odaadó érzés, minden megalázkodás, minden Istentől jövő dolog előtt való meghajlás. Az tudomásul veszi anélkül, hogy az ember zúgolódna az ellen, amit el kell hordoznia, mert az Istentől van, és az ő lelke úgy érzi, hogy az nem hiába van. Mert csupán egy érzés csak, egy gondolat legyen, ami már homályt von Isten és az emberi lélek közé, az emberi lélek már nem látja tisztán az isteni akaratot, és az isteni akarat előtt való meghajlást nem látja fontosnak, mert előlép az ő tulajdon lelkének az akarása, és akkor már ez kilépést jelent abból a harmóniából, ami szükséges, hogy fennálljon Isten és ember kö-

zött. De az Isten az Ő egyszülött Fiát odaadta az elesettek felemelésére, és Ő a legnagyobbat vállalta szeretetből. Ez az a Szeretet, amely minket felemelt, és felemel minden lelket, akik hisznek ebben a szeretetben, és akik nem csak hisznek hanem gyakorolják is azt. Ez a gyakorlat sokszor, sok keserű könnyet okoz az emberi léleknek, de ne sajnáljátok ezeket a keserű könnyeket, mert ezek fénnyé, boldogsággá, világossággá válnak, amikor az isteni mérlegen meg lesz mérve a léleknek minden érzése és gondolata, és minden jóra való igyekezete, cselekedete. Akkor ezek a keserű érzések ragyogóvá, fényessé válnak, és az ember lelkében az isteni szikra kigyúl, fényt vet, a szeretet fényét. És szívesen mond le sokszor a tulajdon boldogságáról, amely neki már tulajdonát képezi, lemond róla, hogy másokat, a szegényeket, akik még nincsenek ott, ahol ő van, hogy azokat is részesítse abban az örömben, abban a boldogságban, amelyet ő felfedezett, mert fel kell, hogy fedezze azt és felfedezi önmagában, abban az örömben, hogy az Istenhez közelebb jutott, ismét közelebb és mind közelebb... És amennyivel közelebb ér az emberi lélek az isteni igazsághoz, és belátja, átérzi és megérzi, együtt érez vele, mindannyiszor az Isten Szentlelkének a világossága járja át a lelkét, és ott marad ragyogva minden egyes ilyen perc, minden egyes ilyen óra, amikor azt érzi az ember, hogy: boldog vagyok Uram, hogy ezeket nekem átéreznem, megéreznem és megértenem engedted. Tehát ne féljete, se sírjatek, ne rettegetek, ha megpróbáltatások érnek benneteket, mert Isten veletek van, veletek marad és mindig nagyobbra, szebbre és dicsőségesebbre hív fel benneteket. Isten veletek!

ISTEN A SZERETET(*)

A mi Urunk, Jézus Krisztus nevében üdvözöllek titeket, mindnyájótokat. Amikor legutolsó alkalommal hozzátok szóltam, akkor ti a lelketek érzéseiben felemelkedve az Úr szentélyéhez, az Úr testének és vérének itt hagyott emlékeit magatokhoz vettétek. Vajon akkor a ti lelketek emlékei között megmaradtak-e az én akkor hozzátok intézett szavaim? Emlékeztek-e vajon arra, miről akkor hozzátok szóltam a második részben? Próbáljátok meg egy

pillanatra magatok elé idézni... Nagyon jó az, ha ti utána vissza- emlékeztek és visszaidézitek emlékezetetekbe azokat a dolgokat, amelyekről beszélek tinektek, és ha nem is tökéletesen, mivel azt nem lehet élethűen, de mégis vissza tudja adni valaki az elhangzottakat. Azt a vezető gondolatot, amiről tulajdonképpen beszélni akarok. Ezt mindig újra és újra elibétek adom, és jó ha ti a magatok lelkében kiépítitek azt, mert eljön az idő, amikor megszűnnek az újra való felelevenítések lehetőségei, és csak a betűre lesztek rászorulva, hogy azokat az elmúlt alkalmakat a könyvekben a betűkben lefektetve tudjátok majd csak felidézni. Most rá akarok térni arra, ami tulajdonképpen a második része volt az én akkori beszédemnek: **az Isteni szeretetre**. Erről a szeretetről akarok nektek a mai estén megvilágítást adni, mert hiszen ti emberek azt a szeretetet csak nagyon nehezen tudjátok megérteni, mert a ti lelketekben kevés volt a szeretet. Mindenki csak azt érti meg, mindenki előtt az áll biztosabban megrögzítve, ami az ő tulajdon lelkében is van. Akinek a lelkében nincsen igazság, az nem érti és nem tudja megérezni az igazságot. Amely fokban a ti lelketekben az igazság ki van fejlődve, meg van testesítve, és meg van világítva, abban a fokban tudjátok az igazságot felfogni. Abban a fokban képesek vagytok azt az első pillanatban is megérezni.

Akinek a lelkében szeretet nincsen, az nem tud a szeretetről semmiféle nagyobb, vagy mélyebb fogalmat alkotni, csak mint amennyi az ő lelkében is ki van belőle fejlődve. És mivel az emberek lelkében olyan nagyon kevés van a szeretetből, azért egyáltalán képtelenek az Isten szeretetét megérteni. Képtelenek az Istennek nagy áldozatát felfogni, és azért sok minden ferde felfogás, bonyolult megvilágítás kerül az emberek vallásos fogalmaiba is, és így az ember általában nagyon nehezen tudja magát tájékozni azokban a gondolatokban, amelyek őt az üdvösség felé egészen bizonyosan elvezethetik. Minden kitérő nélkül ez az első, legnagyobb és legerősebb, legbizonyosabb út, vagy mondjuk fogalom, érzés: a szeretet. Az Isten a szeretet. Akiben a szeretet nincsen kifejlődve az nem tudja megérteni a szeretet misztériumát. Az nem tud belemélyedni az Istenség gondolatába, az nem tudja megérteni a teremtést, az nem tudja megérteni Istennek nagy áldozatát, gondoskodását, a továbbiakban pedig az emberhez való

lehajlását. Elveti ezt az egész gondolatot, amely az Istenség körül forog, egyszerűen megtagadja: nincs Isten. Ez ellen a gondolat ellen, ez ellen az elterjedt fogalom ellen kell az utolsó időkben felvenni a harcot azoknak az embereknek, akik itt vannak a világban. Akik, mint a háborúban a hátvédnek, úgy kell fedezniük ezt a szép, ezt a nagy gondolatot, ezt a szellemi világosságot, mielőtt még teljesen besötétedik körülöttük. Mielőtt még visszavonatik a kegyelemnek az a világossága, amely összeszedi mindazokat, akiknek a lelkében még van szeretet, van igazság, akik még vágyódnak a jobb, a nemesebb, a tisztább után, mert a nagy átalakulás idejében azoknak már nem szabad itt maradniuk, hogy azokat a borzalmakat ne láthassák, amelyek a világra bekövetkeznek.

Az utolsó óra munkásai, az utolsó idők magvetői, az utolsó idők aratói azok, akik akár küldetésben vannak a Földön, akár a saját lelkük tisztítása, és javítása végett, vagy akár még azért, hogy az utolsó tapasztalatokat megszerezzék, lelkükben felvillanjon az az égi fény, amely őket talán az utolsó pillanatban hazavezetheti. A szeretet, amellyel annyszor visszaélnék az emberek, amelyet annyszor szenvedtetnek meg, amelyet annyszor megcsalnak, cserbenhagynak és kigúnyolnak: a szeretet erős, hatalmas és ellenállhatatlan törvényt alkot maga körül és önmagában. Ez a törvény feltétlen engedelmisséget kíván meg azoktól, akik hozzácsatlakoznak, akik a szeretet fényében és melegében akarnak megerősödni, megtisztulni, megjavulni és más emberré lenni. Szeretet nélkül nincs üdvösség, szeretet nélkül nincs felemelkedés, nincs megtisztulás, nincs lehetőség arra, hogy egy jobb, egy igazabb, egy valódibb életbe átléphessen az ember, vagy a lélek. Mert a szeretet az a melegítő nap, amely a lélek csíráit életre kelti, és ezekből a csírákból további cselekedetek, megmozdulások, vágyak, reménységek, törekvések kelnek ki, amelyek a tudatba jutva, a külvilággal a körülményekkel összeegyeztetve megmáshíthatják a világot, átalakítják az életet, átalakítják a természetet. A szeretet teljhatalmú úr, mert a szeretetben Isten lelke él. Az a Lélek, Aki az életet ontja szakadatlanul önmagából, és ennek az életnek a folyamába - minden ami belekerül - életet nyer, átalakul, felfelé emelkedik, kiteljesedik, és ebben az életben elér a tulajdon

céljához, a maga rendeltetéséhez. A legkisebb magocska, a leg-hatalmasabb szellemiség minden, minden ebben az életáramban született, ebben fejlődött, ebben emelkedett föl, ebben teljesedett ki. Ebben mutatta meg azt, hogy mi van őbenne, mi az, amit az Isten a teremtés pillanatában elhelyezett az ő lényegében. Az élet, a szeretetnek egyik folyománya, és ez az élet nem tagadja meg magát, hanem folyton folyvást újabb és újabb formákat, alakulatokat hoz létre.

Újabb és újabb kiteljesedéseket mutat meg a teremtettek világában, és ez a kiteljesedés mutatja meg az életnek az eredményét. De amíg a kiteljesedésig eljutna az a parány, amelyben szintén az Isten gondolata van elrejtve, addig hosszú út van előtte. A fejlődés útja. És ezen az úton épp úgy kedveli, dajkálja az élet és az isteni szeretet, mint a születés pillanatában, és mint a beteljesedés, a célhoz érkezése pillanatában. Az Isten szeretete egyforma, változatlan és elmúlhatatlan. Amikor a tudatos szellem, az öntudatra ébredt valaki ettől az életforrástól elfordul, a sötétség felé fordul, s a sötétséget az ő kicsiny körzetében áthatja az ő életével, az ő szellemének kisugárzásával, és látja, hogy annak nyomán új eredmények mutatkoznak: örül az új eredményeknek, és akkor megtéved. Istennek képzeletét magát, mert hiszen alkotott. Ő teremtette azt a kicsi világot, amely őt körülveszi, és ezt a kis világot az ő képére és hasonlatosságára igyekszik berendezni. Hogy abban az ő teremtéseiben jó, vagy rossz lesz az eredmény, azt abban a pillanatban, amikor azt megcselekszi, még nem látja, és nem tudja el se képzelni, hogy mi lesz annak a következménye. Mert hiszen mindent fel kell dolgozni, azt a teremtést, azt a megmozdulást, azt a gondolatot, amelyből ez a mozdulat megszületett. Abból mindent tovább kell vezetni, és annak az eredményét neki is tökéletességre kell vinnie. A teremtett szellem egészen addig nem tudja, hogy mi lesz a következmény, amelyet ő Istentől elfordulva megteremtett, vagyis létrehozott, csak akkor, amikor az első ütközéseket kell elszenvednie, amely az ő akaratával, az ő céljával ellenkező eredményt hozza ki, amikor azt kell feldolgoznia, amikor az nem kellemes, hanem kellemetlen eredményeket, visszahatásokat és megmozdulásokat hozott létre. Akkor elkezd lázadni. Először az élet ellen, és amikor az élet ellen lázad, nem

tudja, hogy ugyanaz ellen az Isten ellen lázadozik, aki őt is terem-
tette és életre hívta.

A harc közepette - amikor az ő teremtményeinek következmé-
nyeivel kell megbirkóznia, harcolnia - teljesen elfordul a fénytől,
a világosságtól, amely fény és világosság pedig őt minden meg-
mozdulásában, minden elgondolásában jobbra, gazdagabbá, bol-
dogabbá, belátóbbá tudná tenni. Miáltal előre látná és bölcsebben
tudná megállapítani mindennek a következményeit, és így mielőtt
megcselekedné, már meglátná és megismerné azokat a követke-
zményeket az ő lelkében, amelyeket el nem kerülhet, amelyeket
újából csak fel kell dolgoznia, és amelyekből vagy boldogtalanság,
vagy boldogság árad vissza reá. Ehelyett mondom: lázong az élet
ellen. Az Isten ellen. Elfordul a világosságtól, és tovább dolgozik,
tovább hozza létre azokat az ütközéseket, gondolatokat, tényke-
déseket, amelyből újabb szenvedés, újabb megpróbáltatás árad
vissza reá. Ahelyett, hogy békével, szeretettel próbálná meg fel-
dolgozni ama balsikerű eredményeket, ellene fordul a munkának,
és haraggal kényszeredett lélekkel kezdi ismét az ő tevékenysé-
gét, és ahelyett hogy jót hozna ki, rossz származik belőle. Mert a
szeretetet száműzte, az életet megutálta, és ezzel megutálta az őt
életre hívó isteni akaratot, és ezzel együtt az Istent. Így áll a hely-
zet a bűnbeesett világok mindenkori idejében. **Mert idő nincs,
csak állapot van. Az idő örök, csak a létezésnek van kezdet és
vége. Istenben van a kezdet, Istenben van a vég.** Tehát minden
Istenből származik, ami van, és mindent Isten vehet el és Isten
vett el az embertől és a szellemtől, ami nincs. Azonban nem azzal
az önkényes, meggondolatlan szeszéllyel, mint ahogyan azt az
emberek - önmagukból kiindulva - elképzelik, hanem azzal a
bölcs belátással és meggondolással, amelyet csakis Isten végezhet
el önmagában. Ha az emberek, vagy a szellemek világaiban nincs
boldogság, akkor azt nem Isten vette el, hanem az azért nincsen,
mert Istentől elfordultak.

Az Isten törvényét félreállították, a saját maguk elgondolása
által alkotott törvénynek engedelmessé váltak, és ez a törvény,
amely a szeretet és igazság híján lett létrehozva, nem hozhatja
meg azt a boldogságot, azt a megelégedést, és azokat az örömö-

ket, amelyekre a teremtett lélek vágyik. Mert hiszen az ő természetébe bele van ágyazva az az emlék, amelyet ő a teremtés pillanatában magával hozott, ott van minden lélek mélyén, a boldogság és a boldogság utáni vágy. Ott van az örök után való vágyakozás. És ahelyett, hogy örömeiket tudna az ő életében felmutatni, fájdalom, szenvedés, szomorúság veszi őt körül földi életében. Sőt, magával viszi ezeket a szomorú állapotokat az ő szellemi életébe is, ahol reménytelenség, kilátástalanság és bizonytalanság képezi az őt körülvevő világ törvényeit, mert hiszen a lélekből nem sugározhat más, mint csak azok az eredmények, amelyeket ő az Isten nélküli ténykedéseivel, elfordulásaival és törekvéseivel létrehozott. **Isten, Aki maga a szeretet és Aki maga az igazság, szomorúan látja az embernek bűnbeesését. Szomorúan, fájdalommal szemléli az embernek a fájdalommal való küszködését. A szeretet utána nyúl, a szeretet cselekszik. De mit tehet mást, mint csak áldozatokat hozhat.** Folyton folyvást áldozatot hoz a szeretet, hogy a tőle eltávozottat, eltévedtetett visszavonzza, visszahívja az egyenes útra, a fejlődésnek előtte kiépített útjára, amelyen mindazokkal az örömmel, boldogsággal és megelégedettséggel fog találkozni, amely az ő természetének, az ő életre hívatottságának megfelel. Az Írásokban meg van írva: nagyobb boldogság, nagyobb öröm van a mennyben egy bűnös megtérésén, mint a kilencvenkilenc igazon.

Elhagyja a kilencvenkilenc igazat az isteni szeretet, és az eltévedt századikat megkeresi. (Máté 18:12-14. és Lukács 15:1-10.) Miért? Hogyan érti ezt az ember? Hogyan gondolják az emberek, miféle érzés kelt visszhangra a lélekben, amikor ezt a kijelentést megfejtette. Nem valami elbizakodottságot, nem valami kiváltságosságot sejt-e ebben a gögös emberi szellem? Hogy öneki minden szabad itt ezen a Földön, mert bár szenved, gyötrődik és alárendelt állapotban él, és mégis az ő lelke olyan érték, hogy Isten elhagyja érte a kilencvenkilencet, és az ő megszerzéséért a Földre jön testet ölteni, hogy őt megszerezze, mert ő az, aki olyan fontos az Istennek, hogy a nélküle való lét nem teljes a mennyekben, ha ő nincs ott. **Igaz, így van.** De a gögös emberi lélek egy pillanatra se bízza el magát. Természetes, hogy az eltévedt bárány a szaka-

dékban nem boldog, mert nem tud hazatalálni! Ő nem ura a mélységnek. Az eltévedt bárány nem tudja azokat a szakadékokat a saját képességeivel, a saját akarata alá hajtani, és nem tud azokon a meredélyeken, szakadékokon felfelé jutni, s nincsen senki, aki őt átsegítse ezeken a nehéz utakon. A mélyben ezer veszedelem fenyegeti, és még mélyebbre zuhan, mert hiszen a mélyben sötét van. Nem hogy táplálékot nem talál, nem hogy kristálytisza vizet nem talál, amelyből ő táplálkozna és szomját olthatná. Óh, nem! A sötétségben nem találja meg az utat, és minden lépésével, minden pillanatban ki van téve annak a veszélynek, hogy még mélyebbre esik, ahol még ridegebb, még kietlenebb az élet. Ez a sorsa az Istentől eltévedt embernek. A mélységben nem tud felemelkedni, mert hiszen lezuhant. Hiába akar, hiába sír, hiába fáj neki az élet zordsága, hiába fájnak az ütközések, a fájdalmak az igazságtalanságok, a szenvedések, a csalódások: ebből az állapotból az önmaga erejéből és akaratából nem tud felemelkedni. Mert a lélek nem tudja az utat, nem találja meg a neki való táplálékot, és nem találja a kristálytisza vizet, amivel az ő lelki szomját olthatná.

Mert mind csupa zavaros víz, csupa pocsolya az, ami egy pillanatra talán fénylik, talán meglátja magát benne de amikor megkóstolja, az már a föld iszapjával van keverve, tehát nem üdítő, nem tápláló, és a mélybe esett bárány mindig szerencsétlenebbnek érzi magát, mindig jobban eltávolodik attól a lehetőségtől, hogy visszajuthasson oda, ahonnan leesett. Mit tehet mást az isteni Szeretet - Aki ismeri a mélységnek minden titkát - mert ismeri az emberi léleknek minden porcikáját, részecskéjét, ismeri azoknak a részecskének az ellentét felé hajló tendenciáját, ismeri azokat a gondolatokat, érzéseket, amelyek őt az egyenes útról leteríthetik, csak azért, mert elvonta tekintetét Istentől, aki őt lépésről-lépésre tekintetével kormányozza. Az isteni Szeretet tehát utána nyúl. Felkeresi őt, szólítja a szeretet hangján, a bűnbocsánat hangján, a boldogság ígérését és reménységét adja az eltévedt bárány szeméi elé, hogy lássa meg azt, hogy jó kezében van. Ő a jó pásztor, (János 10:11-16.) Ő a szeretet. És ha Ő a szeretet, akkor egy pillanatig se kételkedjék, egy pillanatig se bizalmatlanodjék, hanem kövesse Őt a kivezető út felé, amelyet Ő mutat

meg az eltévedt báránynak. **Ez a szeretet öltött testet a mi Urunkban, Megváltónkban. Nem az igazság, hanem a szeretet öltött testet.** A szeretet nem vádol, a szeretet nem ítél, a szeretet vigasztal, gyógyít, hazavezet. A szeretet bűnbocsánatot ígér, a szeretet mindent letakar. A szeretet a halottakat feltámasztja, a betegeket meggyógyítja, a bánatos szívűeket megvigasztalja. Az eltávolodottakat hazavezeti. Krisztus a szeretet, Ő a szeretet. Ő meghozta az áldozatot. Meghozta az áldozatot, a mélységek szörnyeivel megküzdött, hogy az Ő eltévedt bárányait kimentse a szövényből, amelybe ők beleragadtak.

A szövény ezer tüskével tartja fogva a beletévedteket, és ő ezeket a tüskéket mind magára vállalta. Mert lenyújt az Ő bárányaiért. Ő maga is belenyomult ebbe a szövénybe, egész lelkével, egész testével, hogy mindenkinek, aki ebből a szövényből ki akar menekülni, utat nyisson, és ennek a szövénynek - amelynek tüskéiben a hazugság, a góg, a gonoszság minden árnyalata képviselve van - Ő az Ő testét adta áldozatul, hogy azok a bárányok, akik feltekintenek Őreá, és meghallják szavát, azok megmeneküljenek. A kilencvenkilenc igazat elhagyja a Szeretet, mert hiszen a kilencvenkilencnek jó legelője van, kristály patakokban olthatják szomjukat, bőséges legelőkön boldogan élvezhetik az életet. De fáj a századik, mert a fájdalmas panasz felhalaltszik, és ez a fájdalom áldozatra hívja Őt és a szeretet elhagyja a kilencvenkilencet az Ő boldogságában, hogy a századikat, a fájdalmasat, aki az Ő lényének szomorúságára van, kimenthesse, és azt meggyógyíthassa. Az embernek csak egy ujja gyűljön meg, vagy a foga fájjon, az ő tudata elhagyja az egészséges részeket nem törődik velük, hanem azt az egy ujjat, egy fogat fájlalja, azt gyógyíttatja. Annak keresi a módját, hogy hogyan gyógyíthatná meg, azért, hogy az ne fájjon. Mert az a fájdalom nagyobb, mint a többi ép testrészek megelégedett egészséges állapota. Testvéreim! Minden eltévedt emberi lélek ilyen fájdalmas ujj, ilyen beteg fog, vagy ilyen beteg, fájdalmat okozó testrész az istenség testében, és ezért hagyja el a kilencvenkilenc igazat, hogy azt a fájdalmas egyet megkeresse és meggyógyítsa, hogy az ne fájjon. Minden egyes emberi lélek, aki a bűn útján jár, aki gonoszt cse-

lekszük, aki az Isten törvényét nem tölti be, hanem az ellentét törvényeit cselekszi, aki hazudik, aki lop, aki gyilkol, aki paráználkodik, mindaz aki az Isten törvényétől eltért, ilyen fájdalmat jelentő érzést okoz, amelyet minduntalan, állandóan sokasítanak, szaporítanak az isteni Szeretet testén, az Isten szívéen.

Ezek mind, mint egy-egy tüske olyanok, amelyek meg nem szűnő szúrással fájdalmat okoznak az isteni Szeretetnek. Ez az a fájdalom, ami az isteni Szeretetet, az áldozatra hívja, szólítja, percről-percre, pillanatról-pillanatra, és akik szenvednek, akik nyomorognak, a fájdalom folytán a lelkükben szabadulást keresnek és Isten nevét hívják segítségül, mert talán abban a pillanatban, ha nem is hisznek száz százalékgig, de azzal a gondolattal próbálnak imádkozni: hátha mégis van Isten. Akkor talán mégis tud segíteni rajtuk. Ezek az eltévedt bárányok, mint egy szomorú mély hang, visszhangzik felfelé a lelkekből ezeknek az a kételkedő, az a fájdalmas érzés, a bűnben elvesztett léleknek az érzése, amellyel az Isten trónját ostromolja. És az isteni Szeretet újra és újra áldozatot ad a földiek kedvéért, hogy ezeket az eltévedt bárányokat megszabadíthassa a szövevényektől, amelyek a lelküket fogva tartják. Testvéreim! Mindnyájan ilyen fogságban lévő lelkek vagytok, akiket az ellentét szövevénye megfogott. Megfogott azoknál a megtévedt gondolatoknál, érzéseknél fogva, amelyek létrejöttek az Istenről való elfordulás következtében. De az isteni szeretet lehajolt hozzánk, szólít bennünket, a mi lelkünk nevén - a mi lelki természetünkön keresztül - olyan sorsokat, olyan helyzeteket, olyan állapotokat adott folyton-folyvást életünkbe, hogy részben a külső körülményekben, amelyeket az emberi tévelygés hozott létre, részben pedig az emberi léleknek a felfelé való törekvése folytán kialakult érzés-vibrációhoz szólva, úgy helyezte el azt a mi életünkben azokat a találkozásokat, hogy azok mégis egyiket-másikat hamarabb felébresztették, és hamarabb felnyitották lelki szemeiket, és megértették, meglátták azokban a körülményekben, lehetőségekben az Isten kezét, Isten akaratát, feléjük fordulni. Felismerték az Isten segítő kezét, amelyet a lélek megfogott az ő imádságával, az ő könyörgésével.

És az Isten feljebb és feljebb emelte őt azokkal a bizonyosságokkal, amelyeket Ő adott a lélek életébe. Mert hiába vannak a

testi életben a legnagyobb bizonyosságok is akár, hiába látják az emberek testi szemeikkel a legnagyobb csodákat is, ha a lélek el van fordulva Istentől, nem képes azokat meglátni, és nem képes lelkében olyan visszhangot adni, hogy abból valamiképpen hit alakuljon ki. Először a léleknek kell felébrednie. És amikor a lélek már felébredt és érzékennyé vált azokra a megmozdulásokra és azokra a lelki fényvillanásokra, amelyeket az ő lelki és testi életében megtapasztal, akkor felfigyel, és amikor már a földi tudatában is kialakult az a bizonyos belső hit - hangsúlyozom a belső hit - akkor erősen megragadja a feléje nyújtott kezét, és többé nem ereszi azt el. Ezeket a lelkeket az isteni szeretet tovább vezeti a célhoz. Ott ahol már levetkőzheti az ütközéseknek azokat az állapotait, amelyek őt idáig arra kényszerítették, hogy a földi testben, a Földön létrehozott cselekedeteivel és gondolataival megteremtett eredményeket feldolgozhassa. Mert fel kell dolgoznia mindenkinek azokat az eredményeket, amelyeket a lélek önmagában nem tudott feldolgozni, tehát azokat az anyagba sűrűsítve, mint leküzdhetetlen akadályokat, lássa magával szemben, az anyagban, amelyeket a testen keresztül, mint szenvedéseket, gyötrelmeket itt kell elszenvednie. És természetesen olyan helyzeteket, olyan körülményeket kell maga körül teremtenie, amelyekből a lelke tanul, és egyben vizsgázik is. Mert mindennek önmagával kell szembekerülnie. Önmagában: önmagával, nem pedig azokkal az úgynevezett eredményekkel - mint ahogyan azt ti emberek kialakítottátok magatoknak - hogy tudniillik, aki valaha talán lopott, kell, hogy őt is meglopják.

Valaki hazudott és félrevezet embereket, őt is félrevezetik. - Ez nem megoldás! Ez annak az úgymond „karmának” a teljes félreértése. A megoldások egészen mások. A megoldások Krisztus kezében vannak, azáltal a kegyelem által, amelyeket az embereknek részletenként beosztott a különböző lelki és testi életeinek körülményeibe. Ezek egyéenként változnak. Nem olyan könnyű és éppen ezért nem is szabad az ítéletet az embernek olyan könnyen megkockáztatnia, mint ahogyan az emberek olyan hamar készen vannak vele. Ezért tiltotta el az Úr az egymás felett való ítélkézést, (Máté 7:1-5), mert az ember sötétségben él. Az önmaga éle-

tét, az önmaga lelkét sem ismeri, hogyan ismerhetné akkor a másik ember lelkét, és annak körülményeit és azoknak megoldását, amelyek azok előtt vannak; amikor a saját lelkének javulását és tisztulását sem tudja megoldani. A tékozló fiú példájában (Lukács 15:11-32) azt mondja az Úr a messze eltévedt tékozló fiúra, hogy az amikor megunta és megutálta a moslékon való táplálkozást, eszébe jutott, hogy van az én atyámnak nagy gazdasága és cselédei, béresei, akik között a legutolsó is sokkal boldogabb és előnyösebb helyzetben van, mint én. Megpróbálom hát, elmegyek az én atyámhoz és azt mondom: vétkeztem, vétkeztem atyám, Isten ellen és te ellened. Tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy. És akkor az ő atyja, amikor már messziről, a követektől, meghallotta, hogy az ő megtérő fia közeledik, tulkokat vágott le, ruhát készíttetett és gyűrűt a részére. És nagy örömmel várta az ő hazatérő fiát. Egy pillanatra álljatok meg testvéreim! Messziről jött a fiú. Előbb el kellett ezt gondolnia, hogy mit szól az ő atyjának, mit akar tőle? Az ő gondolataiban nem merészkedett addig, hogy sajátmagát az ő fiának nevezze.

Mert nem vagyok arra méltó - ő magában így gondolkozott - hogy fiadnak nevezz, csak tégy engem olyanná, mint a te szolgálid, vagy béreseid közül egy. Tehát semmi külön reménye nem volt, csak az, hogy az ő atyja házához, mint béres kerülhessen vissza. Még gondolatában sem volt az, amivel az ő atyjának szeretete várta. A bűnös embernek sem szabad, hogy nagy reményeket tápláljon, ha az ő Istenéhez fordul, akkor Isten rögtön, abban a pillanatban levegye róla a szenvedéseket, fájdalmakat. Az embernek legfeljebb abban kell reménykednie, hogy az Isten feléje néz, megkönyörül rajta, és majd, amikor jónak látja, akkor változtat helyzetén. Mert hiszen a bűnös lélek a saját maga által teremtett állapotban szenved. Nem Isten helyezte őt abba, mert Isten boldoggá akarta őt tenni, de az ember az ő tulajdon ferde irányában haladva az önmaga által kialakított irányt követve jutott ide. Isten azonban utána nyúl. És ha az ember az ő szenvedéseiben belátja azt, hogy az ő saját elgondolásaival igazság és szeretet nélkül való törekvéseivel teremtette meg önmagának ezeket a helyzeteket és állapotokat, akkor legelőször az Isten irányát kell elfogadnia. Először vissza kell térnie az igazsághoz. Vissza kell térnie

ahhoz a törvényhez, amely őt magát abban a pillanatban is elítéli, amikor szenved, amikor gyötrődik. **Tehát a legelső kötelessége az embernek az, hogy türelemmel viselje el azokat a szenvedéseket, megadással azokat a próbákat, amelyekben él, amelyekben van, és az Isten kegyelmét kérve remélheti csak az emberi lélek, hogy Isten kiemeli őt abból, amikor elégnak találja az ő lelkére nézve azokat a fájdalmakat, szenvedéseket, amelyekben van, amikor Istenhez fordul.** Van olyan lehetőség az Isten kegyelmének törvényeiben, hogy talán abban a pillanatban, az Isten kegyelme feléje fordul, és a legrövidebb idő alatt kisegíti őt azokból a lehetetlen állapotokból, amelyekben szenved. Van idő, hogy az Isten próbára teszi, hogy vajon el tudja-e szenvedni azokat és méltónak találja-e magát arra, hogy ezeket elszenvedje, és hogy akkor is - amikor tovább hagyja szenvedni - hiszi-e, reméli-e hogy van kegyelem, hogy az Isten megkönnyíti az ő állapotát, és van kegyelem arra, hogy kiemelje őt a szenvedésteljes helyzetből amelybe ő beletévedt.

Ezeket a megoldásokat Istenre kell bízni. Őbenne kell reménykedni, mert Istennek van gondja minden egyes hozzáforduló lélekre. Minden ima meghallgattatik, amely igaz lélekkel keresi az Istent. Amely igaz lélek egész hitével belekapaszkodik abba az isteni kegyelembe, mert hiszi és reméli, hogy Isten megsegíti őt, hogy kiemeli őt, ha egy ideig szenvedni hagyja is, azokban az állapotokban, amelyeket talán most, talán más időkből teremtett meg magának az ember. De Isten minden körülmények között meghallgat minden panaszt, minden fájdalmat, és minden hittel feléje küldött imádságot, mert Isten a szeretet. A szenvedő lélek, aki hisz, Istennek egy fájdalmas része, és Isten feléje fordítja az ő érzéseit, és gondolatát, aki imádkozik, aki hittel reménykedik az Ő kegyelmében. Isten nem hagyja el azokat, akik igaz hittel imádkoznak Hozzá, és Tőle várják megszabadításukat. Krisztus a szeretet testöltése. A szövevényben itt hagyta az Ő testét áldozatul miérettük, eltévedt földi gyermekeiért. A szövevény erejét veszti, mert Krisztus földi teste mennyei erővel van áthatva, és az itt maradt a Földön. Az él, működik, és mindenütt ott van, ahol Ő róla megemlékeznek, ahol az Ő áldozatát elismerik, ahol Őt követik, az Ő igazságairól beszélnek, ahol az

Ő tanításait az emberek a szívükbe fogadják. Ott van velük, Ő kiépíti az Ő világosságát itt, ezen a Földön is. De nem az anyagban, hanem leges-legelsősorban az ember szívében, lelkében, és amikor ott megerősödött Krisztus, akkor ezeken a szíveken és lelkeken keresztül, kint a világban megépíti azokat a gondolatformákat, amelyekkel az embereket igazabbá, jobbá és boldogabbá teheti, és felemelheti az irgalmasság által azokból a nyomorúságokból, és hithez juttatja.

A hitükön keresztül reménységgel árasztja el azokat a lelkeket, akik már elfáradtak a csalódásokban. És ennek a nagy munkának, mindnyájan, akik hisztek véghezvivői, meganyagiasítói lehettek, akiknek szívében Krisztus lakozást vett. A ti munkátokkal, a ti beszédekkel, a ti megmozdulásokkal mindenben és mindenütt bizonyosságot tehettek Őrá, és Ő rajtatok keresztül élhet a világban, hathat és működhet. Erre vagytok tulajdonképpen előhíva, és ha ti ebben munkálkodtok, a ti igaz szívetekkel és igaz lelketekkel csakugyan teljes odaadással az Ő akaratát szolgáljátok, akkor titeket Ő kivételes kegyelemben részesít, és ha tinektek, bár szenvednetek kell is, mert hiszen a világ telve van szenvedésekkel, tuskék szövevényével, és bárha éles kövekkel van is a világ útja kirakva, és nem vehet ki a világból titeket sem, mint ahogyan Ő maga is felvette a keresztet és hordozta, tinektek is fel kell venetek és hordoznotok kell az Ő keresztjét. De ti emellett az Ő akaratát cselekedve igaz életet éltek, az Ő törvényeit meg nem hamisítjátok, hanem az igazság szerint éltek és cselekedtek és szeretetet osztotok szét magatok körül, önmagatok közösségében elsősorban, azután pedig kifelé a világba. Hogy a világnak ne legyen olyan lehetősége, hogy tinálatok törvénytelenégeket, gonosz dolgokat kovácsoljon, és ha a világ akármit kiált felétek, ami nem igaz, Istenbe vetett hittel hordozzátok el ezt a gonosz felétek dobott sárcomót, és takarítsátok le magatokról, Istennek ajánlva fel a ti megpróbáltatásokat, és cselekedjétek tovább az igazat jól, becsületesen, szeretetteljesen, hogy a világ lássa, hogy tibennetek Krisztus lelke él. Mert Istennek gondja van a világra. Istennek minden egyes tévelygő lélek fájdalmas túske az Ő szeretetében.

Mert az Isten a szeretet. És a szeretet szenved, a szeretet gyötördik, ha a bűn és a gonoszság tombol a világban, az Ő teremtett

gyermekai között. A ti lelketek legyen az Istennek olyan eszköze, akin keresztül Ő hat és cselekszik a világban igaz, jó és szeretetteljes dolgokat, és ha a világ arra felfigyel, szaporítsátok Krisztusnak táborát a szeretet táborát, az igazság táborát, hogy minél többen felfigyeljenek arra, hogy Krisztus él, van és uralkodik a Szeretet Törvényén keresztül. Akik ebbe a Szeretettörvénybe bekapcsolódnak, azoknak bűnbocsánatot ígér. Eltakarja, eloszlatja, megsemmisíti a bűneiket és bűnre való hajlandóságukat. Felemeli őket, hazaviszi őket, mint ahogyan a tékozló fiú példázatában az atya új ruhát csináltatott és gyűrűt húzott az ő megtérő gyermeke ujjára (Lukács 15:1-32). **Mindenkit kegyelmébe fogad, de megpróbálja őket, otthagyja egy ideig azokban a teremtésekben, amelyeket maguk alkottak az ő lelkükben,** hogy megismerjék és tudják meg azt, hogy Őtöle való eltávolodásuk ilyen szenvedésteljes eredményeket hozott létre, és az emberi lélek ismerje meg azt, hogy az igazságtól és szeretettől eltérve, csakis szenvedést, gyötrelmet arat magának. **Mindenben, mindenütt az igazság és a szeretet szellemében lehet és szabad csak cselekedni azoknak, akik Krisztus útjára lépnek. Tehát nem bosszúállással, nem igazsággal, nem túlozva, hanem inkább enyhítve azokat az eredményeket, amelyeket a bűn teremtett meg az emberek részére.** Elég a bűnnek az elhordozása, elég a bűnnek a vágya, amit az Isten ítélőszéke előtt minden ember lelkére mint egy árnyékot vetít rá a törvény, az igazság törvénye, elég azt elhordozni, elég annak a sűrű sötétjében bolyongani.

Mert akiket ez a nagy szeretet, ez a nagy áldozat, melyet Krisztus hozott az emberiségért, és ez a nagy kegyelem nem tudott felszívni, azoknak egy újabb, sokkal nagyobb, sokkal szomorúbb igazságnak a rendszabályozása alatt kell megtanulniuk, hogy tulajdonképpen rossz az az út, amelyet ők választottak, és be kell ismerniük, hogy helytelen volt az irány, amelyet követtek. És ezek kívül maradnak, amikor az utolsó idők betakarítási munkálatai folynak. Ti emeljétek fel a szíveteket és lelketeket a szeretet Istenéhez, és kérjétek bűnbocsánatot, megtisztulást, megigazulást a ti részetekre és ajánljátok fel a ti szíveteket, hogy abban vegyen lakozást az a szeretet, amelyet Ő adott a világban lévőknek. Azoknak akik megtérni akarnak, hogy mindnyájotokat felszedjen

ennek a nagy áldozatnak ereje, melyet Ő hozott érettünk, és amely áldozat itt marad közöttetek, és amely munkára szólít benneteket, világossággal áraszt el, mindaddig, ameddig be nem zárulnak a mennyek kapui ennek a korszaknak a végén. Isten adja, hogy mindnyájótoknak lelkében visszhangra találjanak ezek a szavak, amelyet én ilyen fogyatékos módon tudok csak most hozzátok intézni, a ti szívetekhez. De ez az idő is elmúlik, és eljön az az idő, amikor nem tudok hozzátok már ezen a módon beszélni. Akkor kell, hogy éljen a ti lelketekben ez az emlék, amikor én még emberi szavakkal hívtam fel a ti figyelmeteket az Isten szeretetére. Isten világosítson meg titeket lelkeitekben, szentelje meg a ti szíveteket és a ti értelmeteket, hogy magatokban tudjátok tartani, és gyümölcsözővé bírjátok tenni mindazt, amit én igaz szeretettel titeknek adni akartam. Isten veletek!

A BOLDOGSÁG MEGVALÓSÍTÁSÁNAK ESZKÖZEI(*)

Nagyon jó az, ha foglalkoztok azokkal, amiket én nektek közlésképpen átadok, mert táplálhatjátok vele gondolataitokat, érzéseiteket. Mindazokat, amelyeket szeretnétek, ami után vágytok a magatok részére, ezekkel megszerezhetitek. Mindaz amit én nektek mondok, olyan számotokra, mint amikor a gyümölcs érni kezd és az első megérett szemek lehullanak a fáról, és azokat a vágyódó érzésű gyermekek örömmel összeszedik, és a maguk lelki táplálására igyekeznek felhasználni. Használjátok tehát fel, mert nagyon sok van, amit meg kell tanulni, amit át kell érezni, és a léleknek aszerint kell cselekednie, aszerint kell megmozgatnia a gondolkodási szerveit, hogy melyik az a pont, az a forma, amelyik a földi ember lelkének vágyait megvalósítja. Ezek közül a legszükségesebbeket, amelyeket el szeretne érni, hogy boldog legyen mind a Földön, mind az eljövendő életben. Tudniillik, amikor majd le kell vetni a földi formát, a testet, a földi lehetőségeket, amelyekkel igyekezett a saját lelki vágyait, törekvéseit kielégíteni, amikor az emberi lélek kinyitva találja az ajtót, amelyen el kell távoznia a földi létből, akkor látja csak, hogy mennyi gazdagsággal megrakodva érkezett meg, olyannal, amit ő a Földön inkább tehernek talált. De ez a teher is messze úton kell az embert táplálja és erősítse, s minden jó igyekezetekkel felruházza, mert

az út nem olyan könnyű és nem olyan rövid, mint azt a földi ember gondolná. Az első pillanatokban, amikor a testből kiválik, ott áll a lélek öntudatlanul, és csak lassan kezd érni az a gondolat, az a forma, amelyből a lélek elindulhat, hogy merre, hogyan, miképpen találja meg mindazt, amit szeretne, ahol és amiben megnyugodhat.

Sajnos nagyon sok az olyan emberi lélek, aki mikor földi testétől minden ismeret nélkül meg kell válnia, minden olyan gondolat nélkül van, ami őt elindíthatná az úton, hogy új életformát próbáljon. Idegen az a világ és az az életforma, amibe belejutott, hiszen nem gondolkodott, nem tudott ezekről az igazságokról és lehetőségekről, vagy ha tudott is, hiába, mert nem hiszi, hogy az létezik. Legfeljebb egyet sóhajt, hogy: nahát! - vagy mosolyog; az ember meghal, s azzal: vége. Ezt a tévedést az a bizonyos megtévesztő erő és hatalom sugallja az emberi léleknek a földi életben, amely ki akarja az embert fosztani azokból az értékekből, amelyeket minden emberi lélek magában hordoz, amelyek mintegy elébe adattak: mi lesz a halálban belőle, ha az emberi testből kilép, mi lesz az emberi lélekkel? Hogyan, miképpen formálja tovább a saját életét? Ezért aztán az egyik ember ezt mondja: innen nincs tovább, élet nincs, semmi sincs, meghalunk, eltemetnek, porrá leszünk, nem tudunk semmit! Használjuk ki az élet adott javait, és tovább ne gondoljunk semmivel. Mert ha az ember gondol valamit, akkor kötelezettségei vannak, és azokat meg kell valósítania, nehogy a gondolatok és az önvád esetleg eléje álljanak és azt kérdezzék: mit cselekedtél azzal, amit a Földön cselekedhettél volna? Hogy mindezekkel ne kelljen törődnie, félredobja a gondolatokat, és éli tovább az életét. Azonban, amikor jön a testet figyelmeztető fájdalom, és az életnek a javai kezdenek már az ember erejével együtt megfogyatkozni, mintegy intelemképpen elébe állván: vigyázz ember, mert a halál téged is vár, mert senki nem támadott fel a halálból, senki lelke nem jutott odáig, hogy magáról életjelt adjon.

Sajnos, aki a Földön nem szerzett magának semmiféle megbizonyosodást arról, hogy él a test leválása a halál után is az a gondolkodó valami, az az érzés és gondolat, ami valahogyan - nem

tudja hogyan - de megmaradt, hogyan lehetséges ez? - Az éppúgy, mint a kis csecsemő, aki nem tudja, hogy testben van, és nem tudja annak az életnek a formáját, a hasznát a maga részére megteremtteni, a lélek is éppúgy abban a bizonytalanságban, ismeretlenségen úgy találja magát, hogy valaminek lennie kell, hiszen íme élek, - nem is haltam meg. Amikor még nem tud tájékozódni, és a maga erejével olyan megbizonyosodást szerezni, ami az ő részére bizonyosságot nyújtana állapotáról, akkor mutatkozik a lelki éhség, ami nem a földi test éhsége, hanem a tájékozódni tudás önmagáról, saját helyzetéről, állapotáról. Ez a bizonytalanság az egyiknél rövidebb, a másiknál hosszabb időt jelent. Bár az időt nem tudja a lélek megjelölni magának, hogy visszatérhessen gondolataival a Földre, ahonnan kiindult, a bizonytalanság okoz neki nagy fájdalmat. Ez adja fel a leckét: Hogyan, mit cselekedjék, hogyan van ez az egész dolog? - hát élek? - meghaltam, nincs testem! Hogyan tudok megélni? - a legtöbb így gondolkodik. Hiszen azt szokta meg a gondolataival, hogy testtel, a test részeivel megfogja, meglátja, megérzi, meghallja, megérinti környezetét, és azokat az érzéseket, amelyek lényébe belenyomulnak, és érzékenységére hatni tudnak. Azonban ezek most nincsenek, hanem neki magának kell gondolkodnia, mert **a lelki éhség, a bizonytalanság, hogy önmagáról tudjon: visszaindítja az emberi lelket - aki nem tud, nem hisz - visszaindítja keresésre és kutatásra.**

Ezek azok a lelkek, akik nem ismerik az utat hogyan, merre lehet továbbjutni, hogy az életnek azt a másik formáját megtalálhassák, mert az élet maga olyan valami, ami nem tud megnyugodni, az nem forma, nem anyag, hanem egy mozgó valami, amit csak az a szellem érez, aki azt viselte és aki ezzel összenőtt. De aki nem nőtt össze földi életének dolgaival, és nem talált benne se örömet, se semmiféle olyant, ami lelkét lekötötte volna, az meg se találja és nem is viseli annak formáját, mint lélek, hanem az nagy bizonytalanságában nem is tud elindulni. Az ilyenek leginkább imádságot kérnek, és leghelyesebb, ha a földi emberek imádkoznak értük, hogy az isteni kegyelem tekintsen rájuk, hogy felismerjék állapotukat, és lelkük gondolkodjék azok felett, amik elmúltak, és tekintsen előre, mert az isteni kegyelem hív minden teremtett lelket akár a Földön, akár a szellemi életben van. De

keresnie kell az Élet Urát, hogy az Élet Ura elrendezhesse abban a formában és abban a törvényben, amelyhez tartozik. Ebben a világban az ilyen emberlelkek nehezen tudják állapotukat felismerni, még akkor is, ha szellemekkel foglalkoztak. Nehezen tudják állapotukat elfogadni, abba beletörödni, mert nem ismerik ki magukat. Olyan bizonytalanok, mint amilyen bizonytalanságban van a vándor, aki az utat nem ismeri: nem tud tájékozódni, nem tudja merre induljon, hol találja meg azt az első részt, ahol meg tudna az ő lelke nyugodni és pihenésével feljebb tudna emelkedni... Azért ti ne legyetek kétségbe esve, ha bármit hallotok is, mert a legtöbb nem tud magáról.

Azért kell az embernek Istenben élnie, az igazságot keresnie, azok szerint cselekednie, hogy oda érjen abba a világba, abba a formába, amely megfelel annak, amit az Isten ígért a földi embernek: hogy akikben hit, szeretet, igazság van, akik úgy élnek, éreznek, ahogyan az az Isten igazságának megfelel, azok - ha nem is száz százalékosan, hanem csak annyira, hogy „igyekezett” azt, ami jó megcselekedni, igyekezett a saját részére mint igazat megszerezni - ezáltal valami jobbat tudott az életével létrehozni, valamit adni tudott világi életében gondolataival, érzéseivel, cselekedeteivel, ami örömet és boldogságot jelentett. Az ilyen elvégezte kötelességét. Kellemesebb lett körülötte az élet, és az emberek gondolatát és szeretetét meg tudta vele nyerni. Valami hálaérzet keresi fel az ilyen lelket abból a másik lélekből, akinek örömet szerzett, vagy jót cselekedett, mert ezek az érzések mind számon vannak tartva. Számon van tartva mind a jó, mind a rossz, és mindegyik megkeresi és megtalálja a maga útját, állapotát abban a lelkvilágban, ahová mindenkinek meg kell térnie. Ezért mondom én nektek testvéreim, hogy úgy vigyázzatok gondolataitokra, beszédeitekre, vágyaitokra, törekvéseitekre, hogy mit tudtok és mit szeretnétek megvalósítani. Mindig gondolkodjatok azon, hogy minden megvalósul, egy bizonyos formába öltözött valósággá válik, amit nem lehet megsemmisíteni. Amit beszéltek az se megy semmivé, hanem azon mód ottmarad, mint amikor az ember valamit megalkot, formát ad neki, ami nem romlik el - mert mondjuk vasból való - az nem olyan könnyen esik szét, mert soká tart. De annak, ami csak olyan, mint az elfutó víz formája - az a

lényeg - az siet megsemmisülni, mert amiből az kiformalódott már nem olyan erős és hatalmas. Tehát vannak elmúló képek és emlékek, de vannak, amelyek megmaradnak soká, soká az emberi lélek világában.

Azért az embernek nagyon vigyáznia kell érzéseire, gondolataira, beszédeire, ha a saját részére jót akar és boldog akar lenni. Ezt úgy alkothatja meg, ha a rosszat távol tartja magától a vágyakban, a törekvésekben. Különösképpen pedig senki másnak ne kívánjon, vagy ne valósítson meg rosszat, mert az attól függ, hogy az a lélek milyen hatalommal bír, milyen ereje van annak, tudniillik aki ezt kigondolja. Mert ha erős akaratú és öntudatos és helytelen dolgot gondolt ki, cselekedett meg, és akart, azok nem múlnak el hamar, mert aki azt kívánta, máris megcselekedte anélkül, hogy akinek cselekedték, tudott volna róla, mivel a rossz tovább él. Él mindaddig, amíg valamiképpen fel nem olvad, el nem foszlik, és az mindaddig útját állja annak a léleknek, aki azt kigondolta, akarta, kívánta és azt neki kell letisztítania, megsemmisítenie, ha nem akarja, hogy őelőtte ott álljon és meggátolja további előrehaladásában. Ezt azért mondom nektek, hogy tudjátok: a gondolatnak, a beszédnek, a váagnak és törekvésnek ilyen a világa annak számára, aki ezeket létrehozta, mert aki nem gondolkodik semmi felett, egy pillanat alatt elfelejti, hogy valami bántotta őt. Van azonban, aki soká foglalkozik lelkében a rossz, a fájdalmas gondolatokkal, azok élnek, és sajnos nem pusztulnak el a halállal, mert azok ott maradnak, és formába, alakba öltözve útját állják amikor szeretné a jót, a kívánatosat elérni. És el is érhetné, azonban ezek a formák, ezek a hiábavaló formák - amiket az ő rossz gondolataival, érzéseivel és vágyaival keltett életre, és nem semmisített meg - ott állnak előtte, és útját nagyon akadályozzák, még akkor is, ha a legszebb kilátásai, vágyai teljesebbé mennének.

Azonban azokat mégsem tudja elérni, amíg ezeknek az ideje le nem jár, tudniillik, ameddig a lélek azokat önmagában fel nem dolgozta. Én attól akarlak titeket megóvni, hogy semmi rosszat ne gondoljatok, ne érezzetek, ne haragudjatok. Hanem igyekezzetek békességben, a rosszat elhessegetni magatoktól, mert ha ti magatok megsemmisítitek a rosszat, nem találkoztok már vele,

mert azokat a rosszakat a ti jóindulatotokkal a megsemmisülés felé viszitek. S akkor nem szükséges, hogy ti fájdalokkal, és lelki szenvedésekkel tudjátok azokat megsemmisíteni, vagy eltolni magatok elől, hogy azok útjaitokat el ne foglalják. Mert az embernek sajátja a tévedés, a helytelen elgondolás, s azzal mindig számolnia kell: vajon jó, vagy rossz-e amit kimondott. Ha jó, akkor kérjétek az Istent, hogy hallgassa meg, hogy a jót cselekedhessétek és gondolhassátok, és ezekkel a jó érzésekkel, gondolatokkal, jó megformálási lehetőségeket teremtetek magatoknak lelki életetekben. De a rosszal, rosszat teremtetek magatoknak. Ha valaki olyant mondott, cselekedett, kívánt, ami alaptalan volt, meggondolatlanságának súlyos következményei vannak a saját részére. Azonban ha valaki szándékolatlanul, ám de igazságtalanul, alapismeret híján cselekedett, s másnak ezzel kárt okozott, az a másik lélek akkor igazán, tehát joggal vádolja, következésképpen a saját sorsában kénytelen a rossz formákkal találkozni. Azért mondom, jobb az embernek nem kívánni semmi rosszat. **Mindezt az igazságos Isten érzésére és segítségére bízva úgy tegyetek, hogy Ő legyen irgalmas, hogy igazgassa annak az emberi léleknek a sorsát, és további helyzetét még akkor is, ha rosszat cselekedett, mert akkor nem lesznek a ti lelketek előtt olyan akadályok, amik titeket a jó felé haladásotokban egyszerű-egyszer hátráltathatnának.**

Ha így, ilyen érzésekkel készültök az isteni úton előre haladni, akkor a ti utatok sima lesz, mert az isteni kegyelem megvilágosítja azt az utat, amin ti előre akartok haladni, s amely úton a ti boldogságotok, örömeitek, vágyaitok érzésvilága töltődne be, amit régi vágyaitok szerint szeretnétek elérni, s megvalósulva látni. Ezekkel találoztok az életúton, és az az élet: valóság. Nem olyan, mint a testi élet, nem olyan, mint a csalódásokkal és szenvedésekkel megtöltött élet, hanem valóság. Ha jó az a valóság, ami elöttetek van, a ti örömeitekre, boldogságotokra van, ha pedig rossz, akkor is találkoznotok kell vele, ha az igazságtalanul lett behintve az útba, amelyen nektek is át kell haladnotok. Gondolom meg fogjátok érteni ezt, mert a ti lelketek már előre át van hatva ezekkel a lehetőségekkel, mert hiszen ti tudjátok, hogy az emberi lélek nem hal meg a testtel, hanem visszatér Istenhez, Aki

adta az életet, és az Isten törvénye előtt kell megállania neki, hogy bevárja azt, ameddig felette az igazság törvénye, mintegy megformázódik és kiszabja azt a jövőt, amit nektek el kell viselni, legyen az akár jó, akár rossz. Ha jó: boldogság, örömmel teljes életeitek lesznek, ha pedig rossz, akkor nem segít senki sem rajtatok, mert azt ti magatok teremtettétek meg önmagatoknak. Azért mondom, ne teremtsetek rosszat, hanem jót. Kérjétek Isten kegyelmét, hogy a ti lelketek a jóval megtöltődve haladhasson az élet útján, és ebben a jóban lelki érzéseitekkel, szeretettel, jóakaratokkal és mindeneknek a kiigazításával akarjátok az életet megtölteni, hogy ezek várjanak titeket a másik életúton, amikor majd már az igazság világában lesztek, ahol nincsen semmi szenvedés, hanem minden a maga valóságában mutatkozik meg. És pedig azért, hogy ti ne tévedjétek, hogy lássátok meg a Földön az igazság erejét és hatalmát, mert ti a ti életetekkel, gondolataitokkal, érzéseitekkel teremtetek.

Teremtetek, mert hatóerő van abban az érzésben, vágyban, gondolatban. Ezért nem szabad még átkozódní sem, mert minden kimondott szó, minden átérzett gondolat, ami vagy jót, vagy rosszat teremt magában, az mind létezik: van, mert ti is Istennek a teremtettjei vagytok, és az az isteni kegyelem, amit Isten ad a ti részetekre, a ti életutaitokra feladatként van adva, és szabadon engedett titeket az életbe, hogy a magatok választása szerint jót, vagy rosszat teremtsetek. Ha a rosszat választjátok, ami elcsábítja a gondolat és érzésvilágot és meg is valósítjátok, akkor magatoknak teremtettétek rosszat. Ha a jót választjátok magatoknak, kérve ahhoz az isteni kegyelem segítségét és áldását, akkor mit ti kívántok magatoknak, vagy másnak, ez a kívánság és vágy, ha az Isten elé lesz adva az imádságban, nagyon sokszor meghallgattatik és megvalósul, és ez a megvalósulás magával hozza az áldást. Legyetek okosak, körültekintők, és ne legyetek könnyen hívők, a rosszat ne higgyétek el, mindaddig, amíg arról meg nem győződtek. Az Úristen világosítsa meg a ti lelketeket, mert életetekben a Földön ti is ki vagytok téve minden percben is azoknak a lehetőségeknek, amelyek teljesen ártatlanul megtámadnak titeket is és nem tudtok helyesen védekezni. A helyes védekezés azonban az Istenben való hit és bizalom. Várjátok, hogy hogyan, miképpen

alakul helyzetetek, az isteni segítség hogyan formálja és állítja helyre a templomot. Felállítja újra templomát az Úr, ahol imádkozni tudnak az emberi lelkek, és a jóban az egyik a másikat segíteni és szeretettel támogatni tudja. Isten áldása legyen rajtatok és imádkoztatok, hogy a rosszhiszemű és akarató emberlelkeket távolítsa el az Úr a közösség egységéből. Isten veletek!

A SZERETET AJÁNDÉKAI(*)

A mindeneket teremtő, fenntartó, igazgató, előbbre vivő nagy isteni Szeretet nevében üdvözöllek mindnyájatokat testvéreim, akik most összegyűltetek. A múlt alkalommal akartam hozzátok beszélni, de mivel ti a halottak emlékezetére a temetőket jártátok, és a halottak elmúlt életére gondoltatok, ezért nem igyekeztem az időt akkor felhasználni. Bár én azt mondom az Úrral együtt: a halottak temessék el az ő halottaikat. Ámde az emberek nagy, tömött sorokban keresik fel a sírokat azon a napon, amit az élők megemlékezésül tartanak fenn az őket itt hagyott kedveseik részére, mert azt mondják: a halottaknak van szentelve az a nap. Én azonban azt mondom az Úrral együtt: a halottak temessék el az ő halottaikat, de akik élnek, azok keressék az Isten országát, ahol mindnyájunknak és mindnyájatoknak találkozni kell az Isten akaratával, az Isten elrendezése szerint. Az idők bármily messzire kinyúló formáiban és alkalmatosságaiban, de mindazok, akik szerették egymást, akik szeretettel gondoltak azoknak emlékére, és szeretettel emlékeznek meg azokról, akik lélekben velük járnak - vagyis nem a hétköznapi órákat, perceket töltik veletek - érzik, hogy vannak érzések és gondolatok, amelyek felkeresik őket, az ő maguk kellemes vagy kellemetlen állapotában, és szeretettel emlékeznek meg róluk azok, akiket szerettek és akik még mindig szeretik őket. Mert a szeretet nem hal meg, a szeretetet nem osztja fel az idő, mint az elmúló testet. A szeretet hatalmas erő, mert az Istentől való. A szeretet nem múlik el a földi élettel. A szeretet fennmarad örökké, mert **a szeretet az Istenség sugárzása**, amely sugárzás minden lelket felkeres, és jóra, igazra, előrehaladásra indítja, mert hiszen minden léleknek az van célul kitűzve, hogy előrehaladjon az igazság, a szeretet útján a tökéletesség felé, vagyis: Isten felé. Mert csak ezek az utak vezetnek az

Istenhez, az örökkévaló Teremtőhöz, Aki életet sugárzott bele minden mozgó lénybe, főképpen pedig azokba, akik már annyira felemelkedtek, hogy a szellemi jót, szépet és szellemi igazat meg tudják érteni, és lélek szerint - mintegy megfürödve abban - megtisztulnak, megigazulnak, és a szeretet által feljebb emelkednek. Így többet értenek meg az Isten akaratából, mintha a sírokat keresik fel, és az elmúlt élet emlékei felett keseregnek. Viszont annak is megvan a maga értelme és értéke, hogy mikor keseregjenek, mikor bánják meg az elmulasztott jóra való cselekedeteiket, azzal szemben aki most eltávozott, és így keserűséget oltott annak szívébe, lelkébe. Mert aki eltávozott az is úgy gondolja: íme, el kellett válnunk, ki tudja mennyi és milyen hosszú idő lehetőségei állnak ismét előttünk ahhoz, hogy találkozassunk, hogy azt a szeretetet, amivel összeolvadt a lelkünk, azt tovább gyarapíthassuk, nagyobbíthassuk, tisztíthassuk, megerősíthessük, fényessé és igazzá Isten előtt is kedvessé tegyük. Mert az isteni érzések, gondolatok, szándékok mind odacsoportosulnak, hogy minél több szeretetet, minél több békességet nyújtson át, árásson ki azokra, akik csak egy kicsit is hozzáfértek, akik ezeknek az isteni ajándékoknak értékét megismerték lelkükben, és ebben a szeretetben - ha csak kevés időre is, de boldoggá tették egymást. Mert a szeretet boldogít, felemel, tökéletesebbé tesz a szeretet megmutatja az utat, amelyen haladni kell, hogy mindig jobban és jobban összetapadjanak az emberi lelkek, és annak tudatára ébredjenek fel, hogy van felettük isteni bölcsesség, aki igazgatja útjaikat, lehetőségeiket mindazoknak, akiknek egyéniségében azok a szeretetformák kialakultak, amelyek fájnak, szenvednek akkor, amikor el kell válni egymástól. Ezek a különböző lelkek, akik csak futólag ismerték egymást - mert hiszen mi lehet más egy földi élet, mint futólag való megismerkedés - azonban boldogságot és örömet tudtak egymásnak adni, amivel egymás lelkéhez hozzáférkőzhettek, és bizonyos lelki formák szerint összeolvadhattak. Ezt az egységet az isteni parancsolat mintegy útitársul adta az emberek lelkébe a születéskor, amikor megtanul a gyermek szeretni. Megtanul örülni is, és sírni is, hogy ami fáj neki azt ezen a módon adja tudtára környezetének, és így megtanul a gyermeki lélek fogal-

makat alkotni bizonyos dolgokról, amelyek természetesen az érzéseken keresztül jutnak el a tudathoz. Mindenesetre legelső sorban is, akik hozzá közel vannak: a szüleit tanulja megismerni. És azokat ismeri el a jónak formáiból, amelyeken keresztül megismeri a világban a jót és a szeretetnek boldogító lényegét, és ő is megtanul szeretni, és ez a szeretet új szereteteket vált ki, amelyek még azelőtt nem voltak. Mert hiszen vannak olyan alkalmak és lehetőségek a születésnél, hogy lelkek nem ismerik ki magukat lélek szerint egymással, mert hiszen nagyon sokszor sok tévedés, félreértés nyer kiengesztelődést kijavítást a szülők és gyermekek között, testvér és testvér között, akik azelőtt talán ellenségek voltak, mert nem értették meg egymást. Mert a lelkükben az Istentől való szeretettől még nagyon távol estek, mivel a lélek még volt befogadó a magasabb rendű érzések kialakítására. A lélek mind a jót, mind a rosszat befogadja, de részére az a fontos, hogy melyiknek ad nagyobb teret, hogy azt kiképezhesse az az isteni Törvény, azon isteni Akarat, amellyel naggyá, igazzá teszi és megértővé az isteni Szeretet felfogására.

Mert a szeretetet csak úgy lehet megtanulni, ha a szeretetet megérzi valaki. Ha a szeretetet értékelni tudja, ha a szeretet óriási hatalmát is megismeri, amely világokat alkot, boldogságokat teremt: a szépet, a jót, az igazat hatalmassá teszi. Világok alakulnak ki ebből, amelyek otthont adnak azoknak a lelkeknek, akiknek születését köszönheti. Nem a földi test születését, hanem a Szeretet megszületését. Mert a szeretet az, ami épít, ami közelebb visz a melegséghez, az erőhöz, a hatalomhoz, az alkotóképességhez, mert csak ez az egyetlen érték van az egész életben - az egész földi életben is - hogy azokat a lelkeket, akik már-már majdnem a mélybe hullanak, az isteni Kegyelem újra a Földre küldi, hogy a Földön a nálánál jobb, igazabb, talán kötelességtudóbb emberi lelkekhez kapcsolja, hogy - mint azoknak gyermeke - megtanulhasson szeretni, megtanulhassa a jót a rossztól megkülönböztetni és megtanulja Istent megismerni, mint Teremtőt, Alkotót. Akitől minden jót ajándékként kaphat, ha az igazságnak engedelmeskedik. Ha az igazságot megismeri és cselekszi, ha a szeretetet megtanulja értékelni, és nem csak elfogadni és kiélvezni - vagy hogy

úgy mondjam - kihasználni, mint a legtöbb önző lélek, aki a szeretetet csak kihasználni akarja -, hanem az ő tulajdon lelkében is megnyílik egy rés, és azon a résen keresztül be tud jutni a szeretet, hogy ott alkothasson abban a másik lélekben is szeretetet, és ha a két szeretet találkozik, okvetlenül összeforr. Csak az összeforrt lelkek tudnak együvé tapadni, csak azok tudnak egyet alkotni, és azok tudják a világok sorsát a maguk megszerzett igazságával átalakítani. A rosszból, a tévedésből igazságos és a tökéletesnek megfelelő alkotást csak azok tudnak létrehozni, akik már maguk is arra a fokozatra emelkedtek fel, ahonnan ők is kaptak, mert ők is élvezik már az Istennek ajándékát a Szeretetet, és meg tudják azt becsülni, értékelni tudják a maguk lelkében és ez létrehozza a hálát. **A hálaérzés minden esetben örömmérsés, amely a tökéletesedés felé emeli az emberi lelket.** Minden szeretet és minden igaz cselekedet, minden, ami boldogságot hint maga körül szét, az teremt is. Így mint Isten gyermekei, már az emberek is, akik még csak eszközök Isten kezében az alkotáshoz, és csak mint felhasználható anyagok úgy vannak a létbe állítva, már azok is tudnak teremteni. Teremteni tudnak ott, ahol még nincs és teremteni tudnak ott, ahol már nincs, mert a gonosz felhabzsolta, felégette, megsemmisítette, értéktelenné tette azt a jót, amit az Isten megteremtett, és amivel az egész emberiséget megajándékozta. És az emberiség a maga tökéletlenségével elpazarolta azt, és a megsemmisülésbe dobta, mint a szemetet. Az embervilágban is összegyűjtik a szemetet és azt mondják arra, hogy az a szemétdomb. A szemétdombot is felhasználják, mert tán abban is van olyan, amit az ember közvetlenül ugyan nem használhat fel, de a föld átalakító ereje még feldolgozza, és lesz belőle a földnek átváltoztató, új erőket kitermelő különös természeti ténye - csodának mondom - de a valójában annak más kifejezése is van - tehát újra felhasználódik, mint ahogyan a trágyadomb hulladéka is, és íme, a termés új erőhöz jut. Hatalmat rejtő, csodának mondható folyamat ez, ahogy feldolgozódik, és megtáplálja a bele hullatott magot és élvezhető gyümölcsöket, élvezhető anyagokat termel ki a később létrejött nemzedék részére. Nincsen semmi sem elveszve a Teremtésben.

De amíg újrahasználható lesz, amíg a jó, a tökéletes újra fel tudja használni addig nagyon sok mindenem kell keresztül mennie amíg átformálódik hasznavehető erővé. Amennyire emberileg lehetséges, igyekeztem ezt veletek formailag megértetni: hogy minden, amit az ember maga körül lát, önmagában, önmaga körül észrevesz, az mind volt, van és lesz, mert mindennek, amit az Isten a Léthe adott, feljebb kell emelkednie, hogy magasabb rendű létállapotban tegyen szolgálatot az embernek, a léleknek. Hogy majdan a legvégső fokon újra ragyogóvá váljék, sok átalakulás után újra oly ragyogóvá legyen, hogy fénné váljék. Tehát mindennek, a legkisebbnek, a legrosszabbnak is megvan az ő maga kitűzött célja, amit „természetnek” neveznek. Ez még csak természet, de amikor fel lesz használva a szellem közelében a szellemi embernek a szellemi hüvelyek részére, hogy az életet elviselhetővé, tűrhetővé tehesse, és erővel - úgynevezett természetes erővel - elláthassa, a táplálékban, a gyümölcsben, a zöldségben, mindenben ami van azokban mindenben erők vannak és azok az erők ki tudja honnan miből, kinek az elgondolt formáiból származnak, mert hiszen az emberi lélek is teremt, folyton teremt jót, rosszat egyaránt. De valaki minél több jót teremt a maga életével, minél több boldogító erőt sugároz bele - mondjuk - a természetbe, a teremtettségbe, minél használhatóbb alkatrészeket tud előhozni a teremtő kezekbe, annál értékesebbé válik. Mert nincs semmi eldobni való a nagy Természetben, amit az ismét és újra fel ne tudna használni. Tehát az a test is, amely szolgálatot tett a szellem mellett ameddig élt a Földön; akarva-nem akarva, megtelítődött azokkal az érzésekkel, gondolatokkal, a boldogító cselekedetek kifejtésével. Mert hiszen keresztül megy a legkisebb atomodon is minden, amit te - a lélek vagy szellem - elgondoltál, amit átérezte amit gondolataidban megalkottál, amire törekedtél és ez mind válik valamivé.

Valamivé lesz, ami valakinek a használatára alkalmassá válik és felhasználatik. Tehát minden emberi életnek, ami a Földön az Isten akarata szerint megjelenik, mint ember, ez volna Istentől megadott célja, hogy minél tökéletesebb, minél jobb szolgálatot tegyen az Isten akaratának megvalósulásához. Tehát nem az a cél, hogy valaki „nagy ember” lehessen, vagy ki tudja, milyen nagy

okossággal, fejlettséggel - ami még nem volt - azt létrehozassa, mert hiszen nem egyformák az emberlelkek, mert óriási terület, ami körülötte él, forog, munkálkodik, mint erő és alkotás, mert a lelkek cselekednek, alkotnak, gondolkodnak és mindig jobbat, igazabbat, tisztábbat - ez kötelességszerűen szükséges - hogy azt hozzanak össze - alkossanak, hogy abból mindig jobb és igazabb erők juthassanak a nagy egységbe, amit életnek neveznek. És hogy azáltal azok az eltévedt szellemek, lelkek, akik már elvesztették az ő szellemi értékeiket, tudásukat, bölcsességüket, tehát úgy szólván csak lélekké váltak, vagyis azoknak az erőknek a hordozójává, amik valamikor majd ismét lesznek valakik. Akik önmagukon felül tudnak majd egykoron olyan létet létrehozni, amibe már előbbre haladhatnak. „*Adatik annak akinek van, akinek pedig nincsen az is elvétetik tőle, amivel bírni vél.*” (Lukács 8:18) Mert szükséges, hogy amit az Isten az Ő teremtésével beleadott a Létbe, azt mind megtisztulva, megigazulva ismét maga köré gyűjtse, és minden amit maga köré gyűjt, azt mind boldog meglepéssel sugározza be az az isteni akarat, az isteni Szeretet. Lehet hogy nem tudtam magamat kifejezni úgy, mint akartam, de ha egy kicsit hozzásegítetek a magatok gondolataival, rátaláltok arra, amit én akartam kifejezni. Tehát minden, amit az ember érez, cselekszik, azzal minddel teremt. Mit teremt az ember, ha vétkezik? - rosszat.

A rossz pedig addig járja őt körül lelkileg, testileg, ameddig egyszer a szellem - az isteni szikra - rájön arra, hogy tévedett, ahelyett, hogy jót hozott volna a létbe, abba a Létbe, amit ő az őt teremtő Istentől kapott. És így ő nem tud örülni a létnek, az ő teremtésének, produktumának, hanem csak szenvedni kénytelen, mert ez a „teremtés”, a „teremtvény” önmagát adja vissza. Amikor az emberi lélek erre rájön, és keresi az utat, a módot, hogy valamiképpen ne úgy legyen, ahogyan az van, hanem jobb legyen, mert hiszen várja, óhajtja, vágyódik a jobb után, akkor először neki kell megértenie azt, hogy ne rosszat hintsen a teremtett mindenségbe maga körül, hanem jót, hogy ugyanaz a jó az ő saját énjét is felemelje, nagyobbá, értelmesebbé, szeretetteljesebbé, bölcsébbé és igazabbá alakítsa. Ez a fejlődés vonala. Tehát tulajdonképpen a temetőknek is ez a feladata, a sorsa, hogy akkor,

amikor azokat a lélektől elhagyott testeket a föld magáénak tekinteti, és megkezdődik a felbomlás, akkor ne ezt keseregjétek, és ne azt lássa meg az ember, hanem keresse az Istent, Aki visszahívja, visszavárja az emberi lelket. Imádkozzatok értük, mert az imádság ereje megtalálja azokat a lelkeket, szellemeket, akik tán többé-kevésbé rosszul élték végig az életet, tán sok rosszat cselekedtek, sok bánatot okoztak, igazságtalanságot hoztak a létbe, ezek az emberlelkek az imádsággal, az Istenhez való irányítással még akkor is, ha a Földön nem tudták és nem akarták megérteni az Isten akaratát, gondolkodóvá tehetők. Mert ezek szükségét érzik annak a megállapításnak, hogy valahogyan így kell annak lenni: Neki hinnie kell, keresnie kell ennek a létnek az igazi célját, mert hiszen az nem cél, hogy az ember éljen és cselekedjék gonoszt és meghaljon, mert ennek nincs semmi értelme.

Akkor minden lélek így gondolkodik: hol van ő, mi történt vele? Mindene fáj, minden hiányzik, semmi sincs, amit óhajtott, amit vágyott, hanem a nagy magányban, a szárazságban, a reménytelenségben érzi magát, és várja, hogy talán, valami mégis történik, hiszen a Földön sokkal jobb volt: ott feljött a Nap, voltak fűvek, virágok, gyümölcsök. Még a legszegényebb is, ha másképpen nem, hát úgy lopta, de élvezni tudta a gyümölcs ízét és a Föld levegőjének kellemes beáramlását a tüdejébe. Élvezni tudta a fáradtság után a pihenés örömét, ameddig a test összeszedte magát. És mindezt a lélek nem érzi, mert nincs teste. Csak egyhangú állapot van, amit nem tud megváltoztatni, mert abban a pillanatban, amikor elszakadt a testtől, ezek a lehetőségek megszűntek részére. De ha a lélek gazdag a szellemi világosságban, gazdag a jóban, a szeretetben, a jónak az előidézésében, mert a lelke megszokta azt, hogy jól, helyesen csinálja azt, amit cselekednie kell, egyszerűen, hogy becsületes legyen, az igazságért helytálljon, szót fogadjon az igazságnak, az ilyen mindjárt feltalálja magát abban az áramlatban, abban az igazságban, amely őt odavitte a kedvező, tán örömeiket, megelégedést nyújtó lehetőségekhez, ahol jól érezte magát, mert megszokta az életnek minden napon megújuló örömét élvezni. De ha ezeket a cselekedeteket nem tudta és nem akarta cselekedni, akkor a lélek számára nem alkotott az életében

semmi jót, hanem csak rosszat, akkor ugyanazzal a rosszal találkozik, mert hiszen önmaga körül csak az van, mert ő azt teremtett. A koporsók tehát titkokat rejtnek. A lélek elmúlt életeknek az eredményeit boncolgatja, forgatja, és amikor talál egy-egy jót és kellemeset, ahol nem bántja senki, semmi, neheztelő elégedetlenség nem súlyosbítja azt az órát, percet, akkor ő is megnyugszik, akkor a boldogságnak bizonyos nemét érzi a lelkében kialakulni és új lehetőséget keres, új munkához készül.

A LÁTSZATOS ÉS AZ IGAZ JÓ KÖZÖTTI KÜLÖNB-SÉGTEVÉS(*)

Az élet nem szűnik meg a porhüvely levetésével, az ideiglenes megjelenési forma átváltozásával, mert a lélek tovább is végezheti a maga feladatát a halál után, ahol minden külső eszköz nélkül éli az életét. De a földi életben, az anyagi, testi formában egy más, külön, rendeltetést is be kell töltenie az emberré lett szellemnek, amely nehéz, kemény harcok elé állítja őt. Azonban ha ezeket győzedelmesen megharcolta, az eredmény a test levetése után tudatos valósággá válik a lélek részére. Mert az anyag élete - látzólag tekintve - mintha külön törvényt követne, és annak engedelmeskedve nem mindenben ismeri el útmutatónak azt a szellemi irányt, amit a Teremtő szabott eléje. Ez azonban csak látszat, mert az anyag fejlődése hasonlíthatatlanul sokkal lassúbb menetben halad a szellemi lények és az azok körül alakult szellemi világok fejlődési lehetőségei mögött. Úgyannyira, hogy amíg azok az eredmények, amelyeket az emberi lélek - akár jókat, akár rosszakat - magából egy élet folyamán kitermelt, ott állnak előtte és körülötte, mint megmásíthatatlan valóságok, benépesítve az ő lelkivilágát, addig az anyag leforgásában sokszor hosszú évszázadok múlnak el, amíg egy-egy átformáló, teremtő gondolat az anyagi világban megvalósulhat. Ez képezi azt a nagy kísértést az anyagba mélyen beletapadt emberi szellemek részére, ami előbb csak a kételkedésbe, majd azután a tagadásba viszi bele az embert, minden szellemi eredetű dologgal szemben. Ez az, ami nehéz és kemény harcra, próbára hívja ki a szellemet a Földön. Ez az, ami a földi ember értelmét megfejthetetlen talányok elé állítja. A milliányi felmerült kérdéseire ugyanis nem tud választ adni a

lerögzített tudomány, sem semmiféle emberi okoskodás. Csak a bizonytalanul imbolygónak látszó hit az, ami a látható mögött a láthatatlan de létező valóságról beszél.

Titokzatosnak látszik ugyan, de nem az. Hisz benne foglaltatik a látható a láthatatlanban, mint a csepp a tengerben. A testben élő ember benne él a szellemi világ legteljesebb egészében, mert a kicsiny látható világot úgy hordozza a nagy, a végtelen láthatatlan, mint a kicsiny sajkát az óceán. Úgy tükrözi vissza a látható világ a gazdag, láthatatlannak egy-egy kicsiny részecskéjét, mint a parányi tükör az égbolton megjelenő felhőt. Mivel az emberi életek mind csak kicsiny, zárkába szorított részei a nagy egésznek, a többi zárkába szorított életrészeokről pedig csak annyi tudomása van, amennyit gyarló érzékelő szervein keresztül tapasztal. Tehát elgondolásai és fogalmai is hiányosak a tulajdonképpeni életről, a valóságról. Az életnek tulajdonképpeni eredményeiről csak akkor vesz tudomást, amikor a zárkából kiszabadult, és lelki érzékelő képességét nem fogja be a test nehézsége. Azért csak akkor láthatja a valóságot, mert a szellemi: az elsődleges valóság, az anyagi: ennek csak rögzített árnyéka, mely szükséges, hogy felbomoljék, megsemmisüljön, egészen addig, amíg a szellem Isten törvényének megfelelő elgondolásaival és megmozdulásaival olyan eredményeket nem tud létrehozni, amelyek összhangba hozzák őt és világát a teremtett mindenséget. Akkor már marandóbbat tud alkotni. Ezzel arányában növekszik elégedettsége és boldogsága is. Addig amíg erre a fokozatra el nem jutott a folytonos harmóniátlanság úzi, hajtja a fejlődés vonalán. Alig-alig jut előbbre egy lépéssel. Csak szenvedései, megpróbáltatásai szaporodnak, mert minél messzebb téved el az egyetemes isteni Törvény vonalától, annál több az ellentétes lelki megmozdulása, annál nagyobb harmóniátlanság kíséri azokban a létrehozott cselekedetekben, amelyeket életében elkövetett.

A láthatatlan világ nem felejt, mert mindent rögzít, a lassan mozgó anyagi világ tükörképe a benne fejlődő szellemek részére. Azok a szellemek, akik nem értették és nem is akarják megérteni a Teremtő akaratát, nem hogy tökéletesebbé tennék munkájukkal azt az anyagot, melyben dolgozniuk, fejlődniük kell, sokkal inkább lesüllyesztik. A formaképző erőket eltompítják, és így

mindazokat a visszaéléseket, amelyeket az isteni Törvénnyel szemben elkövettek a testben és az azt környező állapotaikban: mint betegségeket, rettegéssel gyötrelmekkel teljes életkörülményekben találják meg. Éspedig mind a testi élet megszűnése után - az addigi láthatatlan világban -, mind pedig az azután következő: új testöltések alkalmával. Az igazságtól való minden eltérés következményeit minden teremtetett lény addig érzi, amíg vissza nem tér az eredeti, Istentől elrendelt, irányához. Ott, csakis ott találja és találhatja meg azt az enyhülést, pihenést, a további fejlődésének azokat a feltételeit, amelyek iránt olthatatlan vágyat érez. Ezzel az életvággyal eltelve sorakoznak a láthatatlanban a testben élők kialakított formái és lehetőségei mögé ezek a szellemek, hogy munkába álljanak, és lelkük vágyait, javulásra, tisztulásra elszánt törekvéseit megvalósítsák a testi életben, megküzdve azokkal a próbákkal, amelyek ott állnak lényük járulékaiban, szenvedtető akadályként. Ezeknek az akadályoknak, - Isten törvényével ellenkező alkotásoknak - el kell tűnniük, meg kell semmisülniük. Erre kell az időleges földi élet, a hosszabb vagy rövidebb testöltés, azok a nehéz, szenvedtető állapotok, a csalódások, a fájdalmak, hogy a lélek megismerje és megtanulja a látszatos jó és az igaz jó között a különbségtevést. Hogy megtanulja a lemondást, a testnek és elferdült ízlésének kedvezőkről azért, hogy egészséges és erős legyen lélekben.

Ellent tudjon állani a bűnnek, mely ezer színű csillogásban mutatja magát a vágyvilágban, hogy elkáprázva, belesüppedjen az iszapba; a bűn iszapjába az a lélek, aki már megutálta az ingoványban a küzdést, a szenvedést. Ez a harc, amit minden léleknek meg kell harcolnia itt a Földön önmagában, önmagával. Mert ha nem győzte le önmagában ezt a tökéletlenségből eredő, tévelygésre hajló természetet, semmiképpen sem tud megfelelni emberi hivatásának, mivel nem tud a maga életével jobbat adni a világnak. Hiába emelkedett a világi tudományok és bölcsesetek legmagasabb fokára, ha maga körül nem oldotta meg, és nem alakította át a bűn és tévelygés okozta szigorú csomókat, akkor csak visszavonzza őt a Természettörvény egészen addig, amíg az eléje tűzött feladatát el nem végezte, a lélek. Ez a feladat pedig azt jelenti:

jobbá, igazabbá, lehetőleg boldogabbá tenni az életet minden teremtetett lény részére a Földön. Nem okozni szenvedést, fájdalmat azoknak, akikkel sorsa összeköti, ha csak pillanatokra is. Ne súlyosbítsa az élet terhét senkinek akarattal az ember. Hiszen még akaratlanul is sok olyan alkalom tevődik össze - a lélek tökéletlenségeiből kifolyólag - ami elkerülhetetlen a jóakarattal együtt. Még a jóratörekvő lelkek is beleesnek olyan hibákba, amelyeket csak a legnagyobb önmegtartózkodással és alázatossággal is alig-alig lehet kijavítani, kiigazítani.

AZ ÍRÓÓRÁKRÓL(*)

Eszter teljesen automatikus írómédiiumitálásának köszönhető az íróórák hatalmas anyaga. Ugyanis egészségi állapotától függően, általában heti két alkalommal is íróasztalához ült, hogy kedves Vezetőnk, a Névtelen Szellem, vagy médiumitása, s egyben duáljaként - örízője, Lajos Szellem mondanivalóinak írással történő rögzítésével szolgálhassa az Igazságot. Mindnyájunk kegyelmes menyeyi Atyja minden időben rendelt alkalmas eszközöket arra, hogy az örök Igét - a Tőle messze eltávolodott, az anyagi világ körülményei közé süllyedt - földi gyermekei tudomására hozza. Az Ige formaképzése tehát mindenkor követte ezeknek a szellemcsoportoknak érzelmi és értelmi színvonalát, felfogóképességét. Az Igazság egy, örök és oszthatatlan, tehát tökéletes. A mélyen bukott, elhomályosult tudat számára azonban a formák örök reformációja hozza közel az Igazságot. Hiszen a mózesi Törvényekben kinyilatkoztatott Természettörvény: „*Szemet-szemért!*” szigorát Krisztus az Ő áldozatával a „*Szeressétek ellenségeiteket...*”, legszélesebb alapjaira emelte és a Kegyelem Törvényvilágává transzformálta. - A formákat tehát a Lényeg, az Eszme alakítja. Ezek a formák addig élők, ameddig az emberi tudatban a valóságot, az igazságot nem akarják - úgymond helyettesíteni - sőt, mintegy kiüldözni... A pusztán formai azonban valósággal éhen-szomjan hagyja a szellemet. - A mindenkori reformáció - mint szükségesség - túlmutat a múlandó anyagi alakulatokon, hogy utat készítsen a Krisztus elküldötte Szentléleknek. Az alkalmas Eszközök tehát áldozatok vállalásával szentelték és szentelik oda életüket. A „jó illattétel” oltárán fogy el testi életük, hogy az

anyag burkaiból kiemelkedett szellemük - mint kedves hálaáldozat - keresse menyeyi Atyánk szerető tekintetét. Eszter élete - pici gyermekkorától kilencvenöt évesen történt eltávozásáig áldozatok sorozata volt. Az egyszerű körülmények között élő, nagyon intelligens, ámde az iskolázottság képesítései nélküli ember alkalmas volt a Szentlélek kijelentéseinek továbbítására, nem volt szavai és cselekedetei között eltérés. Kedves Vezetőnk, a Névtelen Szellem 1913. december 26-án kezdte meg Eszterrel a munkát, amelynek 1942 után keletkezett része az íróórak füzeteiben várja a mielőbbi nyilvánosságra-hozatalt, hogy az arra érett lelkek - felhasználva az Igazságnak Krisztus által megígért szélesebb körű megvilágítását - teremhessenek földi életükkel „...*harminc-annyit, hatvan-annyit vagy száz-annyit...*”

a szerkesztő

AZ ÉLET: MOZGÁS(*)

Már eljöttem az Úr Jézus nevében. Nem is azért jön ide a Földre senki, mert kívánja a lelke a súlyos próbákat és szenvedéseket, hanem azért, hogy edződjék a kötelezettségek betartásával, és hogy feleslege legyen a feljebb emelkedéshez. Mindennek van bizonyos létjoga, hogy munkára serkentse a szellemeket, mert mozogni, cselekedni kell. Jót, vagy rosszat. A jóra serkentő indítást a magasabb rendű életáramok hatásának, a rosszra serkentő vágyakat az alsóbb rendű világokból jövő segítség utáni kiáltásnak lehet mondani. Mert az valóban az. De mindenki csak önmagát tudja adni. Senki magát másképpen ki nem fejezheti, csak úgy, amilyen ő maga. Minden lélek a maga fokozata szerint ad magáról életjelt. Az embernek készenlétben kell magát tartania, mind a jóra, mind a rosszra figyelmeztető hatásokra, mert mindenre elfogadó, addig, amíg meg nem ismerte, hatását meg nem tapasztalta mindkettőnek. Ez mozgás, és kényszerű tapasztalatszerzés az eredménye. Ezzel a jobb és igazabb beállítottságú lélek a maga megszerzett jó és igaz tapasztalataival bizonyos védekező, oktató és igazságos törvényt alkotva iskolaszerű intézményeket állított fel, és a megtévesztésre hajlamos lelkeket az igazság megismerésére kényszeríti ezáltal. A jóra és igazra hajlamos lelküeket pedig megerősíti a jóba. Tehát ilyen módon haladnak, ha lassan is. De a jónak megismerése már előre vivő, emelkedő irányban

való haladást jelent. Ezért kellene az anyagi világok, ezért kell az élet múlandósága, a haláltól való félelem. Mert a halálban is van élete a léleknek, de ez nagyon lefokozott és nem haladó.

Mert az már az örök jelennek egy alsóbb fokozatú iskolája, bűnhődése az étellel visszaélt léleknek. Nincs megállás, de nem is lehet, mert a megállás már tespedést és szétesést jelent. A mozgás és a munka mindenütt a haladás és fejlődés jele. A fejlődéssel jár a boldogság, az öröm, az élet nagyobbszerűsége, mely nem ismer határt, mert az isteni örökkévalóság határt nem ismerő végtelenjében nyeri el a beteljesülést. Tehát, **aki Istenben él, és Őbenne kezdi meg fejlődését, benne folytathatja további útját, az nem fárad el az élet bármi formában való megismerésében, mert Isten örök életet sugárzó lényegében benne foglaltatik a jónak, a szépnek, az igaznak, a boldogítónak minden jelvénye, mert minden étellel telített valóság. Aki Isten nélkül él, bármilyen ragyogásban, hatalomban, örömeiben tölti rövid életét, az máris halott, mert múltó napjai rövidek, és kérelhetetlenül eljön az élet alkonya, és csakhamar minden elveszti értékét, mert besötétedik és a halál éjszakája befed mindent.** Az élet kialszik, csak por és hamu marad mindenből, ami volt. Az élet fonala elszakad, és a lélek lesüllyed az ismeretlen sötétségbe, mert nincs felette aki örködjék, hogy megvédje elkövetett tévedéseinek, bűneinek lázas álmokat jelentő kérdőre vonásai ellen. Ott állnak ezek fenyegetően, hogy bosszút álljanak és igazságot szolgáltatassanak a megsértett törvény értelmében. Ez is valóság. Nem képzelet. Mert az élet cselekedetei folytatást hoznak létre.

A folytatás pedig már az aratása annak, amit elvetett az élő lélek az élete idejében. Aki pedig nem vetett jó magot, hanem a gonoszt tette tényező hatalommá az életében, annak aratásában részesül. Az élet mind szűkebb és szenvedtetőbb körülményei szorongatják a magvető lelkét. Mindaddig, míg az örök könnyűlet meg nem szánja őt, és az idő elsikló nagy távolságában egy lélek-magvacska kikel az úton haladók nyomán, és egy szomorú sorsú ember kezd élni a nap alatt. Hol van a dicsőséged ember? Hol van az életed, te hatalmas? Az életnek legalsó fokán is a Nap melege süt reád. Az Istennek napja új lehetőséggel kínál, hogy a

gyötrelmes úton elfáradt tested reménységgel bíztathasd a holnapi nehéz út folytatására. Az éjszaka pihenést nyújtó, boldogító kis öröm várása ez. A kínos élet után a pihenést nyújtó halál vágya ez. De már van lehetőség az élet újrakezdésére, az Isten, a segítség megtalálására. Ez az élet. Az Istentől eltávolodott lélek sorsa az időben és az örökkévalóságban. Az Isten szeretet. A szeretetben van fény és árnyék is. Aki a szeretet ellen vétkezik, az az árnyékban, azaz önmaga árnyékában ébred, vétkeinek árnyékot és sötétséget okozó valóságában. Ez a valóság az időben és az örökkévalóságban benne van. Boldog az is aki ezt már az időben megismeri és megtér Istenhez, és megismeri az Ő törvényét. Isten segítsége, óvó és védő kegyelme legyen veletek, gyermekeim.

AZ IGAZSÁG HARCOSAI(*)

Már várlak gyermekem, az Úr Jézus nevében. Én a magam értelmé és érzelmei után vonom le az igazságot mindenből. És így mondom mindig azt, amit látok. A földi élet a léleknek harca vagy az igazság ellen, vagy az igazságért. Akik az igazság ellen harcolnak, azokat legyőzi maga az igazság ereje önmagukban, mert harcolniuk kell az önmaguk által létrehozott igazságtalansággal, és azoknak minden körülmények között vereséget kell szenvedniük. Azt el nem kerülhetik, mert nincs semmi és senki aki megmenthetné a következmények kényszerhatásaitól. Azok, akik az igazság harcosai, azok is szenvednek ugyan, de azoknak szenvedése ideig-óráig tartó, mert azoknak segítséget ad maga az igazság ereje, amely az Úr Jézus Szent lelkéből sugároz alá a küzdő emberiség sorsának megerősítésére. Új erőre és új életre való serkentésére. Ez az új erő új életet jelent, és az új élet új dicsőséget, új világosságot sugároz szét a küszködő világban azokra a harcosokra, akik már mind elernyedtek a legyőzhetetlennek látszó hatalmas erővel szemben. Ne csüggedjél el gyermekem, mert közel van az Úr szabadítása, az Őt félőkhöz és az Őt keresőkhöz, akik hitükkel Őtőle várják a segítséget, a szabadítást. Te tudod azt, hogy mi jár a győzőnek harcuk befejezése után. Nagyon jól tudod, hogy ha a földi világ a diadalmas győzőnek gazdag jutalmat ad, akkor a mennyei úr és király, aki a szeretetnek és igazságnak forrását hordozza magában, nem marad a földi hatalmak

mögött, ahol a kegyelem osztásnál is csak ezek a források áradnak ki az Ő felséges trónjának székéből. Nem kérdezi mi volt a bűnöd. Nem mérlegeli azt, hogy miért kellett a küzdőtérre kimenned. Csak azt nézi, hogy a lelked igaz érzéseiben megtértél. A jóért és az igazért harcoltál.

Mert a lelked egygé lett azokkal az igazságokkal, és ezek az igazságok szabaddá tették a lelkedet azoktól a tévelygésektől, bűnöktől, amelyek miatt nem mehettél be a békesség, a boldogság világaiba az Úr országába, ahol Ő él és uralkodik mindörökké. A te igaz, és önmagadról megfélemezhető törekvéseiddel új erőt, biztatást, hitet és reményt önthetsz azokba a lelkekbe, akik nem a saját dicsőségüket keresik, hanem az Úr dicsőségét hirdelve munkálkodnak a sötétség és gonoszság ellen. Mert **egy a szükséges dolog a Földön: hinni az örök igazság győzelmében, hogy tiszta, önzéstől mentes, munkálkodással tudjuk ezt az isteni örök igazságot szolgálni életünkben.** Ez az isteni örök igazság az Úr Jézus Krisztus által lehozott igazság, mely a sátán gonoszságától megfertőzött világban hatalmat és uralkodást teremtett azokban a lelkekben, akik már elfáradtak a szenvedések és csalódások hordozásában. Megfáradtak, de új erőt, új életet öntött ezekbe a lelkekbe a mennyei igazság megismerése és elfogadása. A sátán ezeket a lelkeket üldözi és szenvedtetni ezen a világon. Aki még nem szenvedett, aki még nem csalódott, az még nem volt megpróbálva. Az még nem ismeri az élet célját. Aki még nem hordott sebhelyeket a lelkén, az még vagy nagyon gyenge palánta a harcra, akinek a jelenlétét nem veszi észre a sátáni hatalom, vagy nem találja eléggé hathatós ellenfélnek, mert még őhozzá tartozik. Talán még nem eléggé fejlett sem a jóra, sem a rosszra, hogy a küzdőtéren eredményt érhessen el. Ezek azok, akik egy rövid pihenő életben megismerik az élet nyújtotta örömeit, amelyekért harcolni fognak azokkal az eszközökkel, amiket a sátáni igazsággal: a hamissággal, a megalkuvással és a gonoszsággal igyekeznek megszerezni. Óh, ezekből nagyon sok van a Földön. Mert még nem tudnak különbséget tenni a kétféle igazság között.

De akik már megismerték a mennyei igazságot, és vállalják az élet terhét, harcát, azokból kevés van. Mert a sok sebesüléstől elvérezve kidőlnek, de új erőre kapva új vállalkozásba fognak, és a

harcokban új sebeket kapva mégis dicsőséges pályát futva be, ha-zaérkeznek a diadalmas élet befejezése után. Azért ne féljeteK és ne reszkessen a szívetek, mert veletek van az Úr kegyelme és nem hagyja el az ő világát. A sebhelyek befornak, és a boldog eredmények elfeledtetik a fájdalokat, és az örömök új erőforrásokat nyitnak meg. Elfelejtetik a bántalmakat annyira, hogy még azokat is szeretettel fogadjátok szívetekbe, akik a nagy és fájdalmas sebeket ütötték, mert akkorára már meglátjátok, hogy csak a bennük lakozó sátáni hatalom rabszolgái voltak, és azt kellett cselekedniük, amit uruk parancsolt. Minden elmúlik, ami rossz, ami téves, ami igaztalan, mert mindennek meg kell tisztulnia. Mindennek az Isten törvénye, hatalma alá kell tartoznia, hogy az Isten legyen mindenkor mindenben örökkön örökké. Ámen. Aki ebben a harcban sebeket kap, a földi életben, azok elöljárókká, vezetőkké, lelkek és birodalmak felett uralkodókká válnak, mert az isteni igazság felemelkedéséért kapták a sebeket, nem pedig azért, mert rosszat cselekedtek. A karma igazsága túlló a célon. Az Isten kegyelmében való hit a cél, az első állomása az üdvösséghez vezető útnak. Azért ti ne keressétek az ősrégi keleti igazságok fogságában az igazságot, hanem keressétek a Krisztus önmagát feláldozó szeretetében a megtisztulás és megigazulás lehetőségét. Mert ezt hagyta az Úr, aki áldassék és magasztaltassék. Mindörökké. Isten veletek.

A FÖLDI ÉLET: ISKOLA(*)

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Ne feledd el, hogy ha meg is próbálja az Úr az ember Őbenne vetett hitét, el nem hagyja, és gondja van még azokra is, akik az első akadályon elbuktak. Gyermekem nem te vagy az első, akinek a nagyon szoros és keskeny úton kell haladnia, hogy a széles úton járóknak útmutatója legyen. És ezen a keskeny és göröngyös úton könnyebben előre jut a lélek a boldogság hazája felé, mint a széles, rózsákkal szegélyezetten. Lásd és figyeld meg azoknak az életét, akiknek már kedvező és kívánatos sors jutott próbául, mégis a nehéz küzdelmek útján tudnak csak előre jutni, a megtisztulás és megigazulás világa felé, mert az emberi természet nagyon hajlik a kiválasztottság képzetének elfogadására. Ez pedig a lélek veszedelme, mert a gögöt növeli ki a lélekben. **En azt mondom,**

jobb ma szegényen, száraz kenyéren zárni le a napot, de az Istenbe vetett hittel gazdagon, semmint a föld javaival és kívánatos állapotaival és azokban dúskálva, de az istenhitben szegényen érkezni meg az örök élet kapuja elé. Mit ér a tudomány, mit ér a hatalom, ha a lélek szegényen és piszkosan érkezik meg az Úr igéje megértőinek és az aszerint cselekvőknek gazdag lakomájának vendégségébe, és ott szégyenkezve látja, hogy részére nincsen hely. Mert csak azok részére van fenntartva hely, akik földi életükben is már odatartoztak. Az élet utolsó óráiban már későn érkezik el az ember ahhoz, hogy ott helyet kaphasson az örök életbe hivatalosak asztalánál. Azért azt mondom: ne sajnáld az életednek szenvedésekkel töltött napjait, vagy óráit, mert annak minden órájában tanulságos figyelmet keltő táblát írt fel a lelked az utánad érkezők részére.

A földi élet iskola. Az emberi léleknek vagy tanítani, vagy tanulni kell, hogy ott legyen. Boldog lélek az, aki jól tud tanítani. És az is, aki figyelmesen megtanulja a leckét, mert a következő életben már taníthat is a tanulás mellett. Ezért pedig már külön jutalom jár. De boldogtalan az a lélek, aki semmit se tudott megtanulni, mert az bizony csak bukott lélek marad, és semmi hasznot nem tudott az életében nyújtani a Földnek, és így az adósok börtönében csak kényszermunkára van kárhóztatva, amiért nem jár fizetés. Ez a törvény ereje és hatalma a bűnben élők fölött. Az Isten igazságos és bölcs beosztása ez a törvényen kívül élők részére. Sehol nem lehet a törvény ellen cselekedni, csak a Földön, ahol a szabad akarat birtokában az ember tehet jót és rosszat is. De a felelősség terhét viselnie kell. Semminek nem szabad elvesznie. Mindenről számot kell adni. Ez a rend lelke. Ez ami számon kér és, ez jutalmaz, vagy büntet. Az Úr Szent lelke kegyelmez, vagy elítél. Tehát nincsenek senkinek jogai, hogy követelőzhessen az igazsággal szemben, mert aki az igazság ellen cselekedett, az nem állhat szemben vele, mert elvesztette követeléseit. **Szigorúnak látszik ez a törvény, de nem az. Csak óvó, védő és az igazság útjára visszaterelő szeretet a tudatlan és tökéletlen lélek részére. Tudva mindezeket, ha fájdalmas is a földi élet, az igaz úton járók részére jó tőkebefektetés a jövőre, mert az Úr nem hagyja jutalom nélkül azokat, akik az**

igazság ügyéért szenvednek. Gyermekeim, legyél jó reménységgel. Most Isten veletek!

A FÖLDI ÉLET: KÜZDELEM(*)

Az Úr úgy alkotta meg a földi ember testét, hogy az lelki testének legyen pihenése az erőgyűjtéshez, melyre minden földi életben szükség van, mert a földi élet nem a boldogságra van adva, hanem a küzdelemre, hogy a tudat alatt lappangó tévedések, hibák ferdén felfogott és kialakított egyéni igazságok ütközést szenvedjenek és feléjjenek, megsemmisülhessenek abban a harcban, ami a földi testben megy véghez. Nem olyan könnyű még a nagyon előrehaladott léleknek sem a szenvedésekkel megrakott földi életben túltenni magát azokon a nehéz gyötrelmeken, amelyek előtte mind felsorakoznak, ha az Istentől kapott tiszta igazságokat valósággá akarja tenni földi életében. Azért van az, hogy minden igazságra törekvő emberi léleknek szenvedésekkel kirakott úton kell előre haladnia, ha a legkevesebb jót és igazságot valósággá akarja tenni életében. Nemcsak, hogy nem értik meg az emberek, hanem ellene fordulnak még azok is, akik ugyanazokkal a szent törekvésekkel indultak útnak a földi világban. **De aki végig kitart, az üdvözü. Lehet, hogy meg-megbotlik, lehet, hogy el is esik, de újra és újra segítségért kiált, és az Úr lenyújtja érte segítő és felemelő kezét, és új utakat mutat meg részére, vagy megvilágosítja szellemi szemeit, és látja akkor, hogy mibe botlott el. A lélek önmagában tekintve meglátja hibás, vagy felületes lépését, és megfordul útján, visszalép, és megigazítja azt az akadályt képező téves lerögzített igazságnak hitt felfogását, beismeri tévedéseit, és így tiszta és egyenes utat halad maga mögött.**

Azért mondom, hogy a legjobbnak, a legigazabbnak látszó élet mögött is lehetnek káros, elnagyolt, felületességek, amelyek árnyékot vetnek előre az úton. És ha nem a saját árnyékai azok a múltból, hanem másoké keresztezi az egyenes haladást, akkor is szenvedéssel és testi-lelki gyötrelmekkel tudja csak az utat megtenni az „ember” hogy előbbre jusson. Az út végén azonban ott áll az Úr, az Ő áldozatos, örökre szóló nagy szeretetével, hogy az

úton szerzett sebesüléseket egy pillanat századrésze alatt begyógyítsa, és megnyitja a szenvedő lélek előtt a boldogság világainak kapuit, ahol minden szenvedés emléke lemarad, hogy az új, az addig el sem képzelhető örömöknek helyt adjanak a lélekben. Azért gyermekem, ne sajnáld az életben szenvedésekkel eltöltött napjaidat, éveidet, mert azok fénylő arany betűkkel ragyognak majd, nemcsak a te boldogságban fürdő lelked előtt, hanem még azoké előtt is, akik ezeket a szenvedéseket okozták, és ők az ö gyötrődéseik között maguk is keresik majd azt a lehetőséget, hogy azon az úton, amelyet te győzelemmel végig jártál, ők is több-kevesebb sikerrel végig járassák. Most én az Úr Jézus nevében búcsúzom a testi énedtől. A lelked úgy is nyitva előttem, most jó Atyánk kegyelme legyen és maradjon veled. Időközönként megtekintem a többiekkel való együttest is. Isten veletek!

A BOLDOGSÁG KERESÉS(*)

Eszter: „Kedves Vezetőnk, már nagyon hiányoltam, hogy több, mint egy hónapja felém sem néztél”.

Névtelem Szellem: „Igen, tudom. De ez nem úgy van, mint azt az emberi türelmetlenség elgondolja. Ez az embert azért sürgeti sokszor hiábavaló fáradtságra, mert úgy érzi magában, hogy az idő múlásával az alkalmakat is elmulasztja akár a jóindulatú cselekvésekre, akár a saját részére szolgáló örömök megszerzésére. Az idő nem múlik el, csak az emberi életek lehetőségei változnak meg azokkal a fordulókkal, amelyekhez hozzákötötte számításait az ember. Az idő és az élet nem múlik el, csak változik. Ezekben a változásokban mindig beletalálja magát a hallhatatlan lélek, ha az isteni hangot visszhangozni tudja. Mert ebbe van beállítva. Ebben a beállításban nincs idő, nincs állapot, ami megakadályozza az összeköttetést a Teremtő és a teremtett szellem között. Egyedül csak az, ha a teremtett szellem elfordul az ő Teremtőjétől. Azonban, ha ez az elfordulás csak tévedés folytán következett be, akkor is az élet forgatagában, ha rövid pillanatokra is, de a visszhang megcsendül a lélek mélyén, és kénytelen megfordulni a hang irányába, mert érzi az elszakadás fájalmát. És visszafordítja a lélek érzéseit abba az irányba ahol, és amikor az ember még boldog volt. Ez a boldogságkeresés nem hal meg a

testtel, hanem felsír a halál éjszakájában, és betölti panaszával a végtelenséget, amíg meg nem találja, akit keres. Ebben a kietlen és sötét éjszakában bolyongó panaszos lelkek hazavezetésének szolgálatában foglalatoskodó emberlelkek sok fájdalomnak, csalódásoknak vannak kitéve, amíg az ő nehéz szolgálatuk tart, a múlandó világi életben. De fényes eredmények szegélyezik azokat az utakat, amelyeken áthaladtak.

Azok az érzések, amelyek a kopár földre hullatott könnyek között csalódásoktól, bántalmaktól, igaztalan vádaktól, gyanúsításoktól megsebezve, melyek sokszor a testi életet is elhordozhatatlanná, kínessá tették, ezek a fájdalmak új világot teremtettek azoknak részére, akik az „időben” utánuk jönnek, és egy könnyektől öntözött virágos útvonalat találnak, amelyen ők is majd hazatalálnak az elhagyott békés szellemi otthonba, az atyai házba, ahová mindenki visszatér és ahová mindenkit visszavár a szeretet Istene. Nehéz ez az út és tövises, göröngyös. A lélek elfárad, míg a végéhez ér, de van egy-egy pihenő ahol erőt gyűjthet és felöltözködhet az őt váró új ruhába, melyet a gondviselő atya ingyen kegyelméből ajándékozott az úton járó, fáradt, hazatérő gyermekének. Új ruha, új csillogó ékszerek, melyek mind arról beszélnek, hogy a hazatérő lélek már közeledik örök szép otthonához, az ő atyjának az ő részére fenntartott örökségéhez, ahol már gazdagságban és boldog pihenésben lesz része, egészen addig, amíg lelkében nem visszhangzik a boldogtalan szenvedők jaj-szava, akik keresik, de nem találják meg a sátán fogságából kivezető utat. Ez a szeretetmunka mindnyájunk lelkében visszhangzó, indító erő és hatalom, amely a Földön élők szívéből felénk hangzik, és ez kényszerít bennünket, hogy munkát vállaljunk a kétségbeesetten vergődők gyötrődésének enyhítésére, és amennyire lehetséges, az igazság és a szeretet részére, hogy belecsöppögtethessük a reménység és kitartás biztos győzelmének hitét, mert a kegyelem ugyan ingyen van, de a földi ember lelkében eltorlaszolja a gőg azokat az utakat és lehetőségeket, amelyen keresztül az ember lelkének megérző és megértő részéhez be lehetne hatolni. Sokszor ezért kell a sorsnak kegyetlen eszközökhöz nyúlni, hogy az emberi lélek érzékenyebb részéhez hozzáférhessen az isteni kegyelem. Azért olyan nehéz a kiválasztottak élete, mert sokszor

az igazságnak egy ferde értelmezése lesz úrrá a lelkeken. Most Isten veletek!”

A HAZAFELÉ VEZETŐ ÚT(*)

Meg van írva, hogy a szív teljességéből szól a száj, és az szív vágyai vezérlik az ember cselekedeteit. Tehát nem a beszéde szerint ítéltetnek meg az emberlelkek, hanem azok szerint a cselekedetek szerint, amelyekkel belenyomta lelki képét a történések világába. Ezeket senki és semmi meg nem változtathatja, amíg a kegyelem hordozói azokat nem minősítik. Boldognak mondom azokat a földi embereket, akik a változandóság világában önmagukba tekintve felismerik saját magukban mindazokat a kárhozatba vivő vágyakat és cselekedeteket, amelyek sok könnyet és fájdalmat okoznak még azoknak, akik ezeket a vágyakat valósággá tették. Ugyanis senki nem szabadulhat az adósok börtönéből, amíg meg nem fizetett az utolsó fillérig. Tehát nem adósságokat halmozni, hanem lassan fizetni, békés türelemmel még akkor is, ha fáj, ha könnyek kísérik is ezt a keserű fizetést a Földön. Mert mindennek eljön az utolsó napja, órája, és a bűnök fogságából egyszer csak kiszabadul az Isten szabad világába, ahol örömmel várják mindazok, akiknek hiányzott és hiányzik. Vannak régi, nagyon régi, elfeledett, egymástól elszakadt szerető lelkek, akik imádkoznak a tőlük elszakadt kedveseikért, és nem tudja soha a földi ember, hogy ki egyengeti az ő földi útját, hogy hazataláljon, a léptei nyomán, amelyet régen betakart már az úti szél, mégis haza kell találnia egyszer minden léleknek, aki az atyai háztól messze elvándorolt. Ha éhesen, ha lerongyolódva, minden szépségétől megfosztva is, de ha belátja és megbánva vétkeit, imádságaiban jelt ad magáról, még ha messze útban van is, az Atya házának cselédei, szolgálói, akik őrt állnak a kapuknál, felfigyelnek a messzeségből hangzó segílyt kérő kiáltásokra, és eléje mennek, a bizonytalan úton haladó, eltévedettnek és hazavezetik.

Azonban azoknak kell kiáltani, akik az úton vannak még, akik nem a maguk tulajdon elbizakodott bölcsességével akarnak céljukhoz érni, hanem a felülről jövő segítséget kérik. Ezeknek, akik beismerve gyengeségüket és eltévelyedettységüket, keresik a legközelebbi helyes utat. Az Úr megmutatta ezt az utat a maga megtalálásával, azzal, hogy nagy és bölcs lévén, kicsinnyé, semmit

jelentő földi gyermekké lett, hogy a dicsőséges mennyet feltárhassa a maga gazdagságával, megmutathassa a szenvedő emberiségnek. Nem azért, hogy elzárja előlük, hanem azért tette a jeleket és csodákat, hogy az ember láthassa az előtte elrejtett hatalmas erők lehetőségeit, és higgyen ezeknek az erőknek a forrásában, amelyek az isteni erőkből fakadnak. Az Úr az emberi lelkek megvilágosodásáért, megtisztításáért, felemeléséért szállott alá az Ő dicsőséges világából, és a Megváltó cselekedte, hogy akik hisznek és megtérnek a tévedések útjáról, és rálépnek az Ő általa mutatott egyenes útra, azok számára összeköttetést tart fenn, és vezetni őket haza az atyai hajlékba, ahonnan lehullottak. Ebben az útban sok a tévedésekből alig megtisztult lélek, és még nem minden lépés biztos. De éppen azért kell azoknak összetartani, akik ráléptek erre az útra, hogy egymást támogassák, vezessék, és ha szükséges, megvilágosítsák. Ha nem veszik be a világosabb magyarázatot, akkor figyelmeztessék gyöngéden, vagy kissé erősebben, amint a szükség kívánja, próbálják őket, de ha ez sem elég hatásos, akkor a maga választotta úton kell hagyni. Ha az emberi lélek az Istennek hozzáférhető utat megtalálja, akkor visszatér az imádság hatására. Ha nem, akkor nem lehet és nem szabad kényszeríteni, mert akkor már úgymint a tévelygés szelleme vette hatalmába őt. A szíves megemlékezést szeretettel vettem. Isten veletek!

MI AZ OKA AZ EMBERISÉG SZENVEDÉSEINEK? (*)

Már itt vagyunk, az Úr Jézus nevében gyermekem. Igen, bizonyos, hogy az idő múlásával lehanyaglik az életet jelentő minden lehetőség száma. De az Úr minden időnek megadta a maga lehetőségeit, amelyekben az emberi lélek elrendezheti az eléje szabott dolgait és kötelezettségeit, mert más kötelezettsége van az alig serdült ifjúnak és a meglett férfúnak, mint az aggnak, aki már az élete eredményeit összegezheti csak, és visszatekintve az elmúlt alkalmakra, amelyeket jól, vagy kevésbé jól, esetleg semmiképpen nem használt ki, vagy éppen rosszul: és ezek felett elgondolkozva leszűrheti azokat a tapasztalatokat, amelyekkel mintegy meggazdagodva hagyja el a földi élet küzdőterét. Új alkalmak elé állítja sorsa így, egy többé-kevésbé pihentető szellemi állapot

után. Ez a fejlődés sorja, amely a kevésbé pihentető szellemi állapot, azután a fejlődés útjára sodorja, amint egymás után következnek, amíg a lélek meg nem szerezni azokat az örökéletre szükséges eszközöket, melyek ugyan nem látszanak a Földön annyira szükségesnek, mint a földi lét megtartására szolgálók, de mégis olyan nagy horderejű és annyira nagy jelentőségű ezeknek az eszközöknek a megismerése és megszerzése, hogy az egyszerű földi értelmű ember, aki egyáltalán nincsen tisztában ezeknek a nagyon nagy fontosságú ismereteknek az értékével, sok nagy fáradtsággal és szenvedéssel kell megismerje és megtanulja, hogy minden csak külső buborék, por és hamu, szenvedés és halál, amíg az örök értékek birtokába nem juthat, és nem mondhatja magáénak azokat az igazságokat amelyek, mint a fejlődést előre hajtó kerekek hajtják előre az egész természetet, és benne és vele egyidejűleg az emberi lelkek nagy csoportjait. Azért, hogy egyszer végre mégis tudomásul vegyék sorsukat, rendeltetésüket, és abban az irányban kezdjenek el munkálkodni, amely boldogulásukat szerzi meg részükre.

Kínosan érzitek, látjátok és tapasztaljátok, hogy a törvényes fejlődési iránytól eltérő szellemű emberlelkek mennyi bajt, szenvedést zúdítanak a csoportok útjába, amely feltartóztatja azok fejlődését a természetes vonaltól félreterelve, és a természet elé akadályokat állítva káoszt, zűrzavart, szenvedést, kétségbeesést okozva lehetetlenné teszi az életet, hogy egyesek gonosz és tökéletlen elgondolása megvalósulhasson, és ezáltal ők egy pillanatra a helyzet urának képzelhessék magukat. Mert csak egy pillanat az, amit egy emberi élet kicsiny, töredék-idejéből a maga részére elvonhat, a tévedő ember bármilyen hatalom birtokába érzi is magát. **Minden hatalom csak időleges és múlandó a Földön, éppúgy, mint a boldogság, vagy a szenvedés.** Nem érdemes még az egészen jónak hitt dolgok miatt sem erőszakos követelésekkel fellépni az úgynevezett sorssal szemben. Mert ami igazán jó és Istentől való, az úgyis elkövetkezik mindenkire, ha hisz benne és Istentől kéri azt. Azonban az ember türelmetlen, és maga akarja a sorsát törvénytelen úton megváltoztatni. Maga akar a földi javakból magának részt, - nem kérni, hanem - kieroszakolni a máséból. Ő maga akarja a hatalmat gyakorolni mások felett, mert nem tudja

és nem akarja az engedelmességet megtanulni és gyakorolni. Mert lelkét nem érintette meg az isteni lélek mindent átformáló és újrateremtő hatalma, hogy boldogíthassa és áldásossá tehesse földi életét, és maga körül új életet fakaszthasson a halálból, a megsemmisülésre ítélt, múlandó földi létből. Így elvágja az ember előtt az utat, mely kivezeti a halál árnyékából, kivezeti a derűs, napfényes, boldog örökkévalóságra. Az anyagi élet, az anyagi törekvések, **az anyag túlságos értékelése a szellemi értékek fölé helyezése, a halál árnyékával vonja be a földi életnek minden ténykedését**, és magát a lelket is, ha az az embernek szenvedését okozza, vagy a lelki élettől elvonja, vagy a törvényes fejlődése elé akadályokat állít.

Azért minden ilyen hatalom, vagy ilyenféle hatalomra való törekvés, halálra van ítélve, **mert magában hordja az ítéletet**, mert az Isten igazságával ellentétes elvet igazságnak állít lenni. **Csak egy igazság van: az isteni igazság**, ami előtt minden teremtettt léleknek meg kell hajolnia, amihez hozzá kell alkalmazkodnia, ennek érvényt kell szereznie, még áldozatok árán is, azért, hogy az emberiség minden tagja megismerhesse és gyakorolhassa, és ezzel a világ bőséges nyereséggel gazdagodhasson, mert a földi világ szegény a szeretetben, szegény az igazság ismeretében és gyakorlásában, mert mindenki csak a maga életén keresztül nézi és látja a világot, így a szenvedéseken keresztül csalódásokkal tapasztalja, hogy minden csak illúzió és kegyes álmodozás, ami a szépről, jóról és az igazról elhangzik. Így a reménység is szegény marad és félénken tapogatózik: hol, merre talál egy enyhe támpontot, melybe belefogódzva, megerősödhesen, hogy hinni tudjon valamiben, ami igaz és rendíthetetlen valóság, amire lehet és érdemes építeni. Az emberi lélek, amíg minden kívánsága szerint történik, addig nagyon magabiztos álláspontot foglal el a világ és a saját dolgait illetően. Addig mindent kicsinynek és jelentéktelennek állít, amit nem ő maga hisz valóságnak, vagy az általa elismert tekintélyek nem állítanak annak lenni. Amikor azonban az élet bálványai ledőlnek, és a valóság hegyes szegekkel kivert korbácsai suhognak végig az emberiség csoportjain, akkor megpróbálják azokat a lehetetlen és elfogadhatatlan igazságokat is beiktatni gondolkodásukba, melyek talán mégis vannak

és hatnak az ember addig nem ismert érzés- és gondolatvilágára, sorsára - talán... Az okokat keresi, hogy mi, vagy ki az oka az emberiség nagy szenvedéseinek, csalódásainak, félrecsúszásainak, hogy okolhassák, gyűlölhessék és megvethessék, de elfelejteneek befelé tekinteni a saját érzésvilágukba, dédelgetett énjükbe, tévelygéseikbe, hazug igazságaikba, amelyet részrehajló, önző érzéseikkel alkottak meg magukban, egy világot, a gyűlölségnek, az irigységnek, a gögös, önmaguk bálványozásával a vetélkedésekben, az oktalan haraggal és mindennel, ami az embert az embertől elválasztja.

Az Isten pedig békességre, elnézésre, alázatosságra, engedelmességre, a hazugság és önzés elkerülésére, a késedelmes haragra inti az embert. Egyszerű, minden erőltetett bölcselkedés nélküli okfejtés ez, és mégis nagyon nehéz az ellentétes eszmékre beállított emberi lelkeknek ezt elfogadni és követni, mert a sátáni akarat más irányt jelölt ki a részükre. Ellenállni az isteni igazságnak, amely olyan könnyűszerrel véli megoldani a káoszt, elsöpörni az útból azt, aki vagy ami akadályt képez az egyéni gondolat keresztülviteléhez. Ami a kicsinyben, az „egyben”, az nyilvánul meg a nagyban, a „sokban”, a tömegben. A tömegben, mely sokszor csak az „egy” gondolatának alávettett szolgálatára van adva. Ki adta alá az „egy” szolgálatára, amikor sem lelke, sem teste nem kívánja szolgálni azt az egy elgondolást? A hasonlóság törvénye az, ami ha csak kis részben is, de mégis azonos törvényt követ, akár csak gondolatban, vagy a vágyak, vagy az akarat vonzása szerint. A hasonlók ugyanis vonzzák egymást akkor is, ha céljaik nem is azonosak, ha gondolataik más irányban szárnyalnak, de az a mód, amellyel meg akarják valósítani, az kapcsolja együvé azokat egy időre, akik bizonyos elgondolásaikat érvényre akarják juttatni. Így gyógyítja ki a törvény lassú forgása az emberi lelkeket a téves elgondolásaikból és azok kivitelezéséből. A sátán is jót akar - a maga elgondolásait az emberi lelkekkel igyekszik végrehajtani a világon. A sátán is meg akarja az ő országát erősíteni, de minden bölcsesség nélkül való elgondolásaival csak zűrzavart, káoszt teremt, mert csak a felszínen tudja az utánzat szerint tökéletlen másolatát létrehozni a valóságnak.

De mivel ez hamis és hazug másolata csak a valódinak, ezért már keletkezésénél a romlást és bomlást hordozza magában. A világ ábrázata szépnek látszik, de minden kívánatosnak látszó szép és jó mellett ott van a bűn, vagy a bűn lehetősége, a bűnre való csábítás lehetősége. Az ember szeretné a menny gyönyörűségét a Földön élvezni, de a bűn az Isten parancsolatainak, törvényeinek a megkerülésére indítja, sőt szembehelyezkedik vele. És így eltékozolja a földi életének lehetőségeit, melyet a kegyelem adott neki, és ezzel kizárja magát a kegyelem további gondoskodásából. Megszegényedik lélekben, és a jónak közelségétől megszűnt eltávolodik. Mert fordulnak az idők és vele az eshetőségek. Ami eddig jónak látszott, az mind lemarad, csak annak lényege, a hamisság, a tulajdonképpeni semmi, az marad meg az emberi lélek részére. Tehát **nem érdemes a jónak látszatáért törtetni, nem érdemes az embernek az életét, ezt az isteni ajándékot, a gonosznak szolgálatába adni, még akkor sem, ha az múlandó kívánatos dolgokat kínál is fel, mert minden múlandó látszat-életét az örök élet tengere hordozza magán.** Úgy valahogyan, mint a nagy tengerjáró hajót, vagy a könnyű sajkát a tenger, amit az első vihar a mélybe sodorhat. Jönnek a szép napok, melyekben az élet felszínén úszó sajkák boldogan siklanak tovább, mert a tenger sima tükre hűen tükrözi vissza a napot, a holdat és a milliárd csillagok világát, és a lélek azt hiszi, hogy az égnek ő kegyeltje. Mert csak le kell tekintenie és minden a mennyet mutatja. Nem készül, nem gondol védőeszközökre. És talán az első hullám eltemeti. A felkészült tengerjáró dolgozik, fárad, hogy biztonságot teremthessen magának akkor is, ha jönnek a hullámok, ha a szél tépi is a vitorlákat. A hajó küzd, hol lehorgonyoz, hol sietve továbbmegy, de nincs ideje, hogy a múlandót, a látszatot szemlélje, mert a hajós tudja, hogy a víz tükrében nem igazak a csillogó fények, mert a tenger mélyén szörnyek is tanyáznak...

A cél nem a látszatos szép és jó, hanem az a sziget, ahol ki fog a hajó kötni, az életúton szerzett rakományával, azzal az eredményekkel gazdag valósággal, melyekkel az élet szigetén valódi szépet és igaz jót vásárolhat magának. Ott boldogan pihen meg fáradalmaiból az élet vándora, mert nem fenyegeti többé a lehetőségek változása. Otthonában van, ahonnan nem szólíthatja el sem a

halál, sem az élet változata. Én ezt szeretném neked adni gyermekem, a te küzdelmes életed befejezése után, mert ezt szolgáltad. Ezért az igazságért harcoltál, és ha a te hajód kiköt, a te hűséges barátod ott vár rád, aki mindig melletted volt és lesz, akkor is, amikor vigasztalni kellett. Ott volt akkor is és lesz amikor a boldogságodat kell veled megosztania. Mert nem fér el a lelkekben az, amit az Úr ajándékoz a megérkező, fáradt utasnak - de még nem tartunk ott. Még hányódik a hajó alattad, a viharok hullámai még néha megijesztenek. És félelemmel gondolsz a menekülésre a hajóról, mert azt hiszed, minden küzdelem hiába. A hajó elmerül. Nem! A viharok után még megcsillan a nap fénye a tenger tükrében és aranyugarakkal hinti be a látható tájat és sejtelmesen jelennek meg a csillag világok messze tájakon és az emberek azt mondják: leszállt a menny a Földre! Nem! Csak az isteni kegyelem húzta el egy pillanatra egy picikét a menny ajtaját eltakaró finom függönyt, mert vár valakit és azokat is vele, akik hűek voltak és kitartottak az igazság mellett. Azoknak is dolgozni kell, azoknak is fáradozniuk kell ezen a hajón, az élet hajóján, hogy méltók lehessenek arra a nagy ajándéokra amelyet az Úr nekik félretett.

Ne szomorkodj gyermekem az élet mostohasága felett, ne búsuljál, hogy ilyen hosszú a szenvedés ideje, de a hajód sokat viszsok érzést, sok Istennek átadott lélek nemes szándékát, sok igazságot visszatükröző élet imádságát, sok javulást és igazra való törekvést, és ezt a megszámlálhatatlan sok hálaadást, ezeket viszsziük, mint gazdag zsákmányt, amit a tévelygés szellemétől vetünk el a te földi életed vívmányaként, és **én hálát adok az én Uramnak, aki engem odaállított melléd, hogy dolgozni engedted, mert sok szeretetet arattam, sok igazságot vettem el a sötétség világában. Igaz, hogy te azért szenvedtél. De te is sokszor áldani fogod az Isten bölcs és gondoskodó jóságát, hogy ezt megtörténni engedte.** A vadvirágnak is vannak tüskéi, de azért a méhecskék szeretik és odajárnak mézért. Azokat nem szúrja meg. Ez elég legyen neked. Gondolj, ahogyan akarsz. Én nem akadályozlak meg ebben. Most én az Úr békességét hagyom itt neked, gyermekem. Bár az emberi időben te már meglett korban vagy, de az örök életben még gyermek vagy és növekedned

kell, bölcsességben és igazságban. Az Úr áldja és szentelje meg életedet és minden jóra és igazra való törekvésedet. Isten veletek.

A MEGVÁLTÓ SZÜLETÉSÉT JELZŐ FÉNYSZIKRA(*)

Már ismét eljöttem, hogy a lelkedet egy kevésse felvidítsam, mert úgy látom nagyon keserű hangulatban vagy. Igen, mind-ezekről tudunk mindnyájan, akiknek a lelkében él a segítség és az emberiség sorsának javítása iránti vágy. Mert ne higgyétek azt egy pillanatig sem, hogy azok akiknek a lelkében él a szeretet szent érzése, hideg szívvel, könnyen napirendre tudunk térni a világ szenvedéseinek szemlélése felett. Éppen ez a teljesen odaadó, áldozatkész szeretet volt az indító oka, hogy Akit a világ ünnepel ezen a szent éjszakán, lejött a Földre, hogy megszabadítsa a Föld lakóit a sátáni eszme, a bűn bilincseitől. Ez az isteni szeretet, ez a szent áldozat-bemutatás az oka és záloga annak, hogy az Isten tudja az emberek nagy szenvedéseit, melyeket az Őtőle való eltávolodással, maguknak szereztek, tudatlanságukból, gögből és önzésből, melyeknek hatalma fogva tartja az emberek lelkét. Ezért, mert a tudatlanság folytán nem képesek felismerni azt a veszedelmet, mely őket környezi, ezért vált szükségessé az igazság felismerése, hogy tájékozódni tudjanak abban a zűrzavaros összevisz-sza kuszált igazság-töredékhalmazban, melyet önmaguknak teremtetek. A világ látta a csodálatos természetfeletti dolgokat, melyeket Jézus a természetes erők feletti hatalmából cselekedett. Elámult ezeknek láttán, bölcsességnek nagysága mindeneket magával ragadott. Végtelen türelmének és engedelmisségének minden határokon túlmenő nagysága áldozatának teljes betetőzése, még az ellentétes beállítottságú lelkek előtt is, mint egy minde- nekfelett-valóság úgy ragyogott fel, a szenvedések mélységeiből. A halálig való engedelmisség, a bizonyosságot olyan határozott és rendíthetetlen valósággá szögezte le a földi emberek előtt, mellyel szemben párává és semmivé vált a testi élet bizonytalan igazsága.

Ő volt az Élet, a maga valójában, mely életnek hatalma van a halálon és a kárhozon. Ez az „élet” testet vett fel, és végigjárta a pokol mélységeit, a halál borzalmait, a szenvedések leggyöt-

rőbb változatait, hogy mindenünnen összeszedje azokat a lelkeket, akik nem tudtak szabadulni a bűntől és a bűnök következményeitől. Testöltése nem az örömféltetés, a látszatos sikerek könnyű elérése volt, hanem a nehéz küzdelmek felvevése és a szenvedések, lemondások, csalódások, kínzó terhek hordozását jelentette részére. Mindezeket mégis felvette, hogy azokat, akik már elfáradtak a hosszú, reménytelenségek hordozásában, magához vonja és bevihesse a békesség hazájába. Ez az áldozat melyet a földi ember megváltásáért hozott, hatalmas lendületet adott a világ fejlődésének, és megkezdődött a kétfelé válás a hívő és megtérő lelkek között, a megátalkodott és a megtérésre alkalmas lelkek között. A megtérésre még alkalmas lelkek testöltésükkel „próbák” elé lesznek állítva, hogy szabad akaratukkal, a maguk természete szerint keressék az igazságot, hogy megbizonyosodjanak mindazok felől, amelyek az ő részükre vannak, az örök életet, vagy az örök kárhozatot jelenteni. Nagy és döntő pillanatok ezek a szellem életében. Bármilyen semmitmondónak látsszon is a földi emberek előtt az egyszerű élet fogalma, minden elhatározásával a saját sorsa felől dönt visszavonhatatlanul. A földi élet jelenti a szellem részére azt a nagy, lehetőségekben gazdag kiterjeszkedő életforma elérését, vagy az Isten törvényével szemben kifejtett ellentétes erőknél való sodródást, szenvedést és száműzetést. Mert mindenki cselekedetei szerint aratja magának az eredményt. Az ember tudatlan és sötétben tapogat, amíg az anyagban él. De az a jóra és igazra való hajlandóság, mint reszkető kis fényszikra, keresi a nagyobb világosságot, a bizonyosságot, és ha megtalálta a fényforrást és sugarával a nagy fényhez tapadt, hihetetlen gyorsasággal megerősödik az a kicsi fényszikra és csakhamar messzire világító fénysugárrá válik.

Azután, ha bármilyen tudatlanság állapotába kerülne is, a szellemi fénycsóva a hasonló fényekhez kapcsolja, és nem téved el a hazug igazságok labirintusában. Ha a lélek megérett az üdvösség elnyerésére, már nem bizonytalankodik az előtte feltorlódott bűnök és tévelygések szenvedéseket okozó eredményei között, hanem mivel tudja azt, hogy minden állapotban munkálkodnia kell, hogy az akadályokon túltehesse magát, így vállalja az Úr megkezdett munkájában azt a feladatot, melyet az ég angyalai bíznak

rá. Mindenki, akinek lelkében a Megváltó születését jelző fény-
szikra izzik, útjelző állomássá válik. Részben azért, hogy világó-
sítson a földi élet sötét útjain a megtért, vagy megtérésben lévők
– egymás - részére, egymás között, egy fényközösségben élve,
világítsák meg az utat azoknak, akik még tétován keresgélnek.
Meg részben azért is, hogy a jóban és igazban élve és dolgozva,
megrögzíthessék az isteni igazság törvényét a Földön. Ezzel
kényszerítsék az ellentétől megtevesztett tömegeket az igazság
útjára. Ezt a nagy feladatot hagyta az Úr a Földön minden tanít-
ványának, hogy az Ő születésében és halálában minden lélek
megtalálhassa azt az irányt, amely felfelé vezet, a mennyekbe.
Mert aki az Úr igazságában új emberré születik, azon nem fog a
megsemmisítő halál tudatlanságba süllyesztő hatalma, mert ha az
a test meghal is, él abban az igazban és örök jóban, melyet Ő ho-
zott le mennyből az Ő születésében önmagára ébredt szellemi em-
bernek. Ez pedig nagy dicsőség egy ilyen megbízatással élni, akár
a Földön, akár a szellemi életben. Legyen szenvedés, vagy öröm
részese a Földön, az mindegy. Az eredmény a valóság. Most én
elbúcsúszom. Ne legyél elkeseredett. A nagy sötétség után nagy
világosság következik, nem is gondoljátok, de meglátjátok, csak
legyetek reménységben. Az Úr megmutatja az Ő irgalmát hozzá-
tok. Isten veletek.

AZ ŐRÁLLÓKRA SZÜKSÉG VAN(*)

Már én vagyok itt az Úr Jézus nevében gyermekem, hogy ve-
led virrasszak a sötét éjszakában, amikor úgy látszik, mintha ki-
aludtak volna a remény csillagai, melyek új kezdetet, új lehetősé-
get, új értelmét mutatnák meg a földi életnek. Ne feledd el, hogy
vannak ilyen időszakok, amikor minden úgy látszik, mintha meg-
halt volna, ami a jó és az igaz felé vezet a Földön vándorló lelkek
csoportjait, mintha minden a gonosz győzelmét szolgálná. Ezek
az éjszakák sötétek és zordak. De mégis szolgálni kell az őrt ál-
lóknak, mert felülről való meghagyásuk van erre, hogy el ne alud-
janak, és meg ne szökjenek őrhelyükről, mert eljön a reggel, és
azok akik alusznak, új megbízatással ébrednek, és elfelejtik a teg-
nap gondját bajját és rettegését. Új utakat keresnek a holnap céljait
megvalósítani, és azok akik a tegnapot és a más emlékeikben,

mint egymásból folyó következéseket, magukban hordozzák, ők mutatják meg azt az utat, melyet emlékezéseikben megőriztek a tegnaptól. Azok, akik őrhelyükről nem távoztak el, tudják azt, hogy melyik út hová vezet, azok látják és hallják a körülöttük zajló harcok dübörgését, ha nem is vettek részt abban, mert hívásuk máshová állította őket. De mégis, fontos szerepet töltenek be a harcok kimenetelében, mert a folytonosságot ők tudják az egymással való találkozásban pontosan összekapcsolni. Az éjszaka és a nappal két különböző élet, két különböző világ. Ezt a két különböző világot és különböző életet a virrasztó őr hordozza magában, mert ő látja mind a kettőt, ő éli át mindkettőnek az élményeit, és megőrzi mindkettőnek emlékeit, hogy beszámoljon azokról, amik történtek, mert be kell számolnia hűsége és pontosan azokról a történetekről, melyeket az örökkévalóság ugyan megőrzi a maga igaz valóságában, de hogy az emberi lélek szemszögéből nézve milyen hatást, milyen eredményt hozott létre mindaz ami megtörtént, és ha megtörtént, miért történt meg.

Mi okozta, mi hozta létre azokat az okokat, melyek az okokat teremtették meg. Mindezekről ők számolnak be. Mindezek olyan nagy és mély tanulmányt képeznek az emberiség fejlődésének történetében, melyek felett sok szellemi vélemény alakul ki, amíg egy-egy ilyen mozgalmas korszak lezárul. Mert nem elég az, hogy az emberek és a szellemek leélik, átszenvedik az ilyen korszakokat, hanem azoknak keletkezését lefolyását és befejezését is tökéletesen át meg át kell tanulmányozni. Ki kell bontani, szét kell szedni ezeknek a folyamatoknak minden kis halvány vonalát, amit az örök Törvény a maga részére fel tud használni, azt kiválasztja, megóvja és félreteszi az egyéni lélek számára, hogy új emberré támassa fel az elrontott élet szenvedő alakítóját. Azért vannak azok az érthetetlennek tetsző életek a Földön, mert az isteni nagy törvényben nincsen semmi eldobni való. Az igazság nagy törvénye indent felbont, mindent osztályoz és újra beoszt, újra meg újra, és csak az egészen használhatatlan salakot dobja ki magából az „élet”, hogy megsemmisüljön, és az életet többé ne zavarja, fel ne tartóztassa fejlődési útjában. Jaj azoknak, akiknek az életének ilyen használhatatlan salakja van,

és ilyen salakos környezetben kell az utat megtenniük. Jaj azoknak, akik az ilyen életet megsohasítják maguk körül félrevezető gonosz eszméikkel, beszédeikkel, példáikkal és cselekedeteikkel. Mert minden ilyen salak az összetört élet emlékeiből képződik keménnyé és nehezen átalakíthatóvá, mert elveszti a lélek a jóban és igazban való hitét, és reménységét. Ezért hozzáférhetlenné válik az átalakító jónak és igaznak.

Azért én nem szűnök meg a földi emberek figyelmét felhívni az igazsághoz való ragaszkodásra, az alázatosságra, mert ebből a kettőből alakul ki a hit és a bizalom, amelyből kihajt a reménység biztató örökzöldje a lélekben. Az emberek ne akarjanak hatni, ne akarjanak semmit nagyon, mert nem tudják, mi válik javukra. Ne akarjanak tanítani sem felettébb, mert a másik ember ügyis csak azt „akarja” megtanulni, ami az ő értelmi és érzelmi énjének - és ezek szerint kialakított céljainak - megfelel. Mindnyájan ügyis csak részei vagyunk az egésznek. A mi részünket senki be nem töltheti, senki el nem veheti, csak egyedül mi vagyunk azok, akik azt betölthetjük, amikor az örök élet törvényét a mi lelkünkön keresztül tökéletesen sugározza majd szét az Örökkévalóság Ura, a nagy Istenség akarata. **Addig csak szolgálai vagyunk a nagy egésznek, és egyben részesei is,** aszerint, amilyen fokban szolgáltuk az Ő akaratát. Körülöttünk dübörög a harc. Sóhajok, jajok, diadalordítások, kárörvendők, hamis dicsőségek, hazugságok, jelszavak, hatalmi örjögések, megtévesztések, félrevezetések kavargó egyvelege rohan zúgva, tombolva lefelé a lejtőn, és sodorja magával azokat a lelkeket, akik közösséget vállaltak ezekkel a bűnökkel, ezekkel szennyezték be lelküket. Felvették azt az egyenlővé tévő közösséget, az Isten ellen lázadó szellemek pusztító és pusztulást okozó természetét, amellyel felvették a Káin bélyegét, és ezzel kirekesztették magukat a boldogság és békesség világaiból. Mert nemcsak a Földön, hanem a Földön túli életben sem találhatják meg a békét, sem a megelégedést, vagy a megpihenést. Az Isten pedig a világ ura, békességre hívja az embereket, mert békességet csak Ő adhat.

Ezt a békességet keresi ugyan a világ, mert a békétlenség zavart, bizonytalanságot, háborgatást, félelmet, veszteséget, szenvedéseket, nyomorgatásokat, testi és lelki üldöztetéseket

okoz, de az emberiség nem tudja és nem akarja megérteni azt, hogy a nyavalyáikat, az elromlott sebeket nem lehet külső, szépnek tetsző takarókkal meggyógyítani, hanem ki kellene tisztítani a lélekből az önzést, a hatalmi törekvést, a hazugságot, kegyetlenséget, a haragot, a bosszút és minden hamisságot. Meg kellene keresnie az igaz Istent és az Ő törvényét, hogy abban élve megismerje egymást a lélek abban a jóra törekvésben, ami az ember lelkét egymáshoz fűzi és eggyé teszi. Ez az a mód, amellyel a békét és megértést a földi emberek is magukévá tehetnék. De amíg az emberi szívek ez előtt a boldogító isteni üzenet előtt el vannak zárva és zárva maradnak, addig folyton tart a harc, addig az őrállókra szükség van, akik az éjszakában és a reggelben is jelt adnak a világnak. Mert a csillagok felkelésével, az éjszaka kezdődik, de a nap felkelésével a csillagok eltűnnek. Az örök pedig tudja, hogy már reggel lesz, és hírt adnak, üzenetet küldenek azoknak, akik tájékozódni akarnak. A reggel közeledik, mert már a csillagok eltűntek, azért az örök álljanak a helyükön, amíg leváltja őket az ő Uruk, mert most jön még a nagy beszámolásuk. Az örök beszámolása után indul el a kor nagy osztályozása. Azonban erről majd később írok. Most az Úr békéje szálljon minden reggelre váró, igazságért harcoló ember lelkére, aki az igaz békességért dolgozik, tűr és várja az Úr ígéretének beteljesülését. Legyetek azért éberen várók, mert az Úr meghallgatja az igazak imádságát. Beteljesíti azt. Isten veletek!